

Null-A Dünyası

A.E.van Vogt

A L T I K I R K E B E S

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Bilimkurgu Dizisi - 11

A. E. Van Vogt - The World of Null-A. 1945

Türkçesi: Kızılca Yürür

I. baskı: Kasım - 2002

Yayın Yönetmeni

Kaan Çay damlı

Yayma Hazırlayan

Banu Irmak

Kapak Tasarımı

Murat (K) Bozkurt

Baskı

Umut Matbaacılık (0-212) 637 09 34-04 11

ISBN 975-8467-62-X

oz

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında -makul boyutlarda-izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımızagöre suç sayılmaktadır.

Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler yukarıdaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir , bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil “fotokopi fanzinleri” izlemeye çağırıyoruz.

Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi. Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS

ALTIKIRKBEŞ YAYIN bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Yazışma adresi: Ömer Efendi sk. No.7/15 Kızıltoprak, Kadıköy

Konuşma adresi: (0-216) 330 86 37-8

Fax: (0-216) 330 28 24

İnternet satışı: www.altikirbes.com

A. E. van Vogt :

1912 yılında Winnipeg’de doğdu. Küçük yaşlarda çalışmaya başladı. 1926’da *Amazing Stories* dergisiyle tanışması hayatının akışını değiştirdi. Öyküler ve radyo oyunları yazmaya başladı.

Bilimkurgu türündeki ilk öyküsü *Vault of the Beast*’tir. Yine bir bilimkurgu öyküsü olan *Black Destroyer* 1939 yılında *Astounding Dergisi*’nde yayımlandı. Bu öykü *The Voyage of the Space Beagle* (Uzay Tazısının Yolculuğu) adlı ünlü romanına da kaynaklık etti.

1939 yılında ilk eşi bilimkurgu yazarı Edna Mayne Hull ile evlendi. Birlikte 40’lı yıllarda pek çok eser ürettiler.

İlk romanı *Slan*, 1940 yılında *Astounding Dergisi*’nde tefrika halinde yayımlandı. 1941’de *The Weapon Shops of Isher* adlı romanları yayımlandı. Bir süre yazmaya ara veren yazarın son romanları arasında *Children of Tomorrow*, *The Battle of Forever*, ve *Computerworld* sayılabilir.

• 1996’da SFWA tarafından verilen Büyük usta ve Retrohugo ödülleri ald. 26 Ocak 2000’de öldü.

A. E. van Vogt

•

Null-A Dünyası

türkçesi:kızılca yürür

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Kadıköy, 2002

null-a dünyası

Bu kitap, Leslie Svanson tarafından, Işık Vakfı yayınlarına yapılan bir bağış sayesinde basılmıştır.

- [ÖNSÖZ](#)
- [BİR](#)
- [İKİ](#)
- [DÖRT](#)
- [BEŞ](#)
- [ALTI](#)
- [YEDİ](#)
- [SEKİZ](#)
- [DOKUZ](#)
- [ON](#)
- [ON BİR](#)
- [ON İKİ](#)
- [ON ÜÇ](#)
- [ON DÖRT](#)
- [ON BEŞ](#)
- [ON ALTI](#)
- [ON YEDİ](#)
- [ON SEKİZ](#)
- [ON DOKUZ](#)
- [YİRMİ](#)
- [YİRMİ BİR](#)
- [YİRMİ İKİ](#)
- [YİRMİ ÜÇ](#)
- [YİRMİ DÖRT](#)
- [YİRMİ BEŞ](#)
- [YİRMİ ALTI](#)
- [YİRMİ SEKİZ](#)
- [YİRMİ DOKUZ](#)
- [OTUZ](#)
- [OTUZ BİR](#)
- [OTUZ İKİ](#)
- [OTUZ ÜÇ](#)
- [OTUZ DÖRT](#)
- [OTUZ BEŞ](#)

ÖNSÖZ

Okuyucu, ellerinizde tuttuğunuz bu kitap tüm bilimkurgu edebiyatının üzerinde en çok tartışılan - ve en başarılı - romanlarından biridir.

Giriş niteliğindeki bu saptamalarla, başarılarının bir kısmına değinmek ve önde gelen eleştirmenlerin *Null-A Dünyası* hakkında söylediklerinin ayrıntılarına girmek istiyorum. Lütfen birazdan okuyacaklarınızın sert bir savunma olmayacağını belirtmeme izin verin. Aslına bakarsanız, eleştirileri ciddiye almaya karar verdim ve buna dayanarak, bu baskıda bazı değişiklikler, uzun süredir gereksiz olduğunu düşündüğüm birtakım açıklamalar yaptım.

Kitaba yöneltilen saldırılara girmeden önce, *Null-A Dünyası* 'nın başarılarından birkaçım kısaca sıralamak istiyorum:

II. Dünya Savaşı'nın ardından büyük bir yayınevi tarafından (Si-mon and Schuster, 1948) basılan ilk ciltli bilimkurgu romanı oldu.

Manuscripters Club ödülünü kazandı.

New York bölgesi kütüphaneler birliği tarafından 1948'in en iyi yüz romanı arasına seçildi.

Fransa'daki *Editions OPTA*'nın editörü Jacques Sadoul, *Null-A Dünyası*'nm ilk basılışıyla birlikte Fransız bilimkurgu piyasasını oluşturduğunu belirtti. İlk baskı 25,000'den fazla satmıştı. Sadoul, satılan kitap miktarına göre benim hâlâ - 1969'da - Fransa'da en çok okunan yazar olduğumu da belirtmektedir.

Kitabın basılışı, ilginin Genel Anlambilim'e yönelmesini sağladı. Öğrenciler, *Null-A Dünyası* nı okurken fotoğraf çektiren Kont Alfred Korzybski'nin yönetimi altındaki Lakevwood, Connecticut'da bulunan Genel Anlambilim Enstitüsü'nde eğitim görmek için akın ettiler. O zamanlar düşekalka ilerleyen bir bilim olan Anlambilim, artık yüzlerce üniversitede okutulmaktadır.

Null-A Dünyası dokuz dile tercüme edildi.

Bunları söyledikten sonra artık saldırılara gelelim. Göreceğiniz gibi bunlar yazarları çıldırtıp okuyucuların kafasını karıştıran çok daha eğlenceli şeylerdir.

İşte Sam Moskowitz'in *Seekers of Tomorrow* [Yarını Arayanlar] kitabında, yazar hakkındaki kısa biyografisinin içinde *Null-A Dünyasındaki* sorunun ne olduğunu söylediği kısım: “Çifte zihinli bir mutan! olan sersemlemiş Gilbert Gosseyn, kim olduğunu bilmemekte ve tüm roman boyunca bu sorunun cevabını aramaktadır.” Roman aslında *Astounding Science Fiction* dergisinde tefrika halinde yayınlanmıştı ve son bölümün yayınlanışının ardından (Bay Moskovvitz sözlerine şöyle devam ediyor): “Kafası karışmış insanların kederli mektupları bir sel gibi gelmeye başladı. Okuyucular, hikâyenin neden bahsettiğini anlamamışlardı. Campbell (editör) onlara birkaç gün beklemlerini tavsiye etti; öne sürdüğüne göre verilerin sindirilmesi için bu kadar zaman gerekiyordu. Günler, aylara döndü, ama netleştirme hiçbir zaman oluşmadı-”

Kabul edersiniz ki, bunlar yenilir yutulur laflar değildi. Bilimkurgu tarihi konusundaki bilgisi ve bilimkurgu koleksiyonu (tüm evrende) belki sadece Forrest Ackerman tarafından geçilebilen dobra sözlü Sam Moskovvitz... yine de yanılmaktadır. Editöre “kederli” mektuplar yazan okuyucuların sayısı iki elin parmaklarını bulmamıştı.

Bununla birlikte Moskovvitz, şikâyetçilerin niceliğinin değil niteliğinin önemli olduğunu belirtmiş olabilir. Ve bunda da haklıdır.

Null-A Dünyası’nın 1945’de tefrika edilişinin kısa bir süre sonrasında, şimdiye kadar tanımadığım bir bilimkurgu meraklısı, bir bilimkurgu fanzininde, romanı ve genel olarak benim o zamana kadarki çalışmalarımı hedef alan uzun ve güçlü bir makale yazmıştı. Makale (hafızamda kaldığı kadarıyla) şu cümleyle bitiyordu: “Van Vogt aslında, dev bir daktiloda çalışan cüce bir yazardır.”

Betimlemelerle örülmüş bu makale (eğer üstünde düşünürseniz) anlamsız bir sürü ifade barındırmasına rağmen, beni derginin bir sonraki sayısında - artık bulunması imkânsız - böylesine şiirsel bir saldırı yapabilen genç adam için parlak bir yazarlık kariyeri öngördüğümü i-şaret eden cevabi bir makale yazmaya teşvik etmişti.

Bu genç yazar, zamanla başka başarılarının yanı sıra - birkaç yıl önce (imkânsız görünse de) hâlâ hatırı sayılır bir kurum olan Amerikan Bilimkurgu Yazarları Birliği’ni organize etmeyi başaran bilimkurgu dahisi Darnon Knight olup çıkacaktı.

Knight’ın saldırısının ardından onca zaman geçtikten sonra, *Ga-Iaxy Magazine*’in eleştirmeni Algis Budrys, 1967 Aralığı’nda kitap e-leştirileri sütununda şöyle yazacaktı: “[Eleştirel denemelerinin toplandığı] bu edisyonda daha eski versiyonundaki iyi yazılarının yanı sıra Damon’ın ünlenmesini sağlayan A.E. van Vogt’u yıkan o ünlü yazıyı bulacaksınız.”

Null-A Dünyası ile ilgili başka eleştiriler neler? Başka yok. Bu bir gerçek. 23'A yaşındayken Knight tek başına, bu romanı ve benim çalışmalarımı ele alarak Algis Budrys’in dediği gibi benim “yıkılışımı” gerçekleştirdi.

Öyleyse, sorun nedir? Niye şimdi *Null-A Dünyası*’m yeniden değiştiriyorum? Bütün bunları, tek bir eleştiri yüzünden mi yapıyorum?

Evet.

Ama niye?- diye soruyorsunuz.

Bu gezegende, gücün nerede olduğunu fark etmek zorundasınız.

Güç Knight’da mı?

Güç Knight’da.

Elbette ki daha derin bir anlamda, kitabı böyle savunup değiştirmemin nedeni, Genel Anlambilim’in sadece kitabın geçtiği İ.S. 2560 yılında değil, şimdi ve burada, anlamlı sonuçları olan önemli bir konu olmasıdır.

Kont Alfred Korzybski'nin ünlü kitabı *Science and Sanity*'de [Bilim ve Us] tanımladığı gibi, Genel Anlambilim, Aristotelesci ve New-toncu olmayan tüm sistemler için kapsayıcı bir terimdir. Bu laf kalabalığının hızınızı kesmesine izin vermeyin. Aristotelesci olmayan demek, Aristoteles yandaşlarının neredeyse 2,000 yıldır sabitlediği düşünceye göre olmayan demektir. Newtoncu olmayansa, bugünkü bilimin kabul ettiği ve esas olarak Einstein'ın ilkelerine dayanan bizim evrenimizdir. Aristotelesci olmayan, A-olmayan'a [Non-A] kısaltılır, ardından da Null-A'ya.

İşte bu yüzden kitapların isimleri, *Null-A Dünyası* ve *Oyuncuları*.

Genel Anlambilim, Anlamın Anlamı'yla ilgilenir. Bu noktada yeni Dilbilim'in sınırlarını aşar ve onu kapsar. Genel Anlambilimin temel düşüncesi, anlamın sadece filtresinden geçtiği sinir ve algılama siste-xı minin - ki bu bir insandır - hesaba katılması durumunda kavranalabi-leceğidir.

Sinir sisteminin kısıtlamaları yüzünden insanoğlu, gerçeğin tümünü asla göremez, sadece bir kısmını görür. Bu kısıtlamaları tanımlamak için Korzybski, “soyutlama merdiveni” terimini kullanmıştır. O-nun kullandığı anlamda soyutlamanın, sembolik ya da yüce bir ikincil anlamı yoktu. Sadece “bir şeyden soyutlama” anlamına geliyordu, yani, bir şeyden bütünün bir parçasını alma. Onun önergesine göre: Bir doğa sürecini gözlemlerken, kişi sadece gözlemlediğinin bir kısmını soyutlayabilir - yani algılayabilirdi.

Ben sadece başka bir adamın düşüncelerini sunan bir yazar olsaydım, sanırım okurlarımla pek sorun yaşamazdım. Bence *Null-A Dün-ya-sı'nda* ve devamında Genel Anlambilimin verilerini o kadar iyi ve beceriyle sundum ki, okuyucularım tüm yapmam *gerekenin* bu olduğunu düşündüler. Ama gerçek şudur ki, ben, yazar, daha derin bir paradoks gördüm.

Einstein'ın görecelik teorisinden beri - bu çok açıktır - hesaba katılması gereken bir gözlemci kavramını geliştirdik. Bunu insanlarla tartıştığımda, onların bu kavramın boyutlarını anlamaktan aciz olduklarını gördüm. Gözlemciyi, temel olarak cebirsel bir birim olarak görüyor gibiydiler. Gözlemcinin kim olduğu hiç önemli değildi.

Kimya ve fizik gibi bilimlerde yöntemler öylesine belirgin di ki, görünüşe göre gözlemcinin kim olduğu *önem kazanmıyordu*. Jüponlar, Almanlar, Ruslar, Katolikler, Protestanlar, Hindular ve İngilizler, hepsi, görünüşe göre kişisel, ırksal ve dinsel önyargılarını es geçerek aynı kaçınılmaz sonuçlara varıyorlardı. Ama konuştuğum herkes, bu değişik milliyet ve din gruplarının üyeleri *tarih* yazmaya başladığında - ya, evet, bunun her birey için farklı bir hikâye (ve elbette farklı bir tarih) demek olduğunun farkındaydı.

Yukarıda, tabii bilimlerde ya da sıkça denildiği gibi “pozitif bilimler’de, gözlemcinin kim olduğunun “görünüşte” önemli olmadığını söylerken anlatmak istediğim şey, aslında bu alanlarda bile bunun ö-nemli olduğu gerçeği-ydi. Bütün bilim adamlarının birer birey olarak, okulunun ve ailesinin beynini yıkaması sonucunda Doğa’dan edindiği verileri soyutlama yetileri kısıtlanmıştır. Anlambilimciler’in söyleye-xıı

ceği gibi, her bilimsel araştırmacı, her araştırma projesine “kendi tarihini sürükler”. Yani daha az eğitimsel ya da kişisel katılığa sahip bir fizikçi, başka bir fizikçinin (soyutlama) yetisini aşan bir problemi çözebilir.

Kısaca, gözlemci, daima belirli bir kişi, bir ‘ben’dir ve böyle olmak zorundadır.

Buna uygun olarak, *Null-A Dünyası*'nın açılışında kahramanım -Gilbert Gosseyn - düşündüğü kişi olmadığını fark eder.

Kendisi hakkında yanlış bir inanca sahiptir.

Şimdi bir düşünün - benzer şekilde bu durum hepimiz için böyle-dir. Sadece, biz sınırlı rolümüzü öylesine kabullenmişiz ve kendimizi sahteliğe öylesine kaptırmışız ki rolümüzü asla sorgulamıyoruz bile.

Null-A Dünyası'nın hikâyesine devam edersek: Kim olduğunu bilmemesine rağmen kahramanım, “kimliğiyle” adım adım tanışır. Bu, esas olarak, başına gelen olayların anlamını soyutlayabilmesi ve onlara kendi üzerinde bir güç tanınması anlamına gelmektedir. Zamanla, kimliğinin soyutlamış olduğu kısmının bütünü oluşturduğunu hissetmeye başlayacaktır.

Bu durum, ikinci roman olan *Null-A Oyuncuları*'nda sergilenir. Bu devam hikâyesinde, Gilbert Gosseyn, başka biri olmasına yönelik tüm çabaları reddeder. Bu (kimlik) alanını, bilinçli olarak soyutlamadığı i-çin bir piyon olarak kalır. Kimliksel olarak, katı bir şekilde, evrenin gürültüsü olarak adlandırabileceğimiz şeye bağlı kalan bir kişi için zengin ve renkli olan şey dünyadır, kendisi değil. Çevreden gelen bu sayısız etkiyi kaydettiği için bir kimliği varmış gibi görünmektedir.

Gosseyn’in çevresinden soyutladığı her şeyin - kendi bedeninin doğum öncesi algılamaları da dahil olmak üzere - toplamı, onun hafızasını oluşturur.

İşte bu yüzden bu hikâyelerde, hafızanın kimliğe eşit olduğu düşüncesini sundum.

Ama öyledir demedim. Bu düşün iyi dramatize ettim.

Örneğin, *Null-A Dünyası*'nın üçte birine gelindiğinde Gosseyn vahşi bir şekilde öldürülüyor. Ama onrasında, yeni bir bölümün başlangıcında tekrar beliriyor, görünüşte aynı kişi ama başka bir bedende.

Bir önceki beden hafızası onda olduğu için aynı kimliğe sahip olduğunu kabul etmektedir.

Ters bir örnek: *Null-A Oyuncuları*'nın sonunda özel bir dini inanca bağlı olan ana kahraman, tanrısını öldürür. Bu, onun için yüzleşme-yeceği kadar ölümcül bir gerçektir; yani bunu unutması gerekmektedir. Ama böylesine her şeyi kapsayan bir noktayı untabilmek için bildiği her şeyi unutması gerekmektedir ve o da, kim olduğunu unuttur.

Kısaca, hafızasızlık eşittir kimliksizlik.

Null-A Dünyası ve Oyuncuları'nı okuduğunuzda, bu fikre ne kadar tutarlı bir şekilde bağlı kalındığını ve - artık dikkatiniz de buna çekildiğine göre - gelişimin ne kadar net olduğunu göreceksiniz.

Null-A Dünyası'ndan önce yazılmış romanlar arasından, yüzeysel olmanın ötesinde daha derin bir şeyler anlatan tek bir tane kitap bile hatırlayamıyorum. Bilimkurgu, tek bir boyutun ötesinde içsel ve

örtülü anlamlar taşımaksızın dosdoğru yazıldığı zaman bile, öylesine karmaşık görünüyor ki fazladan bir boyut katmak yazarın zalimliği gibi oluyor. Böylesi iki-boyutlu bilimkurgu eserlerinin son örneklerinden biri, İngiliz varoluşçu felsefeci Colin Wilson'un *Mind Parasites* [Akıl Asalakları] adlı yapıtıdır. *Parasites*'in başkahramanı, Yeni İnsanlar'-dan biridir - kısaca, bir varoluşçu.

Null-A Dünyası'nda kelimenin tam anlamıyla asi, sinik ya da komplocu olmaksızın, siyah ve beyaz gibi uçlarda olmaksızın geniş bir skala üzerinden düşünen Null-A (Aristotelesci olmayan) insanıyla karşı karşıyayız. Bunun birazı bile Komünist hiyerarşilerde, genel olarak Asya ve Afrika'da, bizim Wall-Street'de ve Güney'in Derinleri'n-de, akla gelebilecek diğer tüm yerlerde olsa... kısa bir süre içinde, daha gelişmiş bir gezegende yaşıyor oluruz.

Bilimkurgu yazarları son zamanlarda, bilimkurguda tanımlama konusuyla yakından ilgilenmektedir. Bu alanda sadece birkaç yazar *kendi* bilimkurgularını bu paha biçilmez niteliğe ulaştırmayı başarabildiler.

Bu tartışmada nerede durduğumu daha netleştirmek için- Null-A hikâyelerinde ben, kimliğin kendisini betimliyorum.

XIV

Bir yazar ve eleştirmenleri arasındaki ağız dalaşından çok daha ö-nemli olan bir şey var ki... Genel Anlambilim, bugün hâlâ dünya için anlamlı bir mesaj taşımaya devam etmektedir.

Gazetelerde, S.I. Hayakawa'nın San Francisco State College'daki 1968-69 isyanlarıyla nasıl başa çıktığını okudunuz mu? Bu isyan, ilk ve en ciddi - kontrol dışı ve tehlikeli - olanlardandı. Üniversitenin rektörü istifa etti. Hayakawa geçici rektör atandı. Ne yapmıştı? Evet, Profesör Hayakavva bugünün Bay Null-A'nın ta kendisidir, Uluslararası Genel Anlambilim Topluluğu'nun seçilmiş başkamdır. Bu isyana -böylesi durumlarda - gerçek anahtarın iletişim olduğunun kesin bilinciyle yaklaştı. Ama karşı tarafın kurallarıyla ilişki içinde bir iletişim kurmalısınız.

Gerçek sorunları olan insanların dürüst talepleri, sürekli olarak daha iyisini yapma düşüncesiyle fazlasıyla karşılandı. Ama komplocular, onlara inen darbenin ne olduğunu ve onları ileri iten gücü niçin kaybetmiş olduklarını bugün bile anlamış değiller.

Null-A Dünyası'nda Gilbert GoSANE [Akılyürüten] öyküsünde o-lan şey de budur.

-A.E. van VOGT

NULL-A DÜNYASI

BİR

Genel anlayışın, ne kadar istenirse istensin, arada sırada şaşkınlığa düşmesi engellenemez. Bilimin amacı, onun bu hisse kapılmasının önüne geçmek ve beklenmedik hiçbir şeyin gerçekleşmemesini garantilemek için zihinsel alışkanlıkların dünyanın alışkanlıklarıyla yakından örtüşmesini sağlamaktır.

-B. R.

“Otel 'in her katının sakinleri, âdet olunduğu üzere oyunlar süresince kendi koruyucu gruplarını oluşturmalıdırlar...”

Gosseyn, otel odasının kavisli köşe penceresinden sıkıntılı bir şekilde dışarıya bakıyordu. Otuzuncu kattaki bu hakim konumdan, a-yaklarının altında uzanan Makine'nin şehrini izleyebiliyordu. Hava parlak ve açık, görüş alanının genişliği muhteşemdi. Sol tarafında, bir akşamüstü melteminin sularını dalgalandırdığı mavimsi siyah bir nehrin ışıltılarını görebiliyordu. Kuzeyindeyse, alçak dağların keskin hatları, panoramanın sonunda mavi gökyüzüne doğru yükselmekteydi.

Bunlar ilk bakışta görülebilen şeylerdi. Dağların ve nehrin sınırladığı bu alan içinde, geniş sokaklar boyunca sıralanmış bina kalabalığını da görebiliyordu. Binaların çoğu, palmiyeler ve yarı tropik ağaçların arasından sadece parlak çatılarının pırıltısı görülebilen evlerdi. A-ma orada burada, ilk bakışta ne oldukları anlaşılamayan başka yüksek binalar ve oteller de göze çarpıyordu.

Makine, bir dağın düzleştirilmiş doruğu üzerindeydi.

Gökyüzüne doğru neredeyse beş mil uzunluğunda yükselen ve parıltılar saçan gümüş bir direkti Makine. Etrafındaki bahçeler ve yakınındaki başkanlık köşkü, ağaçlar tarafından kısmen örtülmüştü. Ama Gosseyn, onun konumuyla ilgilenmiyordu. Makine, adamın görüş alanına giren diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

Gözlerini ondan alamıyordu. Kendisine, sahip olduğu karanlık ruh haline rağmen, Gosseyn bir mucize duygusu yaşıyordu. İşte en sonunda buradaydı, Makine'nin - kısmen başarılı olanlar için zenginlik ve mevki, en yüksek onurlan kazanan özel grup içinse Venüs'e seyahat demek olan - oyunlarına katılacaktı.

Yıllardır buraya gelmek istiyordu, ama bunu gerçekleştirebilmesi için kızın ölmesi gerekmişti. Adam bugünün hayalini kurarken, onun da burada, yanında olup büyük ödüller için yarışıyor olmayacağını akimdan bile geçirmemişti. O zamanlar, beraber hayal kurar ve eğitim görürlerken, umutlarını biçimlendiren şey daima güç ve mevki olmuştu. Venüs'e gitmeyi ne o ne de Patricia düşünüyor hatta hayal bile e-demiyorlardı. Bu işin çekici yanı erişilemez uzaklığı ve düşünülemez-liğiydi. Kendisini Dünya'nın maddeciliğinin üstünde hissetti. Tamamen din dışı bir anlamda, ruhsal bir sona eriş özlemi çekiyordu.

Kapıya vurulduğunda düşüncelerinden sıyrıldı. Kapıyı açtı ve ö-niinde duran çocuğa baktı. “Size, bu kattaki diğer tüm misafirlerin salonda toplanmış bulunduklarımı bildirmek için yollandım, efendim” dedi çocuk.

Gosseyn şaşkındı. “Ne olmuş yani?” diye sordu.

“Bu kattaki kişilerin oyunlar süresince korunmasını tartışıyorlar, e-fendim.”

“ Ya!” dedi Gosseyn.

Bunu unutmuş olmasına şaşırmıştı. Bu korunma meselesiyle ilgili otel İletişimcilerinin yaptığı daha önceki anonslar, kafasını karıştırmıştı. Ama dünyanın en büyük kentinde, oyunlar süresince polis ya da yasa korumasının olmayacağına inanmak çok zordu. Etraftaki diğer tüm kentler, kasabalar, köyler ve topluluklarda yaşamın sürekliliği devam ediyordu. Burada, Makine’nin kentinde bir ay boyunca grupların negatif savunma yasası dışında hiçbir yasa işlemeyecekti.

“Size, salona gitmeyenlerin oyunların süresince hiçbir şekilde korunmayacağım söylemem istendi,” dedi çocuk.

“Hemen geliyorum,” diyerek gülümsedi Gosseyn. “Onlara acemi olduğumu ve unuttuğumu söyle. Ve teşekkürler.”

Oğlana bir çeyrek verip yolladı. Kapıyı kapattı, üç plasto pencereyi örtüp videfonunun üstüne bir iz sürücü yerleştirdi. Sonra kapıyı ardından dikkatle kilitleyerek koridor boyunca ilerledi.

Salona girdiğinde, kendi kasabasından gelmiş bir adamın, Nordegg isimli bir dükkân sahibinin, kapının yanında durduğunu fark etti. Gos-seyn başıyla ve gülümseyerek selamladı onu. Adam ona meraklı bir bakış attı, ama ne başıyla verdiği selama ne de gülümseyişine bir karşılık verdi. Bu, lafın kısası, garipti. Bu sıradışı durum, oradaki kalabalık grubun diğer üyelerinin kendisine baktığını gördüğünde Gossey-n’in aklından çıkıp gidecekti.

Parlak, dostane gözler ve karşısındakini ölçüp biçen meraklı, sevecen yüzler - Gosseyn’in edindiği izlenim işte buydu. Yüzündeki gülümsemeyi bastırdı. Herkes, diğerlerini ölçüp biçiyor, oyunda kazanma şansının ne olduğunu tahmine çalışıyordu. Kapının yanındaki bir masada oturan yaşlı bir adamın kendisini işaret ederek çağırdığını gördü. Gosseyn oraya yürüdü. “Kayıt defterimiz için ismini ve benzeri bilgileri almak zorundayım,” dedi adam.

“Gosseyn,” dedi Gosseyn. “Gilbert Gosseyn, Cress Köyü, Florida, otuz dört yaşında, 1.85 boyunda, 80 kg ağırlığında, özel ayırt edici bir işaret yok.”

Yaşlı adam ona gülümsedi, gözlerini kırptırdı. “Sen öyle sanıyorsun”, dedi. “Eğer aklın da görünüşün gibiye, oyunlarda epey ilerleyeceksin. Evli olduğunu söylemediğini fark ettim.”

Gosseyn, duraksadı, ölü kadını düşünüyordu. “Hayır,” dedi sonunda sessizce, “evli değilim.”

“Peki, akıllı bir adama benziyorsun. Umarım oyunlar senin Venüs’e layık olduğunu kanıtlar, Bay Gosseyn.”

“Teşekkürler,” dedi Gosseyn.

Uzaklaşmak için dönerken Cress Köyü’nden gelen diğer adam olan Nordegg, onu iterek yanından

geçti ve masanın üstündeki kayıt defterine eğildi. Gosseyn bir dakika sonra dönüp oraya baktığında Nordegg, karşı çıkıyormuş gibi görünen yaşlı adamla hararetle bir şeyler konuşuyordu. Gosseyn şaşkınlıkla onları seyretti ve sonra ufak tefek hoş görünüşlü bir adam kalabalık odadaki boş bir alana yürüyüp elini kaldırdığında onları unuttu.

“Bayanlar ve baylar,” diye konuşmasına başladı adam, “sanırım artık tartışmalarımıza başlamamızın vakti geldi. Şu anda grup korunmasına ilgi duyan herkesin buraya ulaşmasına yetecek kadar zaman geçti. Bu yüzden, meydan okuma dönemi geçer geçmez kapıların kilitlenmesini ve başlamamızı sağlayacağım.

“Oyunlarda yeni olanların, meydan okuma dönemiyle neyi kastettiğini bilmeyebileceklerini gözönüne alarak,” diye devam etti adam, “size prosedürü açıklayacağım. Bildiğiniz gibi, burada bulunan herkes kapı görevlisine verdiği bilgiyi yalan tarayıcısına tekrarlamak zorundadır. Ama şimdi başlamadan önce, buradaki herhangi birinin burada bulunma hakkıyla ilgili şüpheleriniz varsa lütfen şimdi dile getirin. Lütfen, özel bir kanıtınız olmasa bile şüphelerinizi şimdi belirtin. A-ma grup toplantılarının her hafta yapılacağını ve meydan okumaların her toplantıda yapılabileceğini de hatırlayın. Şimdi, meydan okuyacak olan var mı?”

“Evet,” dedi Gosseyn’in arkasından bir ses. “Burada kendine Gil-bert Gosseyn diyen adamın varlığına meydan okuyorum.”

“Ha?” dedi Gosseyn. Döndü ve inanamayarak Nordegg’e bakakaldı.

Adam ona dik dik baktı ve ardından bakışlarını Gosseyn’in etrafındaki yüzlerde dolaştı. “Gosseyn, içeri girdiğinde beni tanıyormuş gibi başıyla selam verdi, bu yüzden ben de gidip belki kim olduğunu hatırlarım diye defterdeki ismine baktım. Şaşkınlık içinde, adresini yaşadığım yer olan Florida’daki Cress Köyü’nün olarak verdiğini fark ettim. Cress Köyü, bayanlar ve baylar, oldukça tanınan küçük bir yerdir, a-ma nüfusu sadece üç yüz kişidir. Ben oradaki Uç dükkândan birinin sahibiyim, köy ve civar bölgelerdeki herkesi, kesinlikle herkesi tanırım. Cress Köyü ya da civarında yaşayan Gilbert Gosseyn adında biri yoktur.”

Gosseyn, yaşadığı ilk şoku Nordegg konuşurken atlatmıştı. Peşinden kapıldığı duygu, kendisiyle tuhaf bir şekilde dalga geçildiği idi. Böyle anlamsız bir suçlamanın başka amacı olamazdı.

“Bu çok salakça görünüyor, Bay Nordegg” dedi. Bir an duraksadı, “isminiz buydu, değil mi?”

“Evet,” diye başıyla onayladı Nordegg. “Ama ismimi nereden öğrendiğinizi merak ediyorum. “

“Cress Köyü’ndeki dükkânınız,” diye devam etti Gosseyn, “dört yolun birleştiği, dokuz evlik bir sıranın sonunda.”

“Şüphesiz,” dedi Nordegg, “Cress Köyü’ne gitmişsiniz, ya şahsen ya da bir fotoğrafını inceleyerek.”

Adamın kendini beğenmişliği Gosseyn’i tedirgin etti. Kızgınlığını bastırmaya çalışarak, “dükkânınızın bir mil kadar batısında, dikkat çekici mimarisi olan bir ev var,” dedi.

“Buna ‘ev’ diyor!” dedi Nordegg. “Orası Hardie ailesinin, dünyaca ünlü Florida evi.”

“Hardie,” dedi Gosseyn, “benim rahmetli eşimin kızlık soyadıydı. Bir ay kadar önce öldü. Patricia Hardie. Bu hafızanızda bir şeyler canlandırıyor mu?”

Nordegg’in, etraflarını çevreleyen dikkat kesilmiş yüzlere neşeyle gülümsediğini gördü.

“Pekâlâ, bayanlar ve baylar, artık kararı siz verin. Patricia Hardie’-nin kendisinin eşi olduğunu söylüyor. Sanırım böyle bir evlilik gerçekleşseydi, bundan hepimizin haberi olurdu. Ve onun rahmetli Patricia Hardie ya da Patricia Gosseyn olmasına gelince,” - adam gülümsedi - “tüm söyleyebileceğim, onu dün sabah gördüğüm ve çok, çok canlı görüldüğü, en sevdiği atının, beyaz arap atının üstünde gayet mağrur ve güzel görüldüğü.”

Bu artık komik değildi. Hiçbir şey uymuyordu. Patricia’nın beyaz ya da renkli hiç atı olmamıştı. Fakirdiler ve küçük meyve çiftliklerinde gündüz çalışıp gece okuyorlardı. Ayrıca Cress Köyü de, Hardie’le-rin sayfiye evi olarak dünyaca ünlü falan değildi. Hardie’ler hiçkimse değildi. Kim olmaları gerekiyordu ki?

Soru birden beyninde çaktı. Basit ve net bir şekilde bunun her iki taraf içinde çözümsüz bir duruma dönüşeceğini görmüştü.

“Ben,” dedi, “yalan tarayıcısına ifademi doğrulatmaya hazırım.”

“Hayır, sen ne Gilbert Gosseyn’sin,” dedi yalan tarayıcısı, “ne de Cress Köyü’nde yaşamışsın. Sen-” Makine durdu. İçindeki düzinelerce minik, elektronik tüp kararsızca yanıp sönüyordu.

“Evet, evet,” diye sıkıştırdı bodur adam. “O kim?”

Uzun bir duraksama oldu, ardından : “Zihninde bununla ilgili bir bilgi yok,” dedi makine. “Etrafında eşine rastlanmamış bir güç aurası var. Ama kendisi de, gerçek kimliğinin farkında değil görünüyor. Bu şartlar altında, kimlik tespiti yapmak olanaksız.”

“Bu şartlar altında,” diye konuştu bodur adam, kesin bir tavırla, “size sadece öncelikle bir psikiyatriste gitmenizi tavsiye edebilirim, Bay Gosseyn. Artık kesinlikle burada kalamazsınız.”

Bir dakika sonra, Gosseyn dışardaki koridora çıkmıştı bile. Bir düşünce, bir amaç, beyninin üzerinde, pastanın üzerindeki dondurma topağı gibi uzanıp gidiyordu. Odasına ulaşp videfona bir görüşme. ısmarladı. Cress Köyü’yle bağlantının kurulması iki dakika sürdü. Ekranda, garip bir kadın yüzü belirdi. Oldukça ciddi bir yüz, ama ayrık ve gençti.

“Ben Bayan Treechers, Bayan Patricia Hardie’nin Florida’daki sekreteri. Bayan Hardie ile görüşmek istediğiniz konu nedir?”

Bayan Treechers gibi bir kişinin varlığı, bir an için sersemleticiydi. “Özel bir konu,” dedi Gosseyn, kendini toparlayarak. “Onunla kişisel olarak görüşmem çok önemli. Lütfen beni hemen ona bağlayın.” Adamın sesinde veya bakışında otoriter bir şeyler olmalıydı. “Bunu yapmaya yetkim yok,” dedi, genç kadın duraksayarak, “ama Bayan Hardie’ye, Makine’deki sarayda ulaşabilirsiniz.”

“O *burada*, büyük kentte!” dedi Gosseyn, patlarcasına.

Adam videfonu kapattığının farkında bile değildi. Ama kadının yüzü birdenbire kaybolmuştu. Video kararmıştı. Adam şimdi farkına vardığı gerçeklikle başbaşaydı: Patricia yaşıyordu!

Bunu elbette ki biliyordu. Olayları olduğu gibi kabullenmeye eğitilmiş beyni, bir yalan tarayıcısının yalan söylemeyeceği gerçeğine u-yum sağlamıştı. Orada öylece otururken, kendini birdenbire gelen bu bilgiyle garip bir şekilde doymuş hissetti. Sarayı arayıp kızla konuşmak ve onu görmek için hiçbir dürtüye sahip değildi. Yarın, elbette ki, oraya gidecekti, ama şu anda, bu mekân-zamanda bu durum çok u-zakta görünüyordu. Binlerinin sertçe kapısına vurduğunu fark etti. Kapıyı açtığında karşısında duran dört adamdan en önde duranı, uzun boylu, genç bir adam dedi ki, “Ben müdür yardımcısıyım, özür dilerim, ama gitmeniz gerekiyor. Alt katta bavullarınızı kontrol edeceğiz. Polissiz ay boyunca, şüpheli kişilere müsamaha edemeyiz.”

Yaklaşık yirmi dakika sonra Gosseyn otelden atılmıştı. Neredeyse terk edilmiş gibi görünen sokakta yavaşça yürürken gece inmekteydi.

Doğuştan gelen yeteneğiyle... Aristoteles... dünyada belki de tek başına en fazla insanı etkilemiş olan kişidir... Bizim trajedilerimiz “gayretli” biyolog Aristoteles’in “yayılmacı” matematiksel felsefeci Platon’dan rehberliği devralıp tüm primitif tanımlamaları ve öznel öngörülerini, işkence cezası tehdidi altında, değiştirmemize izin verilmeyen, iki bin yıldan fazla bir süre boyunca zorla dayatılan bir sistem olarak formüle etmesiyle başladı... Bu yüzden onun adı Aristotelesçiliğin iki-değerli doktrini için kullanılırken, modern bilimin çok sayıdaki değerli gerçeklerine de Aristotelesçi-olmayan adı verilir...

-A. K.

Ölümcul tehlikeler için vakit henüz çok erkendi. İnmiş olmasına rağmen gece daha yeni başlıyordu. Birazdan ortalığa dökülecek olan fırsatçılar ve çeteler, katiller ve hırsızlar hâlâ karanlığın derinleşmesini bekliyordu. Gosseyn, eziyet edercesine tekrar tekrar yanıp sönen bir tabelaya rastladı:

KORUNMAYANLAR İÇİN ODALAR

gecesi 20 \$

Gosseyn duraksadı. Otuz gün süren oyunlar boyunca bu fiyatı karşılayamazdı, ama birkaç gece idare edebilirdi. Gönülsüzce bu olasılığı reddetti. Böyle yerlerle ilgili kötü hikâyeler anlatılıyordu. Geceyi a-çıkta geçirme riskini tercih etti.

Yürümeye devam etti. Gezegensel karanlık derinleştikçe, giderek daha fazla ışık otomatik bir şekilde yanıp sönmeye başlamıştı. Makine kenti parıldıyor ve ışıldıyordu. Geçtiği sokaklardan birinde, sokağın i-ki yanındaki sokak lambalarının parlayan ateş böcekleri gibi, uzaklardaki hayali bir ışıklı birleşme noktasına doğru geometrik bir silsile halinde yanarak miller boyunca uzayıp gidişlerini görmüştü. Her şey birdenbire çok iç karartıcı bir hal almıştı.

Görünüşe göre yarı yarıya hafıza kaybına uğramıştı ve bu durumu kelimenin en geniş anlamıyla kavramak zorundaydı. Kendini bu durumun doğuracağı duygusal etkilerden yalnızca bu şekilde koruyabilirdi. Gosseyn bu duygusal etkilerden kurtulma durumunu bir sonuç olarak null-A yöntemiyle gözünün önüne getirmeye çalıştı. Sonuç, günün bu anında ve bu şehirde, tüm bedeni ve zihniyle, hafıza kaybı ve tüm diğer şeylerle olabildiği kadar kendisi olduğuydu.

Bu bilinçli bütünleştirmenin ardında, binlerce saatlik kişisel egzersiz vardı. Egzersizin ardında ise, yirminci yüzyılın, dört yüzyılın ardından, insan ırkının dinamik felsefesi haline gelmiş emsalsiz bir gelişimi olan, Aristotelesçi-olmayan otomatik zincirleme düşünme tekniği vardı. “Harita arazi değildir... Kelime, nesnenin kendisi değildir... “Evlenmiş olduğuna inanması bunu gerçek kılmıyordu. Bilinçsiz aklın sinir sistemine yüklediği sanrılara karşı gelinmeliydi.

Her zaman olduğu gibi işe yaradı. Fazla dolmuş bir havuzdan sızan su gibi, şüpheler ve korkular adamın içinden boşalıp gitti. Sahte keder - belli ki başka birisi kendi amaçları için ona dayattığı için sahteydi -üzerinden kalktı. Artık özgürdü.

Yeniden ilerlemeye başladı. Mapı eşiklerindeki gölgeleri çözebilmek için yürürken bakışlarını bir o yana, bir bu yana yöneltiyordu. Sokak köşelerine, eli silahında ve tetikte yaklaşıyordu. Tüm dikkatine rağmen, bir yan sokaktan fırlayıp ikisinin de dengesini bozacak bir şiddetle ona çarpan kıızı, çarpmadan önce fark edemedi.

Olayın aniliği, önlem almamasını gerektirmezdi. Gosseyn sol koluyla genç kadını yakaladı. Kızı, omuzlarının tam altından tutup kollarını mengene gibi sıkıştırarak bedeninden yakaladı. Sağ eliyle silahını çekti. Her şey bir anda olmuştu. Bu anı, kızın hızının ve ağırlığının, i-kisinin de dengesini bozan etkisini gidermeye uğraştığı uzun bir dakika takip etti. Başardı. Toparlandı. Kızı yarı sürükleyip yarı taşıyarak bir kapının gölgeli eşiğine doğru götürdü. Korunağa ulaşırlarken kız bir yandan da debeleniyor ve yumuşakça homurdanıyordu. Gosseyn silahlı elini silahla birlikte kaldırarak kızın ağzını kapadı.

“Şşş!” diye fısıldadı. “Canını acıtmayacağım.”

Kız debelenmeyi bıraktı. Mızıldanmayı da kesti. Adam elini kızın ağzından çekti. “Tam arkamdaldı,” dedi kız nefes nefese, “iki adam. Seni görüp kaçmış olmalılar.”

Gosseyn bu konu üzerinde düşündü. Uzay-zamanda olan her şey gibi bu durum da, görülmeyen ve görülemez faktörlerle doluydu. Evrendeki tüm diğer genç kadınlardan farklı olan genç bir kadın, korku içinde koşarak bir yan sokaktan fırlayıp çıkmıştı. Korkusu gerçek de olabilirdi, sahte de. Gosseyn’in düşünceleri, zararsız olma olasılığını bir tarafa bırakarak, kızın belirmesinin bir tuzak olması ihtimali üzerine yoğunlaştı. Polissiz bir kentte, doğrudan bir saldırı tehlikesine girmeksizin ganimetleri paylaşmak isteyerek sokağın köşesinde bekleyen küçük bir grubu gözünün önüne getirdi. Soğukkanlılıkla durumun şüpheli olduğunu hissetti. Çünkü, kız zararsız olsaydı eğer, böyle bir gecede dışarıda ne işi vardı? Bu soruyu vahşice mırıldandı.

“Ben korunmuyorum”, şeklinde geldi hırıltılı bir cevap. “Patronla çıkmayı reddettiğim için geçen hafta işimi kaybettim. Birikimim de yoktu. Ev sahibem, bu sabah kirayı ödeyemeyince beni kapının önüne koydu.”

Gosseyn bir şey söylemedi. Kızın açıklaması o kadar zayıftı ki, bir şey söylemek için çaba bile harcamadı. Bir saniye sonra, o kadar da e-min olamayacağını anladı. Eğer kelimelere dökme hatasını yapsaydı, kendi hikâyesi de kulağa o kadar inandırıcı gelmezdi. Kendini, kızın doğruyu söylediği olasılığına çok fazla kaptırmadan, bir soru daha sormayı denedi. “Gidebileceğin hiçbir yer yok mu?”

“Yok,” dedi kız. Hepsi buydu. Oyunlar süresince, kız onun sırtına yüklenmişti. Karşı koymayan kıızı kaldırırma doğru götürdü ve köşelerden uzak durmaya çalışarak dikkatle yola çıktılar.

“Beyaz çizginin üstünden yürüyeceğiz,” dedi. “Böylece köşeleri daha iyi gözetleyebiliriz.”

Yolun ortasından yürümenin de tehlikeleri vardı, ama adam bunlara değinmemeyi tercih etti.

“Şimdi, bak,”* diye ciddi bir tavırla devam etti Gosseyn, “benden korkma. Ben de perişan bir haldeyim, ama dürüstüm. Anladığım kadarıyla aynı belanın içindeyiz ve şu anki amacımız geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmak.”

Kız bir ses çıkardı. Bu Gosseyn'e, bastırılmış bir kahkaha gibi geldi, ama ona doğru döndüğünde kız yüzü yakındaki bir sokak lambasının aydınlatamadığı bir yöne dönüktü ve emin olamadı. Kız bir saniye sonra yüzünü ona doğru çevirdiğinde Gosseyn ilk kez kızın yüzüne doğru dürüst bakabildi. Gençti, yanakları zayıftı ve ağır şekilde güneşten yanmıştı. Gözleri karanlık havuzlar gibiydi, dudakları ayrıktı. Makyaj yapmıştı, ama bunu becerememiş ve güzelliğine pek katkıda bulunmamıştı. Uzun zamandır hiçbir şeye ya da kimseye gülmemiş gibi görünüyordu. Gosseyn'in şüpheleri eridi. Ama başladığı yerde, kişiliği henüz kendini ele gelir şekilde göstermemiş bir kızın koruyucusu konumunda olduğunun farkındaydı.

Karşılarına çıkan boş arazi Gosseyn'in bir an durup düşünmesine neden oldu. Her yanı karanlıktı ve üzerinde öbek öbek çalılar vardı. Pusuya yatmış çapulcular için ideal bir saklanma yeri idi. Ama öte yandan, görünmeden yaklaşabilirlerse dürüst bir adam ve koruması altındaki kişi için olası bir sığınaktı. Kısa bir incelemenin ardından boş arazinin arkasına doğru yönelen bir arka yol ve iki dükkânın arasında bu yola çıkabilecekleri bir boşluk olduğunu fark etti.

Bodur, etrafa yayılmış bir çalılığın altında, işlerine yarayabilecek bir çimenlik bulmaları, on dakikalarını aldı.

“Burada uyuyacağız,” diye fısıldadı Gosseyn.

Kız yere çöktü. Ve onun mutlak uysallığı kızın onunla fazla kolayca gelmiş olduğunu fark etmesini sağladı. Gosseyn, gözlerini kısıp o-lası tehlikeleri gözden geçirerek, düşünceli bir şekilde yere uzandı.

Ay yoktu ve üzerlerindeki çalılığın altındaki karanlık yoğundu. Bir süre sonra, uzun bir süre sonra, Gosseyn, uzaktaki bir sokak lambasının soluk ışığının altında kızın belli belirsiz silüetini gördü. Kız bir, bir buçuk metre kadar ötesindeydi ve onu izlediği ilk dakikalar boyunca gözle görülür bir şekilde kıpırtısızdı. Belirsiz silüetini incelerken, Gosseyn, onun simgelediği bilinmeyen faktörün giderek daha fazla bilincine vardı. Kız da, en az kendi kadar bilinmezdi. “Benim a-dım Teresa Clark. Seninki nedir?” diye genç kadın yumuşakça sorduğunda, onunla ilgili yorumlarını sona erdirdi.

Neydi gerçekten de? Gosseyn bunu merak ediyordu. “Oyunlar için mi geldin?” diye ekledi kız, adamın konuşmasından önce.

“Öyle,” dedi Gosseyn.

Bir an duraksadı. Sorulan soran kişi, kendi olmalıydı.

“Ya sen?” dedi. “Sen de oyunlar için mi geldin?”

Sorulabilecek en temel soruyu sorduğunu hemen fark etmişti. Cevap verirken kızın sesi buruktu. “Komik olma. Ben null-A'nın ne demek olduğunu bile bilmiyorum.”

Gosseyn sessizleşti. Burada onu utandıran bir aşağılama vardı. Kızın kişiliği birdenbire daha netleşmişti: Kısa süre içinde birbiriyle barışık halini ortaya serecek olan sarmal bir benlik. Yakınlardaki sokaktan hızla geçen bir araba kızın kişiliğiyle ilgili düşüncelerini kesti. A-rabayı hızla,

dört araba daha takip etti. Gece kısa bir an için zemindeki lastik nağmeleriyle canlandı. Ses eriyip gitti. Ama şimdi dikkati yoğunlaşmış olduğu için fark ettiği, belki de hep orada var olan uzak gümbürtüler ve belli belirsiz yankılar kalmıştı geride.

Genç kadının sesi düşüncelerini böldü; içinde sevimsiz ve hafif bir kendine acıma tınısı taşısa da hoş bir sesi vardı. “Bu oyun meselesi de nedir? Dünyada kalan kazananlara ne olduğunu görüyoruz. Bütün ballı işleri kapıyorlar; hakim, vali falan oluyorlar. Ama her yıl Venüs’e gitme hakkı kazanan binlerce kişiye ne oluyor? Oraya gidince, ne yapıyorlar?”

Gosseyn kendini kaptırmadı. “Şahsen,” dedi “düşünüyorum da bana başkanlık yeterdi.”

Kız güldü. “Bir hayli uğraşman gerekecek”, dedi, “Hardie çetesini yenmek için.”

Gosseyn, dikilip oturdu. “Kimi yenmek için?” diye sordu.

“Michael Hardie, Dünya’nın başkanı.”

Gosseyn, tekrar yavaşça yere uzandı. Demek ki, Nordegg’in ve diğerlerinin otelde kastettikleri şey buydu. Hikâyesi, kulağa deli saçması gibi gelmiş olmalıydı. Başkan Hardie, Patricia Hardie, Cress Kö-yü’nde saray yavrusu bir yazlık ev ve beyninde bu konuyla ilgili her bilgi tamamen yanlıştı.

Bu bilgileri oraya kim sokmuş olabilirdi? Hardie’ler mi?

“Sen acaba,” diyordu, Teresa Clarke’ın cılız sesi, “bana oyunlar sırasında küçük bir iş kapmayı öğretebilir misin?”

“Ne dedin?” Gosseyn, karanlıkta kıza bakakalmıştı. Şaşkınlığı yerini daha yumuşak bir dürtüye bıraktı. “Bu nasıl yapılabilir, bilemiyorum,” dedi. “Oyunlar, uzun bir zaman sürecinde kazanabilecek özel beceriler ve bilgiler gerektirir. Son on beş gün boyunca, öylesine bir kavrayış esnekliği gerektirirler ki sadece en kavrayışlı ve en fazla gelişmiş beyinler yarışta kalabilir.”

“Oyunlarda kazanılabilecek en düşük işler bile,” dedi Gosseyn, şefkatli bir şekilde açıklamaya devam ederek, “yılda on bin getirir. Anladığım kadarıyla, rekabet müthiş.”

“Ben oldukça hızlı kavrarım,” dedi Teresa Clark. “Ve çaresizim. Bu işe yarayabilir.”

Gosseyn bundan şüpheliydi, ama kıza acımişti.

“Eğer istersen,” dedi, “sana çok kısa bir özet çıkarırım.”

Adam durdu. “Lütfen devam et,” dedi kız hızla.

Gosseyn durakladı. Onunla bu konu hakkında konuşma düşüncesi, kendini yine salak gibi hissetmesine neden oluyordu. Gönülsüzce başladı, “insan beyni, kabaca iki kısma ayrılmıştır, korteks ve talamus. Korteks ayrıştırma merkezidir, talamus ise sinir sisteminin duyuşal tepkilerinin merkezidir.” Lafını yarıda bırakarak, “Hiç Anlambilim binasına gittin mi?” diye sordu.

“Harikaydı,” dedi Teresa Clark. “Tüm o mücevherler ve kıymetli madenler.”

Gosseyn dudağını ısırdı. “Ben bunu kastetmemiştim. Duvarlardaki resimli hikâyeyi kastediyorum. Onu gördün mü?”

“Hatırlamıyorum.” Kız, söylediğinin adamın hoşuna gitmediğini fark etmişti. “Ama o sakallı adamı gördüm - adı neydi? - müdür olanın?”

“Lavoisseur mi?” Gosseyn karanlığın içinde kaşlarını çatı. “Birkaç yıl önce bir kazada öldü sanıyordum. Onu en son ne zaman gördün?”

“Geçen sene. Tekerlekli sandalyedeydi.”

Gosseyn kaşlarını çatı. Bir an için, hafızası onu yine aldatıyor sanmıştı. Ancak bu yine de garipti, beyniyle oynayan her kimse, neredeyse efsanevi Lavoisseur’un hâlâ yaşıyor olduğunu bilmesini istememişti. Bir an tereddüt etti ve ardından kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

“Korteksin de talamusun da harika potansiyelleri vardır. İkisi de en yüksek seviyeye dek eğitilmelidir, ama özellikle işbirliği halinde çalışacak şekilde düzenlenmelidirler. Böyle bir işbirliğinin ya da bütünleşmenin olmaması durumunda, kördüğüm olmuş bir kişilikle karşılaşılır, aşırı duyarlılık ve aslında nevrozun tüm şekilleri. Öte yandan, kortik talamik bütünleşmenin sağlanması durumundaysa, sinir sistemi neredeyse tüm şoklara dayanabilir.”

Gosseyn, bir an duraksayarak, beyninin kısa süre önce yaşadığı şoku hatırladı. “Sorun nedir?” diye sordu kız.

“Hiçbir şey” diye terslendi. “Bu konuyu konuşmaya sabah devam ederiz.”

Birdenbire yorulmuştu. Uzandı. Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, yalan tarayıcısının “Etrafında eşine rastlanmamış bir güç au-rası var,” derken ne kastettiği olmuştu.

Uyandığında, güneş parlıyordu. Teresa Clark’dan hiçbir iz yoktu.

Gosseyn, çalılıkların arasında yaptığı hızlı bir arayışla kızın yokluğunu doğruladı. Sonra otuz, otuz beş metre ötesindeki kaldırıma doğru yürüdü ve önce kuzeye, sonra güneye olmak üzere sokağın iki yanına bakındı.

Kaldırımlar ve yol trafikle canlanmıştı. Neşeli giysileri içindeki erkekler ve kadınlar dikilen Gosseyn’in önünden aceleyle geçiyorlardı. Pek çok sesin ve makinelerin gürültüsü yoğun bir uğultu oluşturmaktaydı. Birdenbire her şey çok heyecan verici olmuştu. Gosseyn’in üzerine bir ferahlık ve daha da güçlü olarak artık özgür olduğu bilinci geldi. Hatta kızın gitmesi, onun, adamın hafızasına yapılan bir saldırıyla başlayan fantastik bir planın ikinci adımı olmadığını kanıtlıyordu. Onun gitmesiyle birlikte adamın omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

Önünden geçip giden insan kalabalığının arasından tanıdık bir yüz sıyrıldı. İki kahverengi kesekâğıdı taşıyan Teresa Clark, onu selamladı.

“Sana kahvaltı getirdim,” dedi. “Tıkabasa dolu bir lokantaya girmek yerine karıncalar arasında piknik yapmayı tercih edeceğini düşündüm.”

Sessizce yemeklerini yediler. Gosseyn, kızın getirdiği yemeğin, dışarıya servis edilmek üzere, bu iş için tasarlanmış kutulara ve plasto kaplara konmuş olduğunu fark etmişti. Yoğunlaştırılmış portakal suyu, ayrı bir plasto kapta bulunan kremasıyla birlikte yulaf ezmesi, kızarmış ekmek üzerinde sıcak böbrek ve yine kreması ayrı bir kapta o-lan kahve vardı.

Beş dolar, diye tahmin etti. Bu, çok sınırlı miktarda bir parayla o-tuz gün geçinmek zorunda olan bir çift için oldukça yüklü bir miktardı. Ve ayrıca, beş doları olan bir kız, ev sahibesine bir gece daha kalabilmek için gereken kirayı verebilirdi. Bunun da ötesinde böylesi bir kahvaltıyı normal kabul edebilmek için iyi bir işi olması gerekiyordu. Bu aklına yeni bir fikir getirdi. Gosseyn bir an kaşlarını çatarak, bu fikir üzerinde düşündü ve ardından sordu: “Şu sana asılan patronun - a-dı neydi?”

“Ha?” dedi Teresa Clark. Böbreklerini yemeyi bitirmişti ve çantasını karıştırıyordu. Ürkmüş bir şekilde kafasını kaldırıp adama baktı. Sonra yüzü aydınlandı. “Ha, o mu!” dedi.

Bir duraksama oldu.

“Evet,” diye sıkıştırdı Gosseyn. “Adı neydi?”

Kız kendini tamamen toparlamıştı. “Onu unutmayı tercih ederim,” dedi Teresa Clark. “Hoş bir şey değil.” Konuyu değiştirdi, “ilk gün çok şey bilmem gerekecek mi?”

Gosseyn, patron konusunu deşmeye niyetli bir şekilde, bir an duraksadı. Sonra vazgeçti. “Hayır,” dedi. “Zaten ilk gün hep geçirtilen bir şey olmaktan öteye gitmemiştir. Genellikle kayıt işlemleri ve ilk testin yapıldığı kübik deliğe gönderilmenden oluşur. Makine’nin yayınladığı ilk kayıtlardan başlayarak oyunların son yirmi yıl boyunca yayımlanmış tüm kayıtlarını inceledim ve ilk günde farklı bir şey yapılmamış olduğunu fark ettim. Senden null-A, null-N ve null-E’nin ne demek olduğunu tanımlamanı isteyecekler.

“Sen farkında olsan da olmasan da, dünyada yaşayıp null-A’nın ö-zünden bir şeyler kapmamış olmana imkân yok. Bu son birkaç yüz yıldan beri bizim manevi çevremizi oluşturuyor.” Sözüünü tamamlarken, “tabii ki, insanların tanımları unutmaya eğilimi vardır,” dedi, “a-ma bu konuda gerçekten ciddiysen-”

“Ciddi olduğuma emin olabilirsiniz,” dedi kız.

Çantasından bir sigara tabakası çıkardı. “Sigara alsana.”

Sigara tabakası güneşte parıldadı. İnce bir şekilde işlenmiş altın yüzeyinde elmaslar, zümrütler ve yakutlar ışıldadı. Tabakanın içinden yakılmış bir sigara, otomatik bir şekilde yuvasından fırladı. Mücevherler plastik, altın taklit olabilirdi. Ama el yapımı gibi görünüyordu ve görünüşü sersemleticiydi. Gosseyn, tabakaya yirmi beş bin dolar değer biçti.

Sesini topladı. “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Ben sigara içmem.”

“Özel bir markadır,” diye ısrar etti genç kadın ısrarla. “Yumuşak bir içimi var.”

Gosseyn başını olumsuzca salladı. Ve bu sefer de kız ısrar etmeyi bıraktı. Sigarayı tabakadan alıp dudaklarına götürdü ve tabakayı çantasına geri koyarken dumanı derin bir tatminle içine çekti. Tabakanın yarattığı etkiyi fark etmemiş görünüyordu. “Haydi eğitimim hakkında çalışmaya devam edelim,” dedi. “Sonra ayrılıp bu gece yeniden burada buluşabiliriz. Tamam mı?”

Çok baskın karakterli genç bir kadındı ve Gosseyn onu sevmeyi öğrenebileceğine emin değildi. Kızın hayatına belli bir amaç doğrultusunda girdiği şüphesi çok daha kuvvetliydi. Büyük olasılıkla kız onun ve beyniyle oynayan kişinin arasındaki bir bağlantıydı. Gitmesine izin veremezdi.

“Tamam,” dedi, “ama kaybedecek zamanımız yok.”

üç

Olmak, ilişkili olmaktır.

-C.J.K

Gosseyn kızın yüzey arabasından çıkmasına yardım etti. Devasa bir perde gibi yekpare bir geçit oluşturan ağaç kümesinin etrafından hızla yürüyerek Makine’yi görebilecekleri bir noktaya geldiler. Kız, umursamaz bir şekilde yürümeye devam etti. Ama Gosseyn durdu.

Makine, geniş bir caddenin diğer ucundaydı. Dağların zirveleri, Makine’nin etrafında boş alanlar ve bahçeler oluşturacak şekilde düz-leştirilmişti. Ağaçlarla gölgelenen kapılardan tam yarım mil uzaktaydı. Parlak metalik bir görkem içinde göklere doğru yükseliyordu. Makine, gökyüzündeki alçak bulut kümelerine kadar yükselen ve bulutların üzerindeki akşamüstü güneşinden bile daha parlak olan atomik ışık yıldızının taçlandığı bir koniydi.

Onu bu kadar yakından görmek Gosseyn’i sarsmıştı. Bunu daha önce akıl etmemişti, ama birdenbire Makine’nin onun sahte kimliğini asla kabul etmeyeceğini fark etti. İçinin daraldığını hissetti, sarsılmış ve morali bozulmuş bir şekilde orada dikildi. Theresa Clark’ın da durup ona baktığını gördü.

“Onu ilk defa mı bu kadar yakından görüyorsun?” dedi kız, anlayışlı bir şekilde, “insan etkileniyor, değil mi?”

Kızın davranışında, Gosseyn’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirmesine neden olan bir üstünlük edası vardı. Şu kentli kurnazlar!, diye düşündü suratını ekşiterek. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu ve kızın koluna girerek yeniden ilerlemeye başladı. Güveni yavaşça artıyordu. Oteldeki yalan tarayıcısı bile amaçsız olarak kendisini yanlış tanıttığını fark ettiyse, elbette ki Makine de onun kimliğini bir isim olmaktan öte bir soyutlamayla değerlendirmeyecekti.

Makine’nin zemin katına yaklaştıklarında kalabalık aşılamaz hale geldi ve Makine’nin büyüklüğü daha da belirginleşti. Devasa zeminini süsleyip parçalara bölen bireysel oyun odaları sıralarının

örtemediği yuvarlaklığı ve boyutları, düzgün aerodinamik bir görüntü oluşturunuyordu. Oyun odaları, zemin katın etrafına yayılmışlardı. İlk katın tamamı oyun odalarından ve onlara yönelen koridorlardan oluşuyordu. Dışarıdan geçen geniş merdivenler, ikinci, üçüncü ve dördüncü katlara ve alttaki üç bodrum katma gidiyordu; toplam olarak, hepsi de bireysel yarışmacıların oyun odalarına ayrılmış yedi kat vardı.

“Buraya gelince,” dedi Teresa Clark, “kendime olan güvenimi kaybettim. Bu insanlar çok zeki görünüyorlar.”

Gosseyn, kızın yüzündeki ifadeye güldü, ama bir şey demedi. On üçüncü güne dek yarışabileceğine emindi. Sorunu kazanamamak değil, denemesine izin verilmeme olasılığıydı.

Makine, anlambilimsel eğitimlerine göre ayrıştıracağı insan varlıklarının üzerinde soğuk ve zaptedilemez bir şekilde yükseliyordu. Hayatta olan hiç kimse, onun elektron-manyetik beyninin binanın tam o-larak hangi kısmına yerleştirildiğini bilmiyordu. Kendisinden daha önce bunu düşünmüş olan pek çok kimse gibi, Gosseyn de bu soru ü-zerinde kafa yordu. “Ben bilim adamı-mimarlardan biri olsam,” diye düşündü merakla, “nereye yerleştirdim?” Elbette ki, bu hiç önemli değildi. Makine, daha şimdiden, bilinen herhangi bir canlı insandan daha yaşlıydı. Kendi kendini yenileyerek, yaşamının ve amacının bilincinde olarak, rüşvete, yozlaşmaya kapalı ve teorik olarak kendisini yıkımdan koruyabilecek yetenekleriyle bütün bireyden daha üstün olmaya devam ediyordu.

“Juggernaut!” diye haykırmıştı bazı duygusal insanlar, ilk yapıldığında. “Hayır,” demişti onu yapanlar, “o bir yokedici değil, yaratıcı işlevleri ve kendine mantıklı talimatlar ekleme yetisi olan, taşınamaz, mekanik bir beyin.” Sonraki üç yüz yıl süresince insanlar, kendilerini kimin yöneteceği konusunda onun kararlarını kabul etmeye alışmıştı.

Gosseyn, yakınlarında yürüyen bir adam ve bir kadının sohbetine kulak misafiri oldu.

“Beni korkutan,” diyordu kadın, “işin polissiz kısmı.”

“Anlamıyor musun, bu durum bize, polisin hiç gerekmediği Venüs’ün nasıl bir yer olması gerektiğini gösteriyor,” dedi adam. “Eğer Venüs’e gitmeye layık olduğumuzu kanıtlayabilirsek herkesin aklıba-şında olduğu bir gezegene gideceğiz. Polissiz dönem bizlere, buradaki gelişmenin düzeyini ölçme fırsatı veriyor. Bir zamanlar bu durum bir kâbustu, ama ben kendi yaşamım boyunca bile değişimi fark ettim. Yani, bu gerekli bir şey.”

“Sanırım, burada ayrılıyoruz,” dedi Teresa Clark. “C’ler aşağıda, yerin altındaki ikinci kattalar, G’lerse onların hemen üzerinde. Bu akşam boş arsada buluşalım. Buna bir itirazın var mı?”

“Yok.”

Gosseyn, kız ikinci bodrum katına inen bir merdivenden aşağıya gözden kaybolana dek bekledi. Sonra onu takip etti. Kız merdivenlerin dibine ulaştığı anda onu gözünün ucuyla yakaladı. Uzaktaki bir koridorun sonunda yer alan bir çıkışa doğru kendisine yol açıyordu. Kız aniden dışarı giden bir merdivenden yukarı doğru koşmaya başladığında Gosseyn koridoru ancak yarılammıştı. Gosseyn

merdivenden yukarı çıkana kadar kız gözden kaybolup gitti. Adam düşünceli bir şekilde geri döndü. Testleri kaçırma riskine girmek istememesi yüzünden takip etmeyi bıraktı, ama şüphelerinin onaylanması rahatsız ediciydi. Teresa Clark sorunu giderek daha da karmaşıklıyordu.

Gosseyn, hiç ummadığı kadar keyfi kaçmış bir şekilde G bölümündeki boş bir sınav kabinine girdi. Arkasındaki kapının kilidi mandalına oturduğu anda hoparlörden gelen bir ses, işbilir bir edayla sordu: “isminiz nedir?”

Gosseyn, artık Teresa Clark’ı unuttu. Şimdi esas kriz buradaydı.

Kabinde, rahat bir döner iskemle, çekmeceli bir yazı masası ve masanın yukarısında, ardında kiraz kırmızısı ve alev sarısı dokularının i-çinde parıldayan elektron tüplerinin bulunduğu saydam bir panel vardı. Panelin ortasında, yine saydam plastikten yapılmış sıradan bir hoparlör vardı. Makine’nin sesi buradan geliyordu, “isminiz? Ve lütfen düğümleri kavrayın” diye tekrarlardı ses.

“Gilbert Gosseyn” dedi sakince, Gosseyn.

Bir sessizlik oldu. Kiraz kırmızısı tüplerin bazıları düzensizce yanıp söndüler. Ardından: “Şimdilik,” dedi Makine, teklifsiz bir edayla, “bu ismi kabul edeceğim.”

Gosseyn koltuğa iyice gömüldü. Teni heyecanla ısındı. Kendini bir keşfin eşiğinde hissediyordu. “Gerçek adımı biliyor musunuz?” dedi.

Bir duraksama daha oldu. Makinenin o anda her minik kübik odacığında bulunan bireylerle, *on binlerce* gevşetici sohbeti yürütmekte

olduğunu düşünecek vakti oldu Gosseyn’in. Ardından: “Zihninizde, başka bir ismin kaydı yok” dedi Makine. “Ama bunu şimdilik bir tarafa bırakalım. Test için hazır mısınız?”

“A-ama-”

“Şu an için başka soru yok” dedi Makine, daha resmi bir şekilde. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi biraz daha rahatlatıcıydı. “Çekmecelerden birinde, yazı malzemeleri bulacaksınız. Sorular bütün sayfalara basılmıştır. Acele etmeyin. Otuz dakikanız var ve onlar doldurulmadan odadan çıkamayacaksınız. İyi şanslar.”

Sorular gerçekten tam Gosseyn’in beklediği gibiydi: “Aristoteles-ci-olmayan ne demektir? Newtoncu-olmayan ne demektir? Euklidik-olmayan ne demektir?”

Sorular aslında kolay değildi. En iyi yöntem, fazla ayrıntılı bir cevap yerine kelimelerin çoklu anlamlarının ve her cevabın sadece bir soyutlama olduğunun bilincinde olduğunu göstermekti. Gosseyn işe, her terim için kabul edilmiş olan kısaltmayı yazarak başladı - null-A, null-N ve null-E.

Yirmi dakika kadar bir sürede işini bitirdi ve beklentiden kıpır kıpır bir şekilde arkasına yaslandı. “Şimdilik başka soru yok” dedi Makine. Bu ifade onunla yeniden konuşacağını ima ediyor gibiydi. Yirmi beşinci dakikanın sonunda ses yeniden yükseldi.

“Lütfen bugünkü testin basitliği yüzünden şaşırmayın. Oyunların amacının, yarışmacıların büyük çoğunluğunu kaybetmeye yöneltmek olmadığını hatırlayın. Amaç, her bireyi miras almış olduğu karmaşık sinir sistemini en iyi şekilde kullanması için eğitmektir. Bu durumsa, herkes oyunların otuz günü boyunca dayanabilirse sağlanabilir. Şu anda, bugünkü testi geçemeyenlere durumları bildirildi. Onlar bu dönemki oyunların geri kalanı boyunca yarışmacı olarak kabul edilmeyecekler. Diğerlerine - mutlulukla söylüyorum ki onlar toplam katılımın yüzde doksan beşten fazlasıdır - yarın için iyi şanslar diliyorum.”

Hızlı bir işti. Kâğıdını sadece hazırlanmış olan yarığa sokmuştu. Bir televizyon tüpü cevapları taramış ve oldukça esnek bir şekilde doğru cevaplarla karşılaştırarak bir geçti kaydı yapmıştı. Diğer yirmi beş bin yarışmacının cevapları da benzer bir şekilde değerlendirilmişti. Birkaç dakika içinde başka bir grup yarışmacı bu deneyimi yaşayacaklardı.

“Daha fazla soru sormak istiyorsun musun, Gilbert Gosseyn?” diye sordu Makine.

Gosseyn gerildi. “Evet. Aklıma yerleştirilmiş bazı yanlış düşünceler var. Oraya bir amaçla mı kondular?”

“Evet, öyle.”

“Onları oraya kim koydu?”

“Beyninde bunun kaydı yok.”

“Öyleyse oraya konulduklarını nasıl anladın?”

“Veriler temelinde,” diye cevapladı Makine, “mantık yürütme. Yanılsamanın Patricia Hardie ile bağlantılı olması gerçeği, bana göre çok anlamlı.”

Gosseyn duraksadı, sonra aklındaki kelimelere döktü. “Pek çok psikonevrotiğin aynı derecede güçlü inançları vardır. Böyle kişiler, kendilerini genellikle büyük şahıslarla özdeşleştirirler: ‘Ben Napole-on’um’, ‘Ben Hitler’im’, Ben Tharg’ım’, ‘Ben Patricia Hardie ile evliyim’. Benim yanlış inancım da bu kategori içinde mi?”

“Kesinlikle hayır. Çok güçlü inançlar, hipnoz yoluyla sevk edilebilir. Seninki bu başlık altına giriyor. Bu nedenle, karının ölü olmadığını ilk öğrendiğin zaman, keder hissini üzerinden atabildin. Bununla birlikte iyileşmen henüz tamamlanmış değil.”

Bir sesizlik oldu, Makine yeniden konuşmaya başladığında sözlerinde garip bir hüznün vardı. “Ben sadece taşınamaz bir beyinim ama Dünya’nın diğer kısımlarında olup bitenlerden üstünkörü bir şekilde haberim oluyor. Ne gibi planlar yapıldığını sadece tahmin edebilirim. Sana bu konuda daha fazla bir şey anlatamayacağıma hem şaşıracak hem de hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Bana ne söyleyebilirsin?” diye sordu Gosseyn.

“Bu işin içine çok fazla battığını, ama sorununu benim çözemeyeceğimi. Bir psikiyatriste gitmeni ve korteksinin bir fotoğrafını çektirmeni istiyorum. Beynindeki bir şey hakkında bir izlenim edindim, a-

ma ne olduğunu tanımlayamıyorum. Ve şimdilik sana söyleyebileceklerim bu kadar. Yarma kadar hoşça kal.”

Kapı otomatik olarak açılırken, bir klik sesi çıkardı. Gosseyn koridora çıktı, bir an duraksadı ve ardından aceleyle koşuşturan kalabalığın arasında, kendisine kuzeye doğru yol açmaya uğraştı.

Kendini kaldırım döşeli bir caddede bulmuştu. Kuzeybatısında, Makine’nin çeyrek mil kadar ötesinden başlayarak diğer binalar uzanıyordu. Ucunda çiçekler ve ağaçların arasına gömülmüş olarak Makine’nin sarayının yer aldığı cadde boyunca kümeler halinde geometrik olarak düzenlenmişlerdi.

Saray yüksek değildi, görkemli hatları, yemyeşil çevresinin canlılığı ve parlaklığı arasına gömülmüştü. Ama Gosseyn’i orada tutan bu değildi. Zihni sorguluyor, gözünün önünde canlandırıyor, kavırıyordu. Başkan Hardie ve kızı Patricia orada yaşıyorlardı. Eğer kendisi bu o-layın içine iyice karışmışsa, onlar da karışmış olmalıydılar, *ölü* bir Patricia ile evli olduğu inancını aklına yerleştirmelerinin nedeni ne o-labilirdi? Bu çok anlamsız bir iş gibi görünüyordu. Eğer Nordegg oralarda olup onu suçlamasaydı bile, herhangi bir otelin yalan tarayıcısı, bu durumu anlayabilirdi.

Gosseyn dönüp Makine üssünden kente doğru yürümeye başladı. Nehrin kıyısında küçük bir lokantada öğle yemeği yedikten sonra bir telefon rehberinin sarı sayfalarını karıştırmaya başladı. Hangi ismi a-radığını biliyordu ve aradığını hemen buldu:

ENRIGHT, DAVID LESTER, psikolog 709 Tıp Bilimleri Binası

Enright, oyunların onuncu gününden sonrasına geçmeyi uman herkes için okunması şart olan birkaç kitap yazmıştı. Adamın kullandığı her çok düzlemlili kelimenin anlamını kavramada kullandığı dikkatli anlambilimsel fikir yürütmelerini, insan vücudunu ve aklını bir bütün olarak anlarken gösterdiği zekânın kapsamının genişliğini ve yazılarının kristal berraklığındaki netliğini hatırlamak bir zevkti.

Gosseyn rehberini kapattı ve sokağa çıktı. Kendisini rahatlamış hissediyordu, sinirleri sakinleşmişti. İçinde bir umut belirmektedir. Enright’ı ve kitaplarını o kadar ayrıntılı bir şekilde hatırlaması, yaşadığı kısmi hafıza kaybının ne kadar hafif olduğunu gösteriyordu. Bu ünlü adam onunla çalışmaya başladıktan sonra, kısa sürede geçmesi gerekirdi. “Dr. Enright, sadece randevuyla hasta kabul eder,” dedi doktorun bürosundaki resepsiyonist. “Size, ancak üç gün sonrası için randevu verebilirim, yani Perşembe günü öğlen ikide. Ama yirmi beş dolarlık bir depozit bırakmalısınız.”

Gosseyn parayı ödedi, fişini aldı ve dışarı çıktı. Hayal kırıklığına uğramıştı, ama çok da fazla değil. İyi doktorların, hâlâ null-A mükemmelliğine ulaşmaktan çok uzak olan bir dünyada meşgul adamlar olmaları kaçınılmazdı.

Yeniden sokağa çıktığında, hayatında gördüğü en uzun ve en güçlü arabalardan birinin, yanından kayıp birkaç metre ötesinde durduğunu gördü. Araba, akşam üstü güneşinde parlıyordu. Üniformalı bir hiz-metkâr, sürücünün yanından ustalıkla fırlayıp kapıyı açtı.

Teresa Clark dışarı çıktı. Koyu renkli, kaliteli bir kumaştan yapılmış bir giysisi vardı. Takım elbise

onu daha zayıf göstermiyordu, ama koyu renk kumaşı yüzünden kızın yüzü biraz daha dolgun ve önceki halinin aksine daha az güneş yanığı görünüyordu. Teresa Clark! Bu ihtişamın karşısında, bu isim manasız geliyordu.

“Bu da kim?” diye sordu Gosseyn, yanında dikilen bir adama.

Yabancı, ona şaşkınlıkla baktı ve Gosseyn’in çoktan tahmin ettiği ismi söyledi. “Nasıl yani, bu Patricia Hardie, başkan Hardie’nin kızı. Anladığım kadarıyla oldukça nevrotik biri. Mesela, şu arabaya bir bak. Devasa bir mücevher gibi, bunun ifade ettiği şey kesinlikle-”

Gosseyn döndü, yüzünü arabadan ve içindekinden uzağa çevirdi. Bütün bunlar hakkında doğru dürüst düşünmeden kızla görüşmesinin bir anlamı yoktu. Yabancı bir adamla bir başına kalmak için, o karanlık arsaya döneceğini düşünmek bile aslında komik görünüyordu.

Ama işte oradaydı

Gosseyn, kızın gölgelerin arasında kalan silüetine düşünceli bir şekilde gözlerini dikip kalakaldı. Randevularına çok ustaca gelmişti. Kızın sırtı dönüktü ve adamın varlığından habersiz görünüyordu. Tüm bölgeyi dikkatle taramış olmasına rağmen çoktan bir tuzağa düşmüş olması da mümkündü. Ama bu, tereddütsüz olarak gireceği bir riskti. Burada, bu kızda, kendisine giden tek ipucu vardı. Giderek derinleşen karanlıkta, seyredebileceği kadar, merakla kızı seyretti.

Başlangıçta kız, sol ayağını sağ bacağının altına toplamış vaziyette oturuyordu. On dakika boyunca, konumunu beş kere değiştirdi. Pozisyonunu değiştirirken, iki kez, neredeyse ayağa kalkıyordu. Parmağıyla çimenin üzerinde şekiller çizerek biraz vakit geçirdi. Sigara tabakasını çıkardı ve içinden sigara çıkarmadan geri yerleştirdi. Sanki bir düşünceyi uzaklaştırmak ister gibi kafasını altı yedi kez salladı. O-muzlarını iki kez silkti, kollarını birleştirip üşümüş gibi titredi, duyulabilir şekilde üç kere iç çekti, sabırsızca dilini şaklattı ve tam bir dakika boyunca yoğun bir şekilde sessizce oturdu.

Önceki gece bu kadar sinirli değildi. Onu takip ettiğini iddia ettiği adamlardan kaçarmış gibi yaparken takındığı korkmuş hali dışında hiç sinirli görünmemişti. Gosseyn, onu sinirli yapan şeyin beklemek olduğuna karar verdi. İnsanlarla karşılaşmaya ve onlarla başa çıkmaya alışıktı. Tek başına olunca, beklemeye tahammül edemiyordu.

Bu akşamki adam ne demişti? Nevrotik. Şüphesiz öyleydi. Belirli zekâ özelliklerinin gelişmesi için son derece gerekli olan erken Null-A eğitimini çocukken ondan esirgemiş olmalıydılar. Başkan Hardie gibi şahane şekilde bütünlüklü bir adamın evinde böyle bir eğitimin nasıl olup da ihmal edildiği tam bir bilmeceydi. Sebep ne olursa olsun, kız, davranışları tamamen talamusu tarafından yönetilen insanlardan biriydi. Onu sinir krizi geçirirken gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Orada dikilerek kızı seyretmeye karanlık tamamen çökerken de devam etti. On dakika sonra kız ayağa kalkıp gerindi ve ardından tekrar yere oturdu. Ayakkabılarını çıkardı ve Gosseyn’e doğru yuvarlanarak çimenlerin üzerine uzandı. Gosseyn’i gördü.

“Sorun yok,” diyerek kızı yumuşak bir edayla sakinleştirdi Gosseyn. “Sadece benim. Sanırım gelirken beni duydun.”

Öyle olmadığını biliyordu ama kız dikilip oturmuştu ve bu da onu yumuşatmanın en iyi yolu gibi görünmüştü.

“Beni şaşırttın,” dedi kız, ama sesi sakın ve şaşırmamıştı, sadece uygun bir şekilde bastırılmıştı. Bu kızın sevimli talamik tepkileri vardı.

Çimenlerin üzerine kızın yanma çöktü ve gecenin kendisini ürpertmesine izin verdi. İkinci polissiz gece! inanılması güç görünüyordu. Kentin gürültüsünü duyabiliyordu, belirsiz, heyecan verici olmaktan uzak ve oldukça anlamsız. Çeteler ve hırsızlar nerelerdeydi? Bu karanlık gizlenme yerinden bakılınca gerçek dışı görünüyorlardı. Belki de geçen onca yıl ve harika eğitim sistemi, geride sadece ürkütücü bir efsane ve çaresizleri arayarak gecenin içinde oradan oraya dolaşan birkaç sefil bırakmış, onların sayısını iyice azaltmıştı. Hayır, bu doğru olamazdı. Akılları etraflarındaki evrenin yapısıyla giderek bütünleştikçe, insanlar daha az değil, daha çok cesur bir hale geliyorlardı. Bir yerlerde, şiddet planlanıyor ve uygulanıyordu. Bir yerlerde? Belki de burada.

Gosseyn kıza baktı. Sonra yumuşakça konuşmaya başladı. İçine düştüğü zor durumu anlattı - otelden nasıl atıldığını, yaşadığı yan hafıza kaybını, Patricia Hardie ile evli olduğu konusundaki garip yanılığı. “Ve sonra da” diye pişmanlık içinde bitirdi sözlerini, “onun başkanın kızı, üstelik hayatta olduğu ortaya çıktı.”

“Senin gideceğin o psikologlar - onların oyunlarda Venüs’e seyahat hakkı kazanmış ve mesleklerini uygulamak için dünyaya dönmüş kişiler oldukları doğru mu? Gerçekten başka hiç kimse psikoloji ve bağlı bilimlere giremez mi?” diye sordu Patricia Hardie.

Gosseyn bunu düşünmemişti. “Yani, evet,” dedi. “Elbette başkaları da eğitimini alabilir, ama-”

Birdenbire Doktor Enright ile yapacağı görüşmenin bir an önce gerçekleşmesi için güçlü bir istek duyduğunu fark etti. Böyle birinden ne çok şey öğrenebilirdi! Sonra tüm hikâye üzerinde yorum yapmak yerine kızın neden bu soruyu sorduğunu merak ederek dikkat kesildi. Ama kızın yüzü ve yüz ifadesi gecenin karanlığıyla tamamen sarmalanmıştı. Kızın sesi yeniden duyuldu.

“Yani kim olduğun konusunda en ufak bir fikrin bile yok mu demek istiyorsun? Otele nasıl geldin ki?”

“Cress Köyü’nden, Nolendia’daki havalanma giden bir otobüse binmekle ilgili bir anım var” dedi Gosseyn ciddi bir tavırla. “Ve uçakta olduğumu da gayet açık bir şekilde hatırlıyorum.”

“Uçakta yemek yedin mi?”

Bunu hatırlaması, Gosseyn’in biraz zamanını aldı. İçine dalmaya çalıştığı, karanlık bir dünyaydı ve tüm böylesi dünyalar gibi var olmayan bir şeydi. Anılar asla, hatırlanan şeyin kendisi değildi, ama en a-zmdan insanların çoğunluğu için, bir anı varsa normalde benzer yapıya sahip bir veri de olmuş olurdu. Aklı, fiziksel yapıyla bağlantılı hiçbir şey barındırmıyordu. Yememişti, kesinlikle ve net bir şekilde.

Kız konuşmaktaydı. “Gerçekten bütün bunların ne anlama geldiği konusunda, en ufak bir fikrin yok mu? Bununla başa çıkmak için hiçbir niyetin, planın yok mu? Sadece koca bir karanlığın içinde mi

hareket ediyorsun?

“Evet, doğru” dedi Gosseyn ve bekledi.

Sessizlik uzundu. Fazla uzundu. Ve cevap geldiğinde, kızıdan gelmeyecekti. Birisi üzerine atlayarak onu aşağı bastırdı. Başka şekiller de çalılarının arasından fırladılar ve adamı kısıvrak yakalamaya uğraştılar. Gosseyn ilk gelen adamı itekleyerek ayağa fırladı. Birkaç güçlü elin kavrayışı onu kaçamayacağı bir şekilde kavrarken bile, içindeki dehşet onu hâlâ savaşmaya itiyordu.

“Tamam. Onları arabalara koyun da gidelim” dedi bir adam.

Geniş bir Sedan’ın arka koltuğuna paketlenildiğinde, Gosseyn bu adamların, kızın işareti üzerine gelip gelmediklerini düşündü. Yoksa bu bir çete miydi?

Arabanın öne doğru şiddetle sarsılması, gergin fikir yürütmelerini geçici olarak sona erdirdi.

DÖRT

Bilim, keskin bir zekâdan ve sağlam bir fikir yürütmeden başka bir şey değildir.

-Stanislaus Leszcynski, Polonya Kralı, 1763

Arabalar terk edilmiş sokaklarda kuzeye doğru son hız giderken Gosseyn önlerinde iki, arkalarında da üç araba daha olduğunu gördü. Dikiz aynasından ve şoför camından baktığında onların simsiyah, hareketli biçimlerini görebiliyordu. Patricia Hardie onlardan birinin içindeydi, ama gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın kızı ayırt edemiyordu. Zaten bu, o kadar da önemli değildi. Kendisini yakalayanları bir kez daha inceledi ve onların bir sokak çetesi olmadığı duygusu daha da güçlendi.

Sağında oturan adamla konuştu. Cevap yok. Solundaki adama döndü. Gosseyn konuşmaya başlamadan önce adam konuştu, “Sizinle konuşma yetkimiz yok”

“Yetki!” Sokak çetecileri böyle konuşmazlardı. Gosseyn, oldukça rahatlamış bir şekilde yeniden koltuğuna yaslandı. Arabalar en sonunda kocaman bir virajı döndüler ve bir tünele daldılar. Loş bir şekilde aydınlatılmış bir mağarada, dakika dakika yukarıya doğru son hız ilerlediler. Yaklaşık beş dakika sonra tünel aydınlanmaya başladı. Arabalar birdenbire, modern tasarımlı yuvarlak bir avluya çıkmıştı. Yavaşladılar ve bir kapının önüne yanaştılar.

Adamlar arabadan çıkmaya başladılar. Kız önündeki arabadan çıkarken, Gosseyn onu bir an görebildi. Kız arkaya doğru geldi ve arabanın içine, ona baktı.

“Sadece doğru anla diye söylüyorum,” dedi, “ben Patricia Har-die’yim.”

“Evet,” dedi Gosseyn, “bunu bu akşamüstünden beri biliyorum. Birisi bana, seni göstermişti.”

Kızın gözleri parladı. “Seni salak,” dedi, “niye toz olmadın?”

“Çünkü öğrenmem gerekiyordu. Kim olduğumu öğrenmem gerekiyordu.”

Sesinde, kimliğini kaybetmiş bir adamın yaşadığı boşluk duygusunun oluşturduğu, özel bir tını oluşmuş olmalıydı.

“Seni zavallı salak,” dedi Patricia Hardie, yumuşamış bir sesle. “Tam da şimdi, kendilerini tehlikede hissettikleri için sinirleri tepele-rindeyken; her otelde casusları var. Yalan tarayıcısının senin hakkında söyledikleri, anında bildirildi. Ve onlar, hiçbir tehlikeyi göze almazlar.”

Kız bir an için duraksadı. “Senin tek umudun,” dedi kasvetli bir şekilde, “Thorson’un ilgisiz kalmaya devam etmesi. Babam onu, seni incelemesi için ikna etmeye çalışıyor, ama o şimdilik seni önemsiz görüyor.”

Kız bir kez daha durakladı, ardından “Üzgünüm,” dedi ve sırtını dönüp gitti. Arkasına bile bakmadı.

Bir dokunuşuyla açılan, ilerdeki bir kapıya doğru yürüdü. Kapı açıldığında çok parlak bir bekleme odasını gözler önüne serdi, sonra kapı kapandı. Beş ya da on dakika kadar bir vakit geçti. Nihayet, şahin burunlu bir adam başka bir kapıdan ağır ağır içeri girdi ve Gosseyn'e baktı. "Demek tehlikeli adam bu!" dedi belirgin bir alaycılıkla.

Bu çok gereksiz bir hakaret gibi görünüyordu. Gosseyn adamın fiziksel özelliklerini incelemeye devam etti ve sonra sözlerin önemini kavradı. Arabadan çıkmasını istemelerini bekliyordu. Şimdi koltuğuna geri gömüldü. Tehlikeli bir adam olarak kabul edildiği fikri, tamamen yeniydi. Olup bitenlerle yapısal bir ilişkisi varmış gibi görünmüyordu. Gilbert Gosseyn, bir amnesia felaketi yüzünden hasar görmüş, eğitilmiş bir Null-A beyniydi. Oyunlarda Venüs'e gitmeye layık olduğunu kanıtlayabilirdi, ama benzer bir şekilde başarılı binlerce yarışmacıdan sadece biri olurdu. Kendisi ve diğer insanlar arasında, en az bir üstün yapısal farklılığı olduğunu göstermesi yeterliydi bunun için.

"Ah, sessizlik," dedi koca adam, ağır ağır. "Null-A sessizliği, sanırım. Şu anda içinde bulunduğun kötü durum kodeksinin kontrolüne bütünleştirildi, bütünleştirilecek ve anlamsal olarak akıl dolu kelimeler ağzından dökülecek."

Gosseyn adamı merakla incele Ji. Adamın dudaklarındaki alaycılık gevşemişti. İfadesi daha az acımasızdı, davranışları hayvani bir zorlayıcılıkta değildi. "Sadece, sizi 1 oyunlarda başarısız olmuş bir adam olduğunuzu tahmin ediyorum ve bu yüzden oyunlara karşı bu kadar alaycısınız. Seni zavallı salak!" dedi Gosseyn acıma dolu bir sesle.

Koca adam bir kahkaha attı. "Haydi gel," dedi. "Bazı şoklar yaşayacaksın. Bu arada benim adım, Thorson - Jim Thorson. Senin bir işine yaramayacağı için bunu korkmadan söyleyebilirim."

"Thorson!" diye tekrarladı Gosseyn ve ardından sustu. Tek bir kelime bile etmeksizin şahin burunlu adamın peşinden gitti, süslü bir kapıdan geçerek Başkan'ın ve Patricia Hardie'nin yaşadığı Makine sarayına girdi.

Kaçmak için kararlı bir çaba harcama olasılığı üzerinde düşünmeye başladı. Ama henüz değil. Bunu böylesine güçlü bir şekilde hissetmesi komikti. Kim olduğunu öğrenmek, her şeyden daha önemliydi.

Açık bir meşe kapıda sona eren, uzun ve mermer kaplı bir koridoru geçtiler. Thorson, yüzünü büken bir gülümsemeyle, Gosseyn için kapıyı tuttu. Sonra Gosseyn'i takip eden muhafızları dışarıda bırakarak kapıyı ardından kapadı.

Odada bekleyen üç kişi vardı, Patricia Hardie ve iki adam. İki a-damdan biri, bir yazı masasının ardında oturan, kırk beş yaşlarında, hoş görünüşlü bir adamdı. Ama Gosseyn'in esas dikkatini çeken kişi ikinci adam olmuştu.

Bu adam bir kaza geçirmişti. Parçalan birbirine eklenmiş bir canavar gibiydi. Plastik bir kolu, plastik bir bacağı vardı ve sırtı, plastik bir kafesin içindeydi. Kafası opak camdan yapılmış gibiydi; kulaksızdı. Gözleri, estetik ameliyatlarında kullanılan plastikten yapılmış ve cam pürüzsüzlüğündeki bir kubbenin ardından bakıyordu. Yine de bir şekilde şanslı sayılabilirdi. Gözlerinden aşağısı ve yüzünün alt kısmı, sağlandı. Bir yüzü vardı. Burnu, ağzı, çenesi ve boynu insandı. Bunun dışında, normal bir şeyle yapılabilecek bir benzetme, biraz da gözlemcinin yakıştırmasına kalmıştı. O an için

Gosseyn herhangi bir yakıştırma bulunacak halde değildi. Eylem rotasını, bir soyutlama-cüretkârlığı düzleminde tutmaya karar vermişti. “Bu ucube de nedir?” dedi.

Yaratık, bas bir keyifle kıkırdadı. Konuştuğu zaman çıkan ses, bir viyolanın Fa teli kadar kalındı.

“Beni ‘X’ olarak kabul edelim” dedi adam.

Gosseyn bakışlarını ‘X’den kıza çevirdi. Kızın bakışları onunkileri soğuk bir şekilde karşıladı, ama yanaklarını hafif bir kızılık sardı. Hızla üstünü değiştirmiş ve bir akşam elbisesi giymişti. Bu, ona Tere-sa Clark da hiç olmayan bir hava kazandırmıştı.

Dikkatini diğer adamlara doğru yöneltmesi çok garip bir şekilde zordu. Eğitilmiş beyni için bile Dünya’nın Başkanı Hardie’yi bir entrikacı olarak kabul etmenin gerektirdiği algılama değişimi, pek kolayca aşılamayacak bir engeldi. Ama sonuçta, onun kimliğinden kaynaklanan bir çekinme yaşayamazdı.

Yasadışı eylemlerde bulunulmuştu. İnsanlar, bir anlamı olmadığı sürece, ona yapılan cinsten şeyler yapmaz ya da Patricia ve Thorso-n’un söylediği şeyleri söylemezlerdi. Makine bile, yakında olmasını beklediği nahoş şeyleri ima etmişti. Ve bir şekilde, aslında Hardie ailesinin de bu olayın içinde olduğunu söylemişti.

Böyle yakından bakıldığında Başkan, disiplinli bir adamın sert gözlerine, pek çok insana hoş ve ölçülü davranmak zorunda olan bir adamın gülümseyişine sahipti. Dudakları inceydi. Sanki bir görüşmeyi kısa kesebilirmiş ya da konuyu sürekli olarak esas meselede tutabilirmiş gibi görünüyordu. Adam tam bir yöneticiye benziyordu, tetikte ve otorite kullanmaya alışmış biri gibiydi. “Gosseyn,” diye konuşmaya başladı Başkan, “biz, Makine’nin kurallarını ve null-A’nın felsefesini benimsemiş olsaydık, daha düşük konumlara mahkûm olacak adamlardık. Biz her bakımdan yüksek oranda zeki ve yetenekliyiz, ama doğalarımızda normalde büyük başarılar kazanmamıza engel olacak birtakım pervasız özelliklerimiz var. Dünya tarihinin yüzde doksan dokuzu bizim gibiler tarafından belirlenmiştir ve sen bunun yine böyle olacağına emin olabilirsin.”

Gosseyn, kalbi sıkışmış bir şekilde adama bakakalmıştı. Ona çok fazla şey söylenmişti. Ya kurulan entrika birazdan ortaya dökülecekti ya da ona yöneltilen belirsiz tehditler en ölümcül anlamları barındırıyordu. Hardie konuşmasına devam etti.

“Sana bunları anlatmamın nedeni, birazdan vereceğim talimatlara uymanın önemini anlaman içindir: Gosseyn, üzerine doğrultulmuş birkaç silah var. Bu yüzden pek fazla sorun çıkartmadan, bizimle birlikte şu iskemleye kadar yürüyeceksin” sağ eliyle iskemleyi gösterdi -“kelepçelere ve diğer ufak tefek onur kırıcı şeylere boyun eğeceksin.”

Bakışı, Gosseyn’in ötesine gitti. “Thorson, gereken makineleri getir,” dedi.

Gosseyn, bu odadan kaçma fikrinin umutsuz olduğunu biliyordu. İlerledi ve Thorson’un, onu bileklerinden iskemlenin kollarına kelepçelemesine izin verdi. Koca adam, üzerinde küçük, narin görünümlü makineler olan tekerlekli bir masayı yanma doğru iterken, gergin bir merakla seyretti. Thorson makinelerden birinin üzerindeki bir düzine bantlı teli sessizce Gosseyn’in tenine tutturdu;

altı tanesini kafası ve yüzüne, diğer altısını boğazına, omzuna ve sırtının üst kısmına.

Gosseyn odada fazlasıyla gerilmiş tek kişinin kendi olmadığını fark etti. İki adam, Hardie ve canavar, iskemlelerinde ileri doğru eğilmişlerdi. Mavi gözler ve ela gözler, arzuyla parlıyorlardı. Kız, bacakları yukarı çekilmiş bir şekilde, iskemlesine gömülmüştü, bir eli dimdik bir şekilde dudaklarındaki sigarayı tutuyordu. Üst üste dumanı çekip bırakıyordu. Bunu tekrar tekrar yaptı.

Dörtlünün arasında en sakın görüneni Thorson'du. Kararlı parmak hareketleriyle, makinenin üzerinde, Gosseyn'in göremediği bir şeylerde son düzenlemeleri yapıyordu; sonra sorarcasına Michael Hardie'ye baktı. Ama sessizliği bozan, kalın bir sesle konuşan Gosseyn oldu, "Sanırım önce beni dinlemelisiniz".

Sonra da duraksadı, sözleri bittiğinden değil, kendisini birdenbire çaresiz hissettiği için susmuştu. Akıl adına, burada neler oluyor? diye düşündü. İ.S. 2,560 yılında, barışçıl Dünya'da yasalara uyan bir adamın başına bunlar geliyor olamazdı.

"Kendimi," dedi, sesi kendi kulaklarına bile çok boğuk gelmişti, "tımarhaneye düşmüş bir çocuk gibi hissediyorum. Benden bir şey istiyorsunuz. Mantık adına, ne istediğinizi söyleyin ve ben de elimden geleni yapayım.

"Doğal olarak," diye devam etti, "hayatım benim için, benden isteyebileceğiniz herhangi bir veriden daha kıymetlidir. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim, çünkü null-A dünyasında hiçbir bireyin fikirleri, buluşları ya da kişiliği, insanoğluna zarar vermek için kullanılabilecek kadar önemli değildir. Hiçbir oluşum, kararlı ve cesur adamların uygarlığı korumak adına topladıkları bilim birikimine karşı dengeyi bozamaz. Bu kanıtlanmıştır. Bilim tek başına savaşı kazanamaz." Soran gözlerle Michael Hardie'ye baktı. "Böyle bir şey mi? Hafıza kaybına uğramadan önceki günlerimde yaptığım bir buluş yüzünden mi?"

"Hayır." Konuşan kişi, 'X'di. Sakat adam eğleniyor gibi görünüyordu ve şöyle ekledi, "Biliyor musun, bu gerçekten ilginç. Burada ne amacını ne de geçmişini bilen bir adam var ve yine de onun şu dönemde ortaya çıkışı pek kaza eseri olamaz. Otel yalan tarayıcısının o-nun gerçek kişiliğine ulaşamaması, hiç duyulmamış bir şey."

"Ama o, gerçeği söylüyor." Patricia Hardie, ayaklarını yere indirdi ve sigara tutan elini salladı. Görünüşü ve sesi gayet ciddiydi. "Oteldeki yalan tarayıcısı, aklının gerçek kişiliğinden haberdar olmadığını söyledi."

Plastik bir kol, müsamahakâr bir şekilde ona doğru sallandı. Bas ses hoşgörülüydü.

"Sevgili genç bayan, makinenin kararını sorgulamıyorum. Ama makinelerin bozulabileceğini de unutmuyorum. Değerli Bay Crang ve ben" - sesi ciddileşti - "babanız da dahil olmak üzere pek çok kişiyi ikna edebilecek bir şekilde, bunu kanıtladık."

Bir an için sustu. "Gosseyn'in yapabileceği herhangi bir açıklamanın ya da ona yapılan sıradan beyin testi uygulamalarının bizim tarafımızdan kabul edilebileceğini pek sanmıyorum."

Başkan Hardie başıyla onayladı. “Haklı, Pat. Normal koşullarda kızımın evli olduğuna inanan bir adam, basit bir şekilde psikonevrotik bir olay sayılırdı. Ama böyle bir adamın bu dönemde birden ortaya çıkması, zaten araştırılması gereken bir durumdur. Ama otel yalan tarayıcısının onun kimliğini tespit edememesi, o kadar olağandışı ki,” -adam o tarafa işaret ederek - “Thorson bile ilgilendi. Benim fikrime göre, Galaktik Birlik ajanları, biz fark edelim diye onu önümüze attılar. Evet, göreceğiz. Planların nedir, Jim?”

Thorson omuzlarını silkti. “Anı bloklarına girip kim olduğunu bulmaya çalışacağım.”

“Elimize geçecek bilginin, fazla kişi tarafından bilinmesinin iyi olacağını düşünmüyorum. Bayan Hardie, odayı terk edin” dedi ‘X’.

Kızın dudakları gerildi. “Kalmayı tercih ederim,” dedi. Başını kavgaya hazır olarak geri attı. “Ne de olsa riske ben girdim.”

Kimse bir şey söylemedi. Yarım adam, Gosseyn’e amansız gelen bakışlarla kıza baktı. Patricia Hardie rahatsız bir şekilde kıdıldı ve destek almak için babasına baktı. Koca adam kızıyla göz göze gelmekten kaçındı ve iskemlesinde rahatsızca döndü.

Kız, dudakları kıvrılarak ayağa kalktı. “Demek seni de sindirdi,” dedi alaycı bir edayla. “Pekâlâ, ama beni korkuttuğunu sanma. Bugünlerde hiçbir operatörün bir plasto koyarak onaramayacağı bir mermiyi onun içine sokacağım.”

Kız, kapıyı ardından çarparak dışarı çıktı. “Zaman kaybetmemize gerek olduğunu sanmıyorum” dedi Hardie.

Buna karşı çıkan olmadı. Gosseyn, Thorson’un parmaklarının, masanın üzerindeki makinenin güç düğmesi üzerinde dolaştığını gördü. Hareket eden parmaklar güçlü bir şekilde büküldü. Bir tıklama ve vızıltı oldu.

Önce hiçbir şey olmadı. Gosseyn, enerji akışlarına direnmek için kendisini germiştir. Ama akış yoktu. Cesur bir şekilde makineyi seyretti. Makine vızıldıyor ve bir nabız gibi atıyordu. Pek çok aygıt gibi, kendi özel elektron tüpleri vardı. Gosseyn’in sinir sistemini kontrol etmek için mi, yoksa vücudundaki bazı belirsiz sesleri yükseltmek için mi, insan algısının ötesindeki enerji ya da zamanlama değişikliklerini kaydetmek için ya da yüzlerce farklı amaç için mi, kullanıldıklarına karar vermek imkânsızdı.

Tüplerin bazıları, opak bir plastik kutudaki deliklerden, parlak bir şekilde ışıltıyorlardı. Gosseyn diğerlerinin, bir odanın normal ısısı ya da ışığı gibi, şiddetli şeylere maruz bırakılamayacak kadar hassas olduklarını biliyordu. Küçük haznelerinin derinliklerinde, kolayca etkilenen cam pürüslüğündeki şekilleri, dışarıyla dakikanın sadece bir anında bağlantılı olarak, saklı duruyorlardı.

Seyretmek gözlerini acıttı. Gözlerini kırıştırıp durdu ve istemsizce oluşan gözyaşları görüşünü bulandırdı. Masadan ve makinelerden gözlerini alabilmek için ciddi bir çaba sarfetmesi gerekti. Bu hareket gerilmiş sinirleri için fazla ani olmuştu. Kafasında bir ses güm-ledi ve şiddetli bir baş ağrısı

başladı. Bir anda bunun makineden kaynaklandığını fark etti.

Sanki su dolu bir havuzun dibine çökmüş gibiydi, *içerisi* de dahil olmak üzere, üzerinde sanki her taraftan ağır bir basınç vardı. Sanki çok uzak bir mesafeden geliyormuş gibi Thorson'un sakin sesinin, dinleyicilerine ders verircesine bir şeyler anlattığını duydu.

“Bu ilginç bir makine. Bir dizi sinir enerjisi üretiyor. Enerjiyi, Gosseyn'in başının ve omuzlarının üzerine yerleştirdiğim düğümler a-racılığıyla soğuruyor ve kendi ürettiği enerjiyi tüm sinir sistemine aktarıyor. Yeni bir sistem oluşturmadan mevcut sinir sistemini kullanıyor. Böylece hiçbir dirençle karşılaşmaksızın sinir sistemini anında e-le geçiriyor. En ufak bir engelle karşılaştığında bile yolunu değiştirerek sistemin yüzde birinden başlayarak fark ettirmeden tamamını kontrol altına alıyor. Enerjinin en düşük dirençli yolu seçmesi prensibinin en iyi kullanımı.”

Sesin tınısını aşır düşünmeye yoğunlaşmak zordu. Gosseyn tam bir düşünce oluşturamıyordu. Sesin bulandırıcı gücüne ve içinden a-kan enerjiye karşı kendini kasti. Ama sonuç sadece düşünce kasılmaları ve Thorson'un sesi oldu.

“Bu sinir enerjisinin yapay akışının tıp açısından ilginç özelliği, fotoğrafının çekilebiliyor olması. Birkaç dakika içinde, yapay enerji dirençsiz yolların en uç noktalarına kadar ulaştığında, elime birkaç negatif geçecek ve ben de pozitif baskılarını yapacağım. Parçalar halinde bir projektör tarafından büyütüldüğü zaman bu baskılar bize anıların beyninin hangi kısmında yoğunlaşmış olduğunu gösterecek. Bilim, her hücre grubunda depolanmış anıların saklanma düzenini uzun zamandan beri bildiği için istediğimiz özel hafızayı sözel düzeye çıkmaya zorlamak için baskıyı nerede yoğunlaştırmamız gerektiğine karar verebileceğiz.

“Bu makinenin bir diğer kullanımı, daha fazla güç ve karmaşık bir kelime çağrıştırma sistem-formülü kullanarak, esas işlemi de gerçekleştirebiliyor olması.” Makineyi kapattı ve kameradan birtakım filmler çıkardı. “Ona dikkat edin!” dedi ve en yakın kapıdan çıkıp gitti.

İzlenmesi gerekmiyordu. Gosseyn doğru dürüst ayakta bile duramıyordu. Beyni, bir dönme yanılsaması içinde, hızla çalkalanıyordu. Kendi etrafında çok fazla dönmüş bir çocuk gibi, kendini toparlaması gerekiyordu. Daha doğru düzgün görmeye başlamadan, Thorson dönmüştü bile.

Yavaşça içeriye girmişti, Hardie'yi ve 'X'i yok sayarak doğrudan Gosseyn'e doğru yürüdü. Elinde iki baskı vardı ve bunları elinde tutarak mahkûmunun tam önünde durdu, gözlerini adama dikmişti.

“Ne buldun?” diye sordu Hardie, Gosseyn'in sol tarafındaydı.

Thorson, elini sallayarak, ona sessiz olması için sabırsız bir işaret yaptı. Bu, insanı kızdıracak kadar kaba bir jestti ve üstelik, adam bunu yaptığının farkında bile değilmiş görünüyordu. Orada öylece duruyordu ve birdenbire kişiliği, artık sadece bir insan kişiliği olmaktan öteye geçmiş gibiydi. *Onu içinde tutuyordu*. Soğuk dış görünüşünün altında bir enerji alevi vardı, üstün ve kudretli bir insan. Gosseyn, onun davranışının üstlerine karşı bir savunma olmadığını fark etti. Bu bir emirdi, emin, kesin ve şüphe götürmeyen. Diğerleriyle aynı fikirde olduğu zaman bu, öyle olmasını istediği içindi. Katılmadığı zaman, onun yolu belirleyici olacaktı.

‘X’ tekerleklerini ileriye doğru sürdü ve baskıları, Thorson’un parmakları arasından yumuşak bir hareketle aldı. Birini Hardie’ye verdi. İki adam fotoğrafları, farklı ruh halleriyle incelediler.

‘X’ iskemlesinde yarı yarıya doğruldu. Bu hareket, adamın yarı-plastik bedeni hakkında bazı şeyleri ortaya çıkartmış, ne kadar uzun olduğunu göstermişti. Gosseyn’in düşündüğünden daha uzundu, en az iki metre boyundaydı. Plastik kolunun, vücudunun ortasını çevreleyen plastik kafese nasıl bağlanmış olduğu görünüyordu. Yüzünün, şaşırmış görünebileceğini gösteriyordu. “Şu psikiyatriste gitmesine izin vermemekle çok iyi ettik. Doğru anda harekete geçtik. Tam başlangıçta,” dedi fısıldayarak.

Michael Hardie, rahatsız olmuş görünüyordu. “Sen neler zırvalıyorsun? Benim şu anki konumumda olmamın tek nedeninin senin Ma-kine’nin oyunlarını kontrol edebilmen olduğunu unutma. İnsan beyni hakkındaki tüm o null-A zırvalarını asla kafama sokamazdım. Benim bütün görebildiğim yekpare ve parlak bir ışık topu. Bunların sinir sistemi çizgileri olduğunu ve ekranda büyütüldüğü zaman daha anlaşılır olacaklarını sanıyorum.”

Bu sefer Thorson söylenenleri duymuştu. Onlara doğru yürüdü, fotoğraftaki bir yeri işaret etti ve Hardie’nin yüzünün solmasına neden olan bir şeyler fısıldadı.

“Onu öldürmemiz gerekecek” dedi ciddi bir şekilde. “Hemen.”

Thorson, rahatsız olmuş bir şekilde olumsuzca başını salladı. “Ne için? O ne yapabilir ki? Dünyayı mı uyaracak?” Daha da yoğunlaştı. “Onun yanında hiç parlak çizgi olmadığına dikkat et.”

“Ama ya onu kullanmayı öğrenirse” Konuşan yine Hardie’ydi.

“Bu aylar alır!” diye haykırdı ‘X’. “Yirmi dört saatte, küçük parmağını bile esnetemezsin.”

Bunu izleyen fısıldaşmaları, Thorson kızgınlıkla yanıtladı, “Muhakkak ki, onun bu zindandan kaçmasını beklemiyorsunuz. Yoksa siz de, kahramanın her zaman kazandığı Aristotelesci kurgular mı okuyup duruyordunuz?”

Sonunda, kimin dediğinin olacağı konusunda hiçbir şüphe kalmamıştı. Adamlar gelip Gosseyn’i, iskemleyi, aletleri ve her şeyi dört kat aşağı, yekpare çelikten bir zindana taşıdılar. Son basamaklar, zindanın içine doğru gidiyordu ve adamlar yukarıdaki kata geri tırmandıklarında, bir motor tüm merdiveni, tavanın içindeki bir deliğe kaldırdı. Çelik bir kapı deliğin üzerine kapandı, ağır parmaklıklar gümleyerek yerine oturdu. Ortılığı sessizlik bürüdü.

Gosseyn çelik iskemlede hareketsizce oturuyordu. Kalbi gümbürdüyor, şakakları zonkluyordu, yaşadıklarına tepki olarak kendisini hasta ve bayılacakmış gibi hissediyordu. Üzerinden akan terin sonu hiç gelmeyecekmiş gibiydi.

Korkuyorum, diye düşündü. Felaket bir şekilde, rezalet bir şekilde korkuyorum.

Korku, varlığın yapısından kaynaklanıyor olmalıydı. Gece olunca taç yapraklarını kapatan bir çiçek, karanlıktan korktuğunu gösteriyordu, ama bu etkiyi iletecek bir sinir sistemi ya da elektriksel mesajı alıp duyguya çevirecek bir talamus'u yoktu. İnsan, karmaşık bir sinir sisteminden doğan, fiziko-kimyasal bir yapıya sahip bilinçli bir yaşam formuydu. Ölümünden sonra, gövde dağılıyordu; kişilik diğer insanların sinir sistemlerinde, çarpıtılmış anı denilen bir dizi etki olarak var olmaya devam ediyordu. Yıllar geçtikçe bu anılar soluyordu. Gilbert Gosseyn, en fazla, bir sinir etkisi olarak diğerlerinde var olmaya, yarım yüzyıl daha devam ederdi; bir film negatifindeki emülsiyon olarak birkaç küsur yıl; bir dizi katod-ışım hücresinde elektronik bir motif o-larak belki iki yüzyıl. Olasılıkların hiçbirisi, kısmen bile olsun, bu sıcak, neredeyse havasız odada, vücudundan akan terin azalmasına neden olmuyordu.

Ölü sayılırım, diye ıstırap içinde düşündü. Öleceğim. Öleceğim. Bu kelimeleri düşünürken bile, bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu fark etti.

Tavandaki parlaklığın ortasında bir ışık patladı; metal bir yarık i-tilerek açıldı. Bir ses, "Evet, Bay Thorson'a iyi olduğunu söyleyin" dedi.

Dakikalar geçti ve merdiven aşağı doğru hızla indi. Alt ucu yere çarptı. İşçiler bir masa taşıyarak, merdivenden aşağıya inmeye başladılar. Gosseyn'in üzerinde daha önce kullanılmış olan makinenin yanında farklı şekil ve amaçlı diğerleri peş peşe taşınıp masaya yerleştirildi. İşçiler aceleyle merdivenlerden yukarıya döndüler.

İki sert suratlı adam ihtiyatla aşağı indi. Gosseyn'in ellerini ve bileklerini incelediler. Ve sonunda gittiklerinde ortalığı sessizlik sardı.

Sonra bir kez daha, kapı otomatik olarak kaydı. Gosseyn. Tıııı son'u bekleyerek irkildi. Onun yerine Patricia Hardie, hızla merdivenlerden aşağı indi. Kelepçeleri açarken, kısık, telaşlı bir sesle konuştu. "Dışarıdaki koridorda sağa doğru ilerle; ana sahanlıkta bir kapı göreceksin. Kapının ardındaki, iki kat çıkan dar merdivenden, benim odama on beş metre kadar bir yol var. Belki orada güvenlik içinde saklanabilirsin, bilmiyorum. Bu andan itibaren, kendi başının çaresine bakmalısın. İyi şanslar."

Onu serbest bıraktıktan sonra kız, adamın önündeki merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Gosseyn'in kaslarına o kadar çok kramp girmişti ki, her adımda, garip bir şekilde sendeliyordu. Ama kızın talimatları netti. Kızın yatak odasına varana kadar kan dolaşımı normale dönmüştü.

Derinden derine yükselen bir parfüm kokusu, yatak odasını tanımlıyordu. Kanapenin yanındaki pencerelerden Gosseyn, Makine'nin atomik fenerine baktı. Fener o kadar yakınında parlıyordu ki,

Gossey-n'e, neredeyse elini uzatıp ışığa dokunabilirmiş gibi geliyordu.

Gossey'n, Patricia Hardie'nin, odasında güvenlik içinde saklanabileceği umudunu paylaşmıyordu. Ayrıca hemen, kaçıışı keşfedilmeden buradan çıkıp gitmeliydi. Harekete geçtiği anda balkonun altından tek sıra halinde geçen, hepsi silahlı, yarım düzine kadar adam hızla geri çekilmesine neden oldular. Bir dakika sonra yine dışarıya göz attığında, adamların ikisi kırk, elli metre ötedeki bir çalı öbeğinin ardında çömeliyorlardı.

Gossey'n yatak odasına döndü. Kızın dairesini oluşturan dört odaya hızla göz atmak bir dakikadan fazla vakit almadı. En iyi gözlem noktası olarak giyinme odasını seçti. Odanın bir penceresi ve ana yerleşimin arkasındaki küçük bir kameriyeye açılan minik bir balkonu vardı. En kötü ihtimalde, aşağı atlayıp çalılıktan çalılığa sürünerek i-lerleyebilirdi. Kocaman, yerden tavana kadar uzayan aynanın önündeki uzun sıraya çöktü. Orada otururken, Patricia Hardie'nin yaptıkları hakkında düşünecek vakti oldu.

Kız ağır bir riske girmişti. Nedeni meçhuldü, ama ona karşı düzenlenen entrikaya dahil olduğu için pişman olduğu belliydi.

Uzak bir kapı hafifçe açılıp kapanınca, düşünceleri dağıldı. Gos-seyn ayağa fırladı. Gelen kız olabilirdi. Öyleydi de. Bir dakika sonra kızın sesi giyinme odasından duyuldu.

“Orada mısınız, Bay Gossey'n?”

Gossey'n tek kelime etmeden kapının kilidini açtı ve kapının eşiğinde karşı karşıya durdular. İlk konuşan kız oldu.

“Planlarınız nedir?”

“Makine'ye ulaşmak.”

“Neden?”

Gossey'n tereddüt etti. Patricia Hardie ona yardım etmişti, yani güvenini hak ediyordu. Ama kızın büyük olasılıkla, dürtülerine göre hareket etmiş olan bir nevrotik olduğunu unutmamalıydı. Yaptıklarının sonuçlarının, henüz tam olarak farkında olmayabilirdi. Kızın, zalimce gülümsediğini gördü.

“Salak olma,” dedi kız. “Ve dünyayı kurtarmaya kalkışma. Hiçbir şey yapamazsın. Bu entrika Dünya'dan daha büyük, güneş sisteminden bile büyük. Biz, yıldızlardaki adamların oynadığı bir oyunda, sadece piyonlarız.”

Gossey'n kıza bakakaldı. “Sen deli misin?”

Konuştugu anda, içini bir anlamamışlık, anlamlarından çok daha fazla şeyler ifade eden kelimeler duymuştuk hissi sardı. Konuşmak i-çin dudaklarını araladı, ama sonra yeniden kapadı. Hardie'nin daha önce kullandığı bir sözü hatırladı, “galaktik”. Bu sözün anlamını bulmak için çok büyük bir gayret sarf etmişti. Şimdi, zihni bu engin alandan, burada olana doğru çekilmeye başladı. Her şey

ufaldı, ufaldı ve nihayet kızın söylemiş olduğu tek bir şey üzerine sabidendi.

“Adamlar mı?” diye kızın söylediğini tekrarladı.

Kız başıyla onayladı. “Ama bana oraya nasıl gittiklerini sorma. Ben insanların Dünya’ya nasıl geldiklerini bile bilmiyorum. Maymun teorisi, sadece çok yakından incelemediğin zaman akla yakın görünüyor. Ama lütfen, bunlara dalmayalım. Onların, yabancı canavarlar değil de insanlar olmalarına çok memnunum. Seni temin ederim, Makine hiçbir şey yapamaz.’

“Beni koruyabilir.’

Kız kaşlarını çatarak düşündü, sonra yavaşça konuştu. “Bunu yapabilir.’ Parlak gözleriyle, adamı bir kez daha süzdü. “Bütün bunların arasında, senin önemin nedir, anlayamıyorum. Senin hakkında ne buldular?’

Gosseyn, söylenenleri kısaca açıkladı ve ekledi. “Orada bir şeyler vardı. Makine ayrıca, bana korteksimin bir fotoğrafını çektiirmemi de önermişti.’

Patricia Hardie sessizdi. “Tanrım,’ dedi sonunda. “Belki senden korkmakta haklılar.’ Sözüünü yarıda kesti. “Şşş. Dış kapıda birileri var.’

Gosseyn ritmik ayak seslerini duydu. Yeniden pencereye baktı. “Hayır, henüz gitme. Kapıyı arkamdan kapa ve sadece bir arama olursa git’ dedi kız hızla.

Kızın uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Geri gelirken, daha ağır a-yak sesleri, onunkine eşlik ediyordu. “Adamı görmüş olmak isterdim. Niye bana, neyin peşinde olduğunu söylemedin? Şimdi Thorson bile korkuyor’ dedi bir erkek sesi.

Kız sakindi. “Onun farklı olduğunu nereden bilecektim, Eldred? Ben, geçmiş hakkında hiçbir anısı olmayan bir kişiyle konuşuyordum.’

Eldred, diye düşündü Gosseyn. Bu ismi hatırlamak zorundaydı. Bir soy isimden çok, ön isme benziyordu. Adam yeniden konuşmaya başlamıştı.

“Sen değil de, bir başkası olsaydı, Pat, buna inanırdım. Ama i-çimde, senin her zaman, kendine özel bir oyun oynadığın yönünde bir duygu var. Tanrı aşkına, fazla akıllı olma.’

Kız güldü. “Şekerim,’ dedi “eğer Thorson, yerel galaktik üssün kumandanı Eldred Crang’ın ve kumandan vekili John Prescott’ın, null-A’ya geçmiş olduğundan şüphelense, o zaman özel oyunlardan bahsetmek için bir nedenin olur.

Adamın sesi, şaşkın ve kısıktı. “Pat, sen deli misin, bunun böyle uluorta lafını etmek de nedir? Benim niyetim, seni uyarmaktı. Artık Prescott’a tam olarak güvenmiyorum. Thorson geldiğinden beri kıvrıyor. Neyse ki, onun, benim null-A ile ilgili duygularımı fark etmesine asla izin vermedim.’

Kız, Gosseyn’in duyamadığı bir şeyler söyledi. Bir sessizlik oldu, ardından şüphe bırakmayacak bir şekilde öpüşme duyuldu ve kızın sesi yeniden yükseldi. “Prescott da seninle mi gidiyor?’

Gosseyn titriyordu. Bu çok salakça, diye öfkeyle düşündü. Ben o-nunla hiç evlenmedim. Yanlış bir inancın, beni duygusal olarak rahatsız etmesine izin veremem. Ama kıskançlık duygusu, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde mevcuttu. Öpüşme onu şok etmişti. Hissettiği şey yanlış olabilirdi, ama üzerindeki etkisini kırmak için, bir null-A terapisinden fazlası gerekecekti.

Kapının sesi, düşüncelerine son verdi. Adamın ve kızın oturma o-dasına geçtiklerini duydu. Sonra kapı açıldı ve bir adam konuştu. “Bayan Patricia, odayı, kaçak bir mahkûmu aramak üzere kontrol etmek üzere emir aldık... Affedersiniz, Bay Crang, burada olduğunuzu görmemiştim.”

“Sorun değil.” Bu, Patricia Hardie’yi öpmüş olan adamın sesiydi, “aramanızı tamamlayın ve gidin.”

“Evet, efendim.”

Gosseyn daha fazla beklemedi. Giyinme odasının penceresinin ardındaki balkon, bir ağaç tarafından kapatılıyordu. Sorun çıkmadan yere ulaştı; elleri ve dizlerinin üstünde duvarın kenarından sürünerek ilerledi. Bu ilk birkaç yüz metre boyunca hep bir ağaç ya da çalığı siper olarak kullanmıştı.

Makine’nin neredeyse terk edilmiş üssüne elli, elli metre kalmıştı ki bir düzine araba, bekledikleri ağaç öbeğinin arkasından çıktı ve içindikiler ona ateş etmeye başladı. Gosseyn, Makine’ye doğru çılgın gibi haykırdı: “Yardım et bana! Yardım et!”

Makine tüm azametiyle ve umursamazca üzerinde yükseliyordu. Eğer, efsanenin söylediği gibi, Makine kendini ve arazisini koruyabilecek durumda olsaydı bile harekete geçmesi için bir neden yokmuş gibi görünüyordu. Onun gözü önünde gerçekleşen dehşetten haberdar olduğunu gösterecek tek bir tûbüp bile yanıp sönmüyordu.

İlk mermi ona rastladığında, Gosseyn deli gibi çimenlerin arasında sürünüyordu. Mermi omzuna rastladı ve onu dönerek yanan bir e-nerji ışımasının içine yolladı. Giysileri ve eti, bir ateş deliliğinin içinde parladı ve diğer tarafa yuvarlandı; mermiler yeniden üzerine odaklandı. Akkor halindeki bir çılgınlık biçiminde yağarak onu parçalara ayırmaya başladılar.

İşin dayanılmaz olan kısmı, bilincine sıkı sıkı yapışmış olmasıydı. Merhametsiz ateşi ve kıvranan bedenini tarayan mermileri hissedebiliyordu. Hareket etmeyi bıraktıktan sonra bile darbeler ve ateş en hayati organlarını, bacaklarını, yüreğini, ciğerlerini parçalamaya devam ediyordu. En son ve soluk düşüncesi, artık Venüs’ü ve onun ucu bucağı olmayan gizemlerini asla göremeyeceğinin sonsuz kederli, u-mutsuz bilinci idi.

Oralarda bir yerde ölüm geldi.

ALTI

Tuhaf ağır bir ses, Gosseyn'in dikkatini çekti. Ses hemen üzerinden geliyor gibiydi. Ses hızla yükselerek, yumuşakça çalışan birçok makinenin homurtusuna benzer sürekli bir gürültü haline geldi.

Gosseyn gözlerini açtı. Dev bir ağacın gövdesinin yanında, yarı karanlıkta yatmaktaydı. Yakınında, belli belirsiz bir şekilde, iki ağaç gövdesi daha görebiliyordu, ama ağaçların boyutları o kadar olasılık dışıydı ki, gözlerini kapatıp sessizce uzanmaya devam etti. O anda hiçbir şeyin bilincinde değildi. Beyni, kulaklarından ve kulaklarının duyduklarından ibaretti. Başka hiçbir şey yoktu. O, sesleri ayırt edebilme yetisi olan, cansız bir nesneydi.

Ağır ağır bilinci yerine gelmeye başladı. Bedeninin, yerde yatışını hissedebiliyordu. Hiçbir görsel suret yoktu, ama giderek, beynindeki uyanış genişledi. Venüs'deydi, istila edilemez gezegen tabanının sağlam, güçlü desteğini almaktaydı, Venüs toprağı onu taşıyordu.

Düşüncelerinin akışı değişti. Venüs! Ama Venüs'de değildi! O Dünya'daydı. Anılar, zihninin daha uzak bir kısmında canlandı. Dürtü motiflerinin damla damla akışı önce bir sele, sonra koca bir denize doğru koşturan geniş ve karanlık bir nehre dönüştü.

“Ben öldüm,” dedi kendi kendine. “Ben vuruldum ve yanarak öldüm.”

İçindeki gizli acıyı hatırlayarak sindi. Vücudu, yere sert bir şekilde bastırıyordu. Yavaş yavaş, zihni yeniden açıldı. Öldürülmüş olma anısına rağmen, canlı olduğu gerçeğı, hatırlanan bir ıstıraptan çok null-A dünyasında belirgin bir açıklaması olmayan bir paradoksa, bir bilmeceye dönüştü.

Kıpırtısız geçen dakikalar boyunca, acının yeniden başlayacağı korkusu azaldı. Anlık varlığının içinde bulunduğu bu garip yarı-bi-1 inç i dünyada, düşünceleri, durumunun değişik yönleri üzerinde yoğunlaşmaya başladı.

Patricia Hardie'yi ve babasını hatırladı. ‘X’i, amansız Thorson'u ve null-A'ya karşı bir komplo hazırlandığını hatırladı.

Anıların onun üzerinde, muazzam ve tamamen fiziksel bir etkisi oldu. Doğrulup oturdu. Gözlerini açtı ve kendisini, deminki aynı yarı karanlıkta buldu, yani gördüğü rüya değildi.

Canavarımsı ağaçları yeniden gördü. Bu sefer, onları oldukları gibi kabul etti. Venüs'de olduğunu düşünmesini sağlayan şey, onların varlığı olmalıydı. Herkes Venüs'deki ağaçların nasıl olduğunu bilirdi.

Kesinlikle Venüs'deydi.

Gosseyn ayağa kalktı. Bedenini hissetti. Durumu iyiydi. Ne yaraları ne yaralanma duygusu vardı. Vücudu tamamdı, iyi durumdaydı, zarar görmemişti. Sağlığı mükemmeldi.

Üzerinde bir şort, boynu açık bir gömlek ve sandaletler vardı. Bu onu, bir an için şaşırttı. Daha önce üzerinde, oyunlara katılanların ciddi kılığı, pantolon ve ona uygun bir palto vardı. Omuz silkti. Fark

etmezdi. Dağılmış bedenini kim tamir ettiyse, onu bu devler ormanına belli bir amaçla getirmiş olması gerektiği dışında hiçbir şey fark etmezdi. Gosseyn, birdenbire heyecanlandığı kadar gerilerek etrafına bakındı.

Görebildiği üç ağacın gövdeleri, gökdelenler kadar genişti. Ünlü Venüs ağaçlarının bin iki yüz metre yüksekliğine kadar büyüyebildi-ğinin söylendiğini hatırladı. Yukarı baktı, ama yaprak örtüsü bakışlarına geçit vermiyordu. Orada durup yukarı bakarken, onu uyandırmış olan sesin kesildiğini fark etti.

Şaşkınlık içinde başını salladı ve üzerine foş! diye bir şeyler döküldüğünde, tam dönmek üzereydi. Üzerine dökülen su, kafasından aşağı doğru süzülmekteydi.

İlk su kütlesi bir sinyal gibiydi. Dört yanından sular dökülmeye başladı. Suyun şıpırtısını, dört taraftaki gölgelerin içinden duyabiliyordu ve kendi de, iki kez daha kısmen bu sellere maruz kaldı. Üzerindeki dallar dev bir fıskiye sistemi gibi aşağıya seller gibi su döküyordu ve artık neler olup bittiği belliydi.

Yağmur yağmıştı. Dev yapraklar, tüm yükü, yukarı doğru kıvrımlı, geniş, yeşil koyunlarına almışlardı. Ama şimdi, yüklendikleri su yapraklara fazla ağır geliyordu ve zincirleme şekilde su yapraktan yaprağa dökülerek ilerliyordu. Bu süreç, her seferinde koca su yükünün ufak bir miktarı yere varana kadar devam ediyordu. Yağmur muazzam boyutlarda yağmış olmalıydı. Yaprakları neredeyse bir nehri bile taşıyabilecek güçte olan ağaçların bulunduğu bir ormanda olduğu için şanslıydı.

Gosseyn yanında durmakta olduğu ağacın etrafına baktı. Alacakaranlıkta bir şeyler seçebilmek güçtü, ama nihayet ona pek uzak olmayan bir yerde, daha geniş bir aydınlık var gibi geldi. Oraya yürüdü ve iki dakika içinde bir çayırılığa geldi. Önünde bir vadi uzanıyordu. Solunda geniş, rengi bozuk bir nehir akıyordu. Sağında bir tepenin e-teklerine tünemiş vaziyette, dev çiçek fundalıklarının gözlerden sakladığı bir bina vardı.

Bir Venüs evi! Yeşil ortamının içinde yuvalanmıştı. Taştan yapılmış gibiydi, ama daha önemlisi, Gosseyn'in durduğu yerden evin duvarlarına kadar, her şeyi gözden saklayan fundalıklar vardı. Hiç görünmeden eve yaklaşabilecekti. Bu diğerlerinden yalıtılmış evin ormanın bu köşesinde yapılmış olmasının bir nedeni olmalıydı.

Fundalıklar beklentilerini karşıladı. Bir kez bile açık alandan geçmesi gerekmedi. Mor çiçekler içinde bir fundalığa ulaştı ve onun ardına sinerek teraslı bahçeyi geçip verandaya ulaşan taş merdivenleri inceledi. En alt basamağa, bazı harfler kazınmıştı. Harflerin hatları öyle belirgindi ki kolayca okunabiliyordu.

JOHN VE AMELİ A PRESCOTT

Gosseyn geri çekildi. Prescott. Bu ismi hatırlıyordu. Patricia Haı-die ve Crang, bu ismi kızın dairesindeyken kullanmışlardı. “Thorson, eğer Eldred Crang’ın ve John Prescott’ın, yani yerel galaktik üs kumandanı ve kumandan vekilinin, nuli-A taraftarı olduklarını bilseydi, o zaman... “ demişti kız. “Ben de sana bunu söylemeyi düşünüyordum. Artık Prescott’a güvenmiyorum.

Thorson'un Dünya'ya gelişinden beri kıvrıyor' demişti Crang. Söylediklerinin anlamı buydu.

İşte oradaydı. Bu evde kimin yaşadığını biliyordu. Bir entellektü-el olarak null-A felsefesini benimsemiş ama henüz sinir sisteminin bütünsel bir parçası haline getirmemiş olan John Prescott. Yani o bir krizin içinde gidip geliyordu.

Bu, bilinmesi gereken bir şeydi. O yukardaki evde yaşayan adam ve kadına karşı kendi tutumunu biçimleyecek bir şeydi. Teraslı bahçenin çamurunda ilerlemeye başladı. Kendisini merhametsiz hissediyordu. Ona acımasız davranılmıştı ve o da acıma göstermeyecekti. Bilgi istiyordu. Kendisi hakkında. Venüs üzerine bilmesi gereken şeyler hakkında. Bu bilgiyi edinecekti.

Eve yaklaşırken, bir kadının kontralto sesini duydu. Açık verandadan on metre uzakta, bir fundalığın arkasında durup dikkatle etrafına bakındı.

Sarışın bir adam, veranda basamaklarına oturmuş, taşınabilir kayıt cihazına not alıyordu. Kadın evin kapı eşiğinde duruyordu. Kadın, "Yani, umarım kendi başıma halledebilirim. Ertesi güne kadar, hiç hasta yok" diyordu. Bir an durakladıktan sonra ekledi, "eleştiriyor gibi görünmek istemem, John, ama o kadar sık uzaklardasın ki, artık kendimi pek evli gibi hissedemiyorum. Dünyadan döneli bir ay olmadı a-ma sen şimdiden dönmek istiyorsun."

Adam omuz silkti ve başını kayıt cihazından kaldırmadan konuştu. "Huzursuzum, Amelia. Biliyorsun, yüksek bir enerji endeksim var. Bu ruh hali geçene kadar hareket halinde olmalıyım, yoksa salakça bunalımlar yaratırım."

Gossey'n bekledi. Sohbet sona ermiş gibiydi. Kadın yeniden eve döndü. Adam birkaç dakika daha basamaklarda oturdu, sonra kalkıp esnedi. Rahat görünüyordu, kadının söylediklerinden rahatsız olmadığı belliydi. Yaklaşık bir seksen beş boyundaydı. İriyarıydı, ama null-A kas eğitimi almamış olsaydı, bu güç görüntüsü pek önemsenmeye değmezdi. Koşullanmamış insanlar, geçici olarak beynin yorgunluk merkezinin bağlantıları koparıldığında insan kaslarının ne kadar güçlü olabileceğini anlamakta güçlük çekiyorlardı.

Gossey'n kararını vermişti. Kadın, adama John diye hitap etmişti. Ve birkaç gün için hasta beklemiyordu. Bu yeterince açık bir tanımlamaydı. Bu doktor kisvesi altındaki, galaktik ajan John Prescott'du.

Kadının, Prescott'ın dünyadan dönüşünden beri bir ay geçtiğini söylemesi, Gossey'n'i tereddüte düşürmüştü. Patricia Hardie, Crang'e, "Prescott seninle gidiyor mu?" diye sormuştu, adam şimdi burada olduğuna göre, Venüs'ü kastetmiş olmalıydı. Ama arada geçen zamanın kısalığı kafa karıştırıcıydı. Devasız yaralarının iyileşmesi sadece birkaç hafta mı sürmüştü? Yoksa Prescott, dünyaya birkaç seyahat mı yapmıştı?

Gossey'n, bunun bir şey fark ettirmeyeceğini anladı. Şu anda ö-nemli olan yapacağı saldırıydı. Prescott hâlâ burada, Venüs'deki evinde her şeyden habersiz dururken hemen yapılmalıydı.

Şimdi!

Çamur, Gosseyn'in ileri atılmasını engelledi. Prescott'ın, dönüp saldırganı görecekt ve gözlerini kocaman açıp yüzüne bir sok ifadesi yerleştirecekt vakti oldu. İlk darbeyi indirmeyi bile başardı. Eğer Gosseyn, daha ufak tefek, daha az mükemmel kaslarla donanmış bir adam olsaydı, bu darbe onu durdurabilirdi. Ama öyle biri değildi. Prescott, ikinci darbeyi indiremedi. Gosseyn adamın çenesine üç kez vurdu ve adam düşerken gevşek bedenini yakaladı.

Yavaşça bilincini kaybetmiş adamı, veranda basamaklarından yukarı taşıyıp kapının yanında durdu. Döğüş sırasında oldukça fazla gürültü çıkmıştı. Kadın gelip neler olduğuna bakabilirdi. Ama evin içinden bir hareket gelmiyordu. Prescott debelenip hafifçe inledi. Gosseyn, bir darbeyle onu sessizleştirdi ve açık kapıdan içeri girdi.

Kendini çok geniş bir oturma odasında buldu. Odanın arka duvarı yoktu. Bunun yerine, geniş bir terasa açılıyordu. Teras ardında geniş bir bahçe, onun da ötesinde sisler arasında kaybolmuş olan, başka bir vadi uzanıyordu.

Sağında üst kata giden bir merdiven, solundaysa bodruma inen başka bir merdiven duruyordu. Diğer yanlarda, odalara açılan kapılar vardı. Gosseyn, odalardan birinden tencere takırtıları duydu ve pişen yemeğin iştahını kabartan kokusunu aldı.

Yukarıya ilerledi. Üst kata çıktığında kendini pek çok odaya açılan bir koridorda buldu. En yakınındaki kapıyı açtı. Burası, bir grup i-ri ağacın görüldüğü kocaman bombeli bir penceresi olan, geniş bir yatak odasıydı. Gosseyn, Prescott'ı yatağın yanına, yere bıraktı, hızla bir çarşaftan şeritler yırttı ve baygın adamı bağlayıp ağzını tıkadı.

Dikkatle parmak uçlarına basarak, merdivenlerden inip oturma o-dasına girdi. Mutfak gereçlerinin devam eden tangırtısı, gergin sinirlerini gevşetti. Belli ki, kadın hiçbir şey duymamıştı. Gosseyn oturma o-dasından geçti, kadınla ne yapacağına karar vermek için bir an durdu ve sonra gözü kara bir şekilde, mutfağın eşiğini geçip içeri girdi.

Kadın, bir dizi elektronik ocaktan tabaklara yemek koyuyordu. Gosseyn, küçük bir kameriyeye kurulmuş yemek masasına göz attı, kadın, göz ucuyla adamı gördü. Hafif bir şaşkınlıkla kafasını çevirdi. Kadının bakışları, adamın yüzünden çamurlu ayaklarına doğru kaydı. "Aman Allahım!" dedi.

Elindeki tabağı bırakarak adama döndü. Gosseyn bir kez vurdu ve kadın ona doğru düştü. Gosseyn, vicdan azabı duymadı. Kadın masum olabilirdi. Belki kocasının neler yaptığından hiç haberi yoktu. A-ma onunla didişmeye girmek riskini göze alamazdı. Eğer kadın bir null-A ise ve adam ona fırsat verirse, elinden kaçıp alarm verecek kadar fiziksel kuvvet bulabilirdi.

Kadın merdivenlerden yukarı taşırken kollarının arasında kıvranmaya başladı, ama tamamen kendine gelmeden Gosseyn onu bağlayıp ağzını tıkadı ve kocasının yanına yatırdı. İkisini orada bırakıp evi araştırılmaya çıktı. Zaferinin eksiksizliğine emin olmadan önce, etrafta başkalarının olup olmadığını saptamalıydı.

YEDİ

Bilimsel bilgi olarak kabul edilebilmesi için, bir gerçeğin diğer

gerçeklerden çıkarsanmış olması gerekir. - Aristoteles,

Nikomakhos’a Etik, yaklaşık İ.Ö. 340

Burası bir hastane gibi görünüyordu. Her biri elektronik ve diğer standart hastane teçhizatıyla donatılmış on beş yatak odası daha vardı. Laboratuvar ve ameliyat odası zemin kattaydı. Gosseyn, odadan odaya koşturdu. Sonunda evde başka kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, odaları daha dikkatle araştırmaya başladı.

Tatmin olmamıştı. Her şeyin bu kadar kolay olmaması gerekirdi. Giysi dolaplarına bakarken ve kilitlenmemiş şifonyerleri hızla karıştırırken, en iyi planın, istediği bilgileri alıp gitmek olduğuna karar verdi. Ne kadar çabuk giderse, ortada bir başkasının belirmesi olasılığı, o kadar azalırdı.

Her tarafı karıştırmasına rağmen silah bulamadı. Bu yüzden duyduğu hayal kırıklığı, dışarıdan gelebilecek bir tehlikeye karşı duyduğu hissi keskinleştirdi. Nihayet, önce aceleyle binanın önündeki verandaya, sonra da arkadaki terasa çıktı. Öncelikle birileri geliyor mu diye etrafa hızla bir göz atmalıyım, diye düşünmüştü; ardından soruları sormanın sırası gelecekti.

Öyle çok soru vardı ki.

Onu oyalayan şey terasın manzarasıydı. Çünkü bahçenin ötesindeki vadiyi niye görememiş olduğunu anlamıştı. Terasın köşesinden aşağı, uzaktaki grimsi mavi sise baktı. Hastanenin üzerine kurulu olduğu tepe, aslında bir tepe falan değildi, sadece, bir dağın, daha alçak bir doruğuydu. Dağın eteklerinin, nerede düzleştiğini görebiliyordu. Orada, aşağılarda da ağaçlar vardı. Millerce uzanıyorlar ve uzaktaki sise karışıp gözden kayboluyorlardı. Görebildiği kadarıyla diğer yönde hiç dağ yoktu.

Ama bu fark etmezdi. Anladığı kadarıyla, binaya sadece havadan yaklaşılabilirdi. Tıpkı onun da havadan gelmiş olması gerektiği gibi, birkaç mil ya da biraz daha fazla uzakta inebilir ve sonra da yürüyebilirlerdi. Ama her durumda hava yoluyla gelmek kaçınılmaz bir durumdu.

Bu pek cesaret verici değildi. Bir an için, sis dışında, gökyüzü bomboş olabilirdi, ama bir saniye sonra içi adam dolu bir gemi terasa inebilirdi.

Gosseyn derin, yavaş, canlandırıcı bir nefes aldı. Havada hâlâ yağmurun tazeliği vardı ve içinde bulunduğu tehlikeyi kabul etmek o-nu güçlendirmişti. Günün yumuşaklığı huzursuz zihnini sakinleştirdi. İçini çekti ve günün tatlılığının bedenini titretmesine izin verdi. Günün hangi vaktinde olduklarını bilmeye imkân yoktu. Güneş görünmüyordu. Gökyüzünün muazzam yüksekliği, bin milden bile daha kalın bir sis tabakası içinde gizlenen bulutlar tarafından kapatılmıştı. Günün üzerine bir sessizlik çökmüştü. İnsanı heyecanlandıracak - ama korkutmayacak yoğunlukta bir sessizlik. Burada büyük bir ihtişam vardı, daha önce hiç yaşamadığı bir huzur deneyimi. Kendini zamanın dışındaki bir dünyada hissetti.

Bu ruh hali, geldiğinden daha hızlı gitti. Onun için önemli olan şey zamandı. Olası en kısa sürede edinebileceği bilgi, güneş sisteminin geleceğini belirleyebilirdi. Hızlı ve son bir bakışla göğü taradı. Sonra içeri girip mahkûmlarının yanına, yukarı çıktı. Burada olması, eşi bulunmaz bir gizemdi, ama onlar sayesinde, durumu üzerinde en azından bir miktar kontrol kazanıyordu.

Adam ve kadın bıraktığı yerde yatıyorlardı. İkisinin de bilinci ye-rindeydi ve ona korkuyla bakıyorlardı. Onların canını acıtmaya niyeti yoktu, ama tedirgin etmenin bir zararı olmazdı. Düşünceli bir şekilde onlara baktı. Bir anlamda, şimdi, onlara yoğunlaşmaya hazır olduğu şu sırada, onları ilk kez görüyordu.

Amelia Prescott esmer ve inceydi, çok olgun bir güzelliği vardı. Bol bir bluz, şort ve sandaletler giymişti. Gosseyn ağız tıkacını çıkardığında ilk sözleri şu oldu, “Genç adam, umarım akşam yemeğinin o-cakta olduğunun farkındasınızdır’.

“AkşamYemeği mi?” dedi Gosseyn, gayri ihtiyari. “Yani yakında hava kararacak mı demek istiyorsunuz?”

Kadın bunun üzerine kaşlarını çatı, ama cevap vermedi. Bunun yerine “Sen kimsin?” diye sordu. “Ne istiyorsun?”

Sorular Gosseyn’e, hoş olmayan bir şekilde, kendisi hakkında aslında kadının bildiğinden daha fazlasını bilmediğini hatırlattı. Kocasının yanma diz çöktü. Adamın tıkacım çıkarırken Prescott’ın yüzünü inceledi. Yakından bakılınca, beklediğinden daha kuvvetli bir yüz olduğunu gördü. Sadece olumlu inançlar bir adamın yüzüne böylesi bir görünüm verebilirdi. Sorun, adamın inançlarının null-A kökenli olup olmadıklarıydı. Yoksa gücü, bir liderin sahip olması gereken kendine güven duygusundan mı geliyordu?

Karakteri hakkında bir ipucu edinebilmek için, Prescott’ın içinde bulunduğu kötü durum hakkında bir yorumda bulunmasını bekledi. A-ma hayal kırıklığına uğradı. Adam, şimdi ona daha da düşünceli bir şekilde bakarak yatıyor, hiçbir şey söylemiyordu.

Gosseyn yeniden kadına baktı. “Eğer Robouçak Servisi’ni aramam gerekse,’ dedi, “bir uçak çağırmak için ne yapmam gerekir?” Kadın omuzlarını sikti. “Tabii ki, bir uçak istediğini söylemen.’ Sonra, yüzünde garip bir ifadeyle baktı. “Anlamaya başlıyorum,’ dedi yavaşça. “Sen yasadışı olarak Venüs’desin ve buradaki gündelik hayatı bilmiyorsun.’

Gosseyn duraksadı. “Bunun gibi bir şey,’ diye itiraf etti sonunda. Yeniden sorununa döndü. “Kayıt numarası ya da bunun gibi bir şey vermem gerekmez mi?”

“Hayır.’

“Numaralarını çevirip bir uçak istediğimi mi söylüyorsunuz? Nereye yollayacaklarını söylüyor muyum?”

“Hayır. Tüm robouçaklar, ana iletişim sistemiyle bağlantılıdır. U-çaklar elektronik düzeneği izler ve videfona gelirler.’

“Yapacak başka hiçbir şey yok mu?”

Kadın olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, hiçbir şey.” Gosseyn kadının çok samimi bir şekilde yanıtlar vermesinden rahatsız oldu. Bunu anlamamanın bir yolu vardı. Bir yalan tarayıcısı. Yan odada bir tane gördüğünü anımsadı. Ayağa kalkıp makineyi kadının yanına kurdu. “Gerçeği söylüyor,” dedi yalan tarayıcısı.

“Teşekkürler!” dedi Gosseyn, kadına. “Uçağın buraya gelmesi ne kadar sürer?” diye ekledi.

“Yaklaşık bir saat.”

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde, bir videfon uzantısı vardı. Gosseyn bunun yanındaki iskemleye çöktü, numarayı buldu ve çevirdi. Kulaklıktaki video levhası titremedi bile. Gosseyn, heyecanlanarak levhaya bakakaldı. Aceleyle, numarayı yeniden çevirdi ve bu sefer, kulak kesilmiş bir halde alıcıyı dinledi. Ölüm sessizliği.

Ayağa kalktı ve oturma odasındaki ana cihaza gitti. Hâlâ cevap yoktu. Arkadaki kapıyı açtı ve makinenin kalbine baktı. Normal çalışma sıcaklığındaydı. Tüm şeffaf tüpler parlıyordu. Arıza, binanın dışından kaynaklanıyor olmalıydı.

Gosseyn, ağır ağır, yeniden ikinci kata tırmandı. Zihninde bir görüntü vardı, kendisinin, bu dağda, dünyadan kopmuş bir görüntüsü. Fiziksel olarak ve kendini saran gizem yüzünden kopmuş. Gözlerini diktiği, karanlık bir içerlek dünyaydı. Kendisini çökmüş ve gergin hissetti. Saf doğa manzarası sona ermişti. Videfonda olanlar karşısında, durumu kontrol edebilme inancı anlamsız kalıyordu.

Onu buraya atmış olan güçler, dışarılarda bir yerlerde bekliyorlardı. Ne için?

SEKİZ

Gosseyn yavaş yavaş merdivenlerden yukarı çıktı. En tepeye u-laştığında düşüncelerini toparlamak için durdu. Kaçış planı işe yaramamıştı. Olasılıkları gözünün önüne getirdi. Biraz bilgi alıp olabileceği kadar hızla, yaya gidecekti.

Karar vermek, onu güçlendirdi. Yatak odasına gitmek için döndü, ama Prescott'ın sesini duyunca duraksadı.

“Anlamadığım, videoya neler olduğu.”

Karısının sesi, düşünceli çıkıyordu. “İki şeyden biri olabilir. Bir engel ekranı yerleştirilmişse, onun ve’ - Gosseyn burada söylenen ismin ne olduğunu duymadı - “ya da makinenin kendinde bir arıza var.”

“Ama bir şey bozulmadan önce, bir tamircinin gelip onu onarmasını sağlayacak otomatik bir uyarı sinyali vermesi gerekmez mi?”

Gosseyn, kadının bu soruya vereceği cevabı bekledi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor olduklarına inanması güçtü.

“Şimdiye kadar hep öyle olurdu,” dedi Amelia Prescott. “Bana çok garip geliyor.”

Gosseyn, yapılacak yorumları beklemek için kendini zorladı. Hiçbir yorum yapılmayınca, aceleyle basamakları önce parmak uçlarına basarak aşağı indi, sonra gürültülü bir şekilde yeniden yukarı çıktı. Gecikme sabrını zorlamıştı ve yaptığı numaranın, bir işe yaradığından emin olmadığı için odaya girer girmez kaybettiği zamanı telafi etmeye karar verdi.

“Venüs haritalarınız,” diye sordu, “nerede?”

Prescott cevap vermedi, ama karısı omuzlarını silkerek konuştu, “Laboratuvardaki dolaptalar”. Dolabın yerini de tarif etti.

Gosseyn, o dolaba daha önce bakmış olduğunu hatırladı. Yeniden zemin kata koşturdu ve ortalığı deşip üç harita çıkardı. Tekrar yukarı çıkıp haritaları yere serdi ve yanlarına diz çöktü. Daha önce de Venüs haritaları görmüştü, ama burada olmak başkaydı. Üstelik bunlar daha ayrıntılıydı. Gosseyn başını kaldırdı.

“Bana, bu şeylerden birinde, nerede olduğumuzu gösterecek misiniz?”

“Biz, ‘Üç’ olarak işaretlenmiş olandayız, bu merkezi sıradağ kuşağında,” dedi kadın. “Ben eskiden konumumuzu yaklaşık olarak belirten küçük bir işaret koymuştum. Herhalde hâlâ oradadır.”

Gosseyn, işareti, Yeni Şikago kentinin yaklaşık dört yüz mil ötesinde buldu.

“Evet, bol bol meyve var,” dedi kadın, onun bir sonraki sorusuna cevap olarak. “Milyarlarca, çapı üç

santim olan mor böğürtlenler ve geniş, sarı bir meyve kırmızımsı renkli, muzumsu, sulu bir meyve. Bir düzine başka meyve de sayabilirdim, ama bunlar bütün yıl boyunca bulunabilenler. Bunlarla, yapacağın her yolculuk süresince idare edebilirsin.’

Gosseyn, düşünceli düşünceli, kadının yüzünü inceledi. En sonunda uzanıp yalan tarayıcısına dokundu. “Doğru söylüyor” dedi makine.

Yeniden Amelia Prescott’a döndü. “Yakalanacağıma emin misin?” diye sordu.

“Elbette yakalanacaksın” dedi kadın, soğukkanlılıkla. “Venüs’de bir polis sistemimiz yok ve burada olağan suçlar da işlenmiyor. Ama dedektiflik çalışması gerektiren tüm olaylar olağanüstü bir hızla çözülüyor. Bir null-A dedektifiyle tanışmayı ilginç bulabilirsin, ama ne kadar kolay yakalandığına şaşıracaksın.’

Esas niyeti Venüs’deki yetkililerle bağlantıya geçmek olan Gosseyn, sesini çıkarmadı. Kendini kararsız hissediyordu. Şu anki dürtüsü, buradan hemen çekip gitmekti. Devasa ormanın gizleyici uçsuz bucaksızlığı onu ne kadar çabuk sararsa o kadar güvenlikte olacaktı. Ama Amelia Prescott’ın, durumu bu kadar hızlı kavramış olması, o-nun kişiliğini daha yakından incelenmeye değer kılıyordu.

Kadın masumdu. Çetenin bir üyesi değildi. Bu açıkça ortadaydı.

Kocasının sessizliğiye tam aksine hiç normal değildi. Üzerinde düşündüğünde Gosseyn fikrini değiştirdiğini hissetti. Bu ana kadar, tanınmadığı düşüncesinden yola çıkmıştı. Prescott, dünyadaki Makine sarayında olan kişilerden biri değildi. Ama adama ya fotoğrafları gösterilmişse?

Bu her şeyi değiştirirdi. Daha önce, hiçbir açıklama yapmamaya karar vermişti. Ama Prescott kim olduğunu biliyorsa, sessizliği, onu tanıdığı şüphesini destekleyebilirdi.

Öte yandan yapmak zorunda olmadığı sürece, kendini Gilbert Gosseyn olarak tanıtmak delilik olurdu. Ayağa kalktı. Ve sonra, bir kez daha tereddüt etti. Bir anda, kadına durumu anlatmadan gidemeyeceğini anladı. Eğer başına bir şey gelirse, en azından o bilecekti.

Onun sayesinde, tüm Venüs, onları tehdit eden gizli tehlikeden haberdar olabilirdi. Ona her şeyi anlatmak, kadını da tehlikeye atabilirdi, ama Gosseyn’in buna karşı bir planı vardı. Kocası hakkında karar vermeyi, ona bırakacaktı.

Gosseyn, yatağın kenarına oturdu. Artık kararını verdiği için kendisini sakın ve yapacaklarından emin hissediyordu. Sınırları, sabit element olan kurşun kadar sağlandı. Sonra gösterişli bir şekilde, hem a-dama hem de kadına anlatmaya başladı. Aslında sadece kadınla ilgileniyordu. Bir dakikadan fazla bir süre geçtikten sonra, Prescott diğer o-mzunun üstüne yuvarlanarak yüzünü incelemeye başladı. Gosseyn, a-damı görmemezden geldi.

Yirmi dakika kadar sonra, sesi kesildi. Duvar penceresinden dolan parlak ışıktaki, Prescott’ın gözlerini üzerine dikmiş olduğunu fark etti.

“Sanırım,” dedi adam, “hikâyenizde çok temel bir kusur olduğunun farkındasınızdır.”

Adam uzun sessizliğini unutmuş gibiydi ve Gosseyn, onun sohbete böyle dalışını kolaylıkla kabullendi.

“Hikâyem,” dedi Gosseyn, “hafızama göre doğru. Ve her yalan tarayıcısı, söylediklerimin her kelimesini onaylayacaktır. Elbette ki ancak-” kasvetle gülümseyerek, duraksadı.

“Evet?” diye sıkıştırdı Prescott. “Ancak ne?”

“Ancak şimdiki anılarım da, Patricia Hardie ile evli olduğum ama onun ölüp beni dul bıraktığı yönündeki anılarımla aynı kategoridense-ler.” Konuşmasını sert bir şekilde yarıda bıraktı.

“Saptadığınız bu kusur nedir?”

Cevap talamustan gelircesine anıydı. “Sizin, öldürülmüş olan Gosseyn ile özdeşleşmeniz. Bu ölüm sırasında kurşunların nasıl isabet ettiği ve canınızı yaktığıyla ilgili eksiksiz anılarınız. Bunları bir düşünün. Ve sonra da, null-A’nın temelinde yatan prensibi, evrendeki hiçbir nesnenin özdeşi olmayacağını düşünün.”

Gosseyn suskundu. Pencereden, en yüksek gökdelenlerden bile daha yüksek ağaçların, mavi gökyüzüne doğru yükselişleri görünüyordu ve yemyeşil bir dünyanın içinden coşkun bir nehir akıyordu. Organik ve anorganik nesnelerin, moleküler, atomik, elektronik, sinirsel ve fiziko-kimyasal nesnelerin, kısaca nesnelerin doğaları hakkında sohbet etmek için çok garip ve müthiş bir mekândı. Derin bir şaşkınlık hissetti. Çünkü kendisi bu evrene uymuyor gibiydi. Uyandığından beri pek çok kez, kendisi de Prescott’ın getirdiği itiraz üzerinde düşünmüştü.

O, ölü bir adamla, sadece yapısal benzerlik değil, özdeşlik iddiasında olan bir adamdı. Aslında bu konuda ısrar ediyordu çünkü Gilbert Gosseyn’in hafızasına ve fiziksel görünümüne sahipti, o Gilbert Gosseyn’di.

Herhangi bir felsefe öğrencisi, daha ilk günlerinde bile, görünümde özdeş olan iki iskemlenin, belki de hiçbirini gözle görülmeyen, on bin kere on bin şekilde farklı olduğunu bilirdi. İnsan beyninde, tek bir sinirsel uyarının gidebileceği olası yolların sayısı, on üssü yirmi yedi bindi. Hayat boyu süren kişisel deneyimlerin karmaşık dokuları çoğal-tılamazdı bile. Bu, dünya tarihinde neden hiçbir hayvanın, hiçbir kar tanesinin, hiçbir taşın, hiçbir atomun, bir diğeri gibi olmayacağını tartışmasız bir şekilde açıklıyordu.

Doktor, şüphesiz ki hikâyesinde temel bir kusur keşfetmişti. Ama bu, kendi içinde, ağırlıklı çözümler gerektiren bir kusurdu. Bu, o-nunla yüzleşmeyi reddedip üstünkörü kurtulunacak bir kusur değildi.

Prescott onu yakından izliyordu. “Sanırım,” dedi, “odada bir yalan tarayıcısı olduğunun farkındasınız.”

Gosseyn, hipnotize olmuş bir kuşun yılanı bakması gibi adama bakakaldı. Gosseyn’in akımın gerisinde gümleyen tuhaf bir davul sesi dışında her yer çok sessizdi. Başının döndüğünü hissediyordu. Gözleri karardı. Soğuk ve gergin bir şekilde oturdu.

“Gerçekten başka bir vücut var mıydı,” diye ısrarla konuşmasını sürdürdü Prescott, “bunu anlamak çok ilginç olurdu.”

“Evet,” dedi Gosseyn en sonunda, açık kalplilikle, “evet, ilginç o-lurdu.”

Şimdi artık, kelimelere döküldükten sonra, resim kendine bu şekilde sunulduktan sonra, o da hikâyesine inanmıyordu. Hikâyesini teste tabi tutmak konusunda kararsızdı. Ama Prescott tarayıcı lafını etmeden önce, onu kullanmaktan kaçınamayacağını biliyordu. Makineye doğru ilerledi. Duyarlı enerji yönetici ışıklar yüzünde oynaşıırken, ellerini metal bağlantıların üzerine koydu.

“Söylediklerimi duydun,” dedi makineye. “Bu konudaki yargın nedir?”

“Onaylamam ya da reddetmem imkânsız. Benim kararlarım anı a-kışı üzerine kuruludur. Sen Gilbert Gosseyn’in anılarına sahipsin. Bu, gerçek olamayacağını söylemekte tereddüt edeceğim kadar gerçekçi bir ölüm anısını da içeriyor. Gerçek kimliğin hakkında hâlâ bir ipucu yok.”

İyi ya da kötü, bu bir karar anıydı. Gosseyn eğilip kadının ayaklarını çözdü, ama ellerini bağlı bıraktı. Sonra da ayağa kalkmasına yardım etti.

“Planım,” dedi, “sizi bir mil kadar yanımda götürmek, sonra geri gelip kocanızı serbest bırakabilirsiniz.”

Yanımda götürmeye karar vermesinin bir nedeni daha vardı. Ona durumu ve kocası hakkında duyduklarını (bunları Patricia’nın söylediğini hissettirmeden) anlatacak ve Prescott’a davranışı konusunda tüm kararı ona bırakacaktı.

Ellerini çözmeden önceki son çeyrek milde bunları kadına anlattı. Bitirdiğinde, kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, nihayet, “Size verdiğim bilgileri başkasına aktarmanıza kocanız engel olmak isteyebilir,” diye ekledi. “Öte yandan, null-A’ya olan inancı, hükümetine o-lan sadakatinden daha güçlü olabilir. Artık bununla ilgili kararı, onun hakkındaki bilgilerinize dayanarak siz verirsiniz.”

Kadın iç çekti. Ama tek söylediği, “Anlıyorum” oldu.

“Bu hastane,” dedi Gosseyn, “nasıl işliyor?” Bu, anlamak istediği bir noktaydı.

“Elbette ki gönüllü olarak,” dedi kadın. “Biz bir hastane zincirin-deyiz. Birisi yaralanır ya da hastaneye yatmak isterse robot dağıtım sistemi en yakındaki uygun birime haber verir. Sonra da biz hastayı ya kabul eder ya da reddederiz. Son zamanlarda, hastaları hep reddediyordum çünkü-” Durdu. Ciddiyetle Gosseyn’e baktı. “Her şey için teşekkürler. Çok teşekkür ederim.” Kadın duraksadı. “Ona güvenmek niyetindeyim,” dedi, “ama size yeterince zaman bırakacağım.”

“İyi şanslar,” dedi Gosseyn.

Uzaklaşan kadının ardından baktı. Koruyucu kadın, diye düşündü, iyileştirici kadın, öğretmen, anlayan ruh, âşık. Kadın! Sadece erkeğin bir taklidi değil. Yaptığını gördüğü ve söylediğini duyduğu her şeyde, null-A’nın tam anlamıyla kadın bir kadındı; şu anda korkunç bir baskı altındaydı ve buna uygun olarak enerjisi düşüktü, ama bu bile diplerdeki iyi yürekli insanı saklayamıyordu.

Dalgın düşüncelerinden sıyrıldı ve topuklarının üzerinde dönerek, ormana doğru yoluna devam etti. Ayaklarının altındaki otlar yumuşaktı, belli belirsiz bir patikanın izi vardı; sanki ondan daha dertsiz kişiler, hafif ve keyifli bir şekilde, ılık ve hoş kokulu akşamlarda yaptıkları neşeli gezintilerinin izlerini bırakmışlardı.

Havada hoş bir koku vardı, tatlı ve nefisti. Boy atan yeşilliklerin ağır parfümü, akşamüstü yağmurunun verdiği tazelik hissiyle karışıyordu. Gosseyn, cennette başlayan bir maceranın coşkusunu hissetti. Ama dev ağaçların gölgeleri arasında ilerlemeye başlayınca, bu coşku kaybolup gitti.

Gölgeler, parlak bir günde mağaraya dalmak gibiydi. Bu mağara, kıvrılan, değişen, dolambaçlı koca avlularla genişleyen, uzun, oradan buradan fişkırان çalılıklarla daralan, ama her zaman üzerinde göğü kapayan bir tavanla örtülü bir koridor gibiydi. Ağaçlar arasında, yön duygusunu korumanın zor olacağını fark etti, ama yanında bir pusula vardı, yani yönünü kaybetmeyecekti. Bundan daha fazlasını isteyemezdi.

Hâlâ bitmez tükenmez gibi görünen ormanda yürüyordu; etrafındaki gölgelerin karardığını fark etti. Nihayet, gecenin indiğine şüphe kalmamıştı. Tam ağaçların altında uyumak zorunda kalacağını düşünüyordu ki, koca bir ağaç gövdesinin ardından geniş bir çayırılığa çıktı.

Uygun bir köşe bulmuş, yerleşiyordu ki, bir uçak, sessizce, yakındaki bir tepenin üzerinden uçtu. Birkaç yüz metre ötesinde yere inen uçak, biraz ilerleyip durdu. Uçağın burnunda bir ışık yanıp söndü. Kolaylıkla kayarak, etrafında döndü ve Gosseyn'in gözlerini kamaştıran bir şekilde parladı. Parlaklığın içinden, bir ses yükseldi.

“Gilbert Gosseyn, ben senin düşmanın değilim, ama sen binene kadar hiçbir açıklama yapamam. Bir gecikme ya da tartışma olmadan uçağa bineceğine emin olmak için dikkatini sana doğrultulmuş olan yarım düzine silaha çekerim. Bir yere kaçamazsın.”

Gosseyn uçak gövdesinden çıkan küt tüfek namlularını gördü ve hareketlerini izledi. Orada oldukları sürece, karşısındakinin düşman olmadığına inanıp inanmaması fark etmezdi. Tek kelime bile etmeden, uçağın yanma gitti ve açık kapıdan içeri tırmandı. Ama en yakındaki koltuğa oturduğu anda kapı hızla kapandı. Bütün ışıklar yanıp söndü. Makine ileri doğru atıldı ve havalandı. Dik bir şekilde karanlık gökyüzüne doğru tırmanıyordu.

DOKUZ

Gosseyn altındaki karanlık yüzeyin yitişini seyretti. Dev ağaçların ve dağlık arazinin dünyası hızla geceyle bütünleşiyordu. Şiddetle ileri fırlayan makineyi, yekpare bir karanlık sarıyordu. Üç beş dakika geçti ve sonra uçak, yavaşça alçalmaya başladı. Işıklar yandı ve robo-uçağın sesi, “Önümüzdeki on dakika boyunca, ne isterseniz sorabilirsiniz. Daha sonra, size iniş talimatlarını vermek zorundayım” dedi.

Buna uyum sağlamak için, bir dakika geçmesi gerekti. Herhangi bir soru. Gosseyn sesini yeniden buldu. İlk sorusu yeterince kolaydı.

“ Sen kimsin?”

“Oyun Makinesi’nin aracıyım.”

Gosseyn rahatlayarak iç çekti. “Makine benimle senin aracılığınla mı konuşuyor?” diye sordu.

“Sadece dolaylı olarak. Makine, Venüs’den mesajlar alabilir, ama kendi, gezegenlerarası dalgaboylarında yayın yapamaz.”

“Sen kendi başına mısın?”

“Talimatlarım var.”

Gosseyn derin bir nefes aldı. “Ben kimim?”

Tüm kasları gerilmiş bir şekilde bekledi ve sonra, robouçak, “Üzgünüm, ama zamanınızı harcıyorsunuz. Geçmişiniz hakkında hiçbir bilğim yok, sadece şimdiki durumunuzu biliyorum” diye cevaplayınca, uçağın koltuğuna geri gömüldü.

“Makine biliyor mu?” diye ısrar etti.

“Biliyor olsa bile, bana bu bilgiyi verecek kadar güvenmedi.”

Gosseyn kendini çaresiz hissetti. “Ama bir şeyler bilmem gerek. Öldürül m

“Peki, Allah kahretsin-” dedi Gosseyn, öfkeyle. Harcamakta olduğu zamanın bilincine vardı. “Peki,” dedi yorgunca. “Peki, bu iyi bir fikir gibi görünüyor.”

Ses konuşmaya başladı:

“Buradaki siyasi durumu anlamak için, zihninizdeki nihai demokrasi konusundaki fikirlerinizin en uç sınırlarına uzanmalısınız. Venüs’ün başkanı, meclisi, idareci grubu yoktur. Her şey gönüllüdür; her kişi kendi başına yaşar, ama gerekli işlerin yapılması için diğerleriyle bağlantıdadır. Ama insanlar, kendi işlerini seçebilirler. Diyebilirsiniz ki, ya herkes aynı mesleği seçerse. Bu olmaz. Oradaki nüfusun tamamı, mesleklerini seçmeden önce, tüm yapılması gerekli işler durumunu gözden geçiren,

sorumluluk sahibi vatandaşlardan oluşmaktadır.

“Mesela, bir dedektif ölürse veya meslek değiştirmeye karar verirse, niyetini belirten bir ilan yayımlar ya da ölmüşse onun pozisyonuyla ilgili bir ilan yayınlanır. Eğer hâlâ hayattaysa, dedektif olmak isteyen kişiler, onunla ve birbirleriyle, vasıflarıyla ilgili olarak görüşmek üzere bir araya gelirler. Canlı veya ölü de olsa, yerine geçecek o-lan kişi, başvuranlar arasında yapılan bir oylamayla seçilir.”

Gosseyn’in bu nokta hakkında, özel bir düşüncesi vardı. Bu, ona Venüs hakkında çizilen, bu umut dolu, hayranlık uyandırıcı süper uygarlık tablosuyla ilgili değildi. Bu düşünce, robouçakla ilgiliydi, makinenin ona, hayatında duyduğu en objektif raporu vermekte olduğunun bilinciyle.

Robouçağın sesi konuşmaya devam ediyordu:

“Şimdi, tüm dedektif ve yasama işlerine başvuranların yarısından fazlasının çetenin elemanları olduğu bir durumu göz önüne getirmelisin. Dikkatle işleyen bir cinayet sistemi sayesinde, normal üyelerin onlar için tehlikeli olanlarını ortadan kaldırdılar ve şu anda, tüm anahtar konumdaki dedektif ve yasama pozisyonlarını ve her iki organizasyonun nicelik kontrollerini denetimleri altına aldılar. Bütün bunlar, Prescott’ın idaresi altında gerçekleştiği için o da şüpheli ve-”

Bu noktada Gosseyn, robouçağın sözünü kesti. “Bir dakika,” dedi. “Bir dakika lütfen.” Yaptığının, neredeyse farkına bile varmadan ayağa kalktı. “Senin bana söylemeye çalıştığın-”

“Sana söylemeye çalıştığım,” dedi robouçak, “yakalanmaktan kurtulamayacağındır. Şimdi niye Prescott’ın videfonunu kullanmanı engellediğimi anlamışsındır. Thorson geldiğinden beri, bu sahte dedektifler yetkilerini her tehlikeli kişinin videfonunu dinlemek için kullandılar. Bu, Thorson’a kalırsa, kendisine bağlı olanları da kapsıyor. Bu yüzden, Crang’dan yardım bekleyemezsin. O da vahşet, enerji ve amansızlık göstermek zorunda, yoksa kumanda ondan alınır.

“Kısa kesmek zorundayım. Senin varlığın ve zekâ potansiyelinin esrarı, koca bir savaş makinesinin durup beklemesine neden oldu; liderleri deli gibi, arkanda kim olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Bu yüzden, sana şimdi, tek yapılabilecek mantıklı eylem olarak önerdiğim şeyi yapman istenirken, işin kolaydan alındığını sanma:

“Onların seni ele geçirmelerine izin vermelisin. Bunu, senin özel zihinsel ve fiziksel yapına karşı duydukları ilgi nedeniyle, geçen seferden daha dikkatli bir inceleme yapmak üzere yaşamana izin vereceklerini umarak yapmalısın.

“Ama şimdi, işte son talimatların:

“Birkaç dakika içinde, Eldred Crang’ın orman evinin yanına ineceksin. Ona git ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuşsun gibi, null-A’nın karşı karşıya olduğu tehditle ilgili hikâyeni anlat. Bilmiyormuş gibi yapmaya, son ana kadar devam et ama içinde bulunduğun tehlikenin ivediliğini her an tartacak olan sensin.”

Uçak aşağı doğru yöneldi. “Son sorunu sormak için acele etsen i-yi olur.”

Gossey'nin akli iyice karışmıştı, sonra içinde bulunduğu tehlikenin boyutları karşısında kendisini topladı. Yeniden koltuğuna gömüldü. Bu, soru soracak an değildi. Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmişti.

“Böylesine bir intihar girişimine atılmak için” dedi kasvetli bir e-dayla, “bu uçağı terk etmeyeceğim. Bu planda, benim güvenliğim için alınmış hiçbir önlem yok. Öyle, değil mi?”

“Önlem alınmadı,” diye kabul etti robouçak. “Yere indikten sonra tek başınasın.” Hızla ekledi, “Öldürülmesine rağmen, hâlâ hayatta o-lan bir adamın potansiyellerini küçümseme”.

“Cehenneme kadar yolun var,” dedi Gossey'nin, sertçe. “Ben bu işi yapmıyorum, o kadar.”

Robouçak sakindi. “Seçim sansın yok. Eğer uçağı kendi rızanla terk etmezsen, hoş olmayan bir gaz yardımıyla seni dışarı atacağım. Verdiğim talimatların, hayatını kurtarmak için tasarlandığını hatırlatırım. Onlara uymazsan kendi mahvına neden olursun. Oyun Makinesinin düşüncesine göre, eninde sonunda çeteye teslim olmak veya yakalanmak durumunda kalacağını unutma. Lütfen bir kez daha düşünün, Bay Gossey'nin ve eğer başka sorularınız varsa-”

“Beni onların ellerine düşürmenin anlamı ne?” diye sordu Gossey'nin, sıkkın bir şekilde.

“Ölmüş sandıkları bir adama yakından bakmaları önemli.”

Bir çarpma oldu, sonra uçak tamamen durunca biten bir yaylanma hareketi. “Dışarı!” dedi ses, “Çık! Burada bir dakika bile kalamam. Çık dışarı. Çabuk!”

Sesin tonu Gossey'nin'i sinirlendirdi. Azarlanmaya niyeti yoktu. Tam kapıda durup yarı yarıya döndü.

“Acele et,” dedi robouçak. “Buraya nasıl getirildiğinden kimsenin haberi olmaması hayati önem taşıyor. Her saniye önemli. *Hemen* kapıdan çıkıp git.”

Kararsızca, ama söz dinler bir şekilde Gossey'nin yere ayak bastı. Bir dakika sonra, yabancı bir gezegenin muazzam karanlığının içinde yapayalnızdı.

Gece huzurlu ama karanlıktı. Gosseyn robouçağın talimatlarına uydu; ancak birkaç yüz metre yürümüştü ki, solunda bir parıltı gördü. Bu, o tarafa doğru yürüyünce parlaklığı artan, belli belirsiz bir yansımaydı. Pırıltı sonunda yerlere yayılıp komşu ağaçları aydınlatan bir ı-şımaya dönüştü. Nihayet ışığın kaynağını da gördü. Ormanın kıyısındaki bir ağacın içinden gelen kocaman gölgeler.

Gosseyn, üzerinde yükselen bir çalılığın gölgesinde durakladı ve pencerelerden içeri baktı. Robouçağın içindeyken yaşadığı o isyan patlamasının ardından Oyun Makinesi'nin talimatlarına uymaya karar vermişti. Şimdi koca pencerelerde, içerdeki figürlerin siluetlerini görebilmek için bekliyordu. Ama ışık değişmedi. İçeriden, pencerelere yansıyan tek bir hareket bile yoktu. Tatmin olmamış ama kararlı bir şekilde ışığa doğru ilerledi. Sağında, güçlü ağaç gövdesinin içine o-yulmuş büyük bir merdiven olduğunu fark etmişti. Kapalı, süslü bir k-pıya giden bir avluya açılan merdivenleri tırmandı. Kapıya sertçe vurdu.

Bir dakika içinde, Gosseyn, parlak ışıklara rağmen, evde kimse o-lamayabileceğini anladı. Kapıya bir kez daha vurdu, sonra da kapı kolunu denedi. Kapı, loş bir şekilde aydınlatılmış ve ağaç gövdesinin i-çine oyulmuş bir koridoru gözler önüne sererek, sessizce açıldı. Koridor, donuk bir ihtişam içinde parlıyordu. Maunun göbeğini anımsatan karmaşık bir motifi vardı, ama rengi, koyu ceviz kaplama gibiydi.

Gosseyn, beyninde yanıp sönen bir bakışla içerideki görüntüyü kavramıştı. Kısa bir süre, kararsızca durdu. Teslim olmak niyetinde o-lan bir adamın, meskene tecavüz ederken vurulması, çok salakça olurdu. Bir kere daha, bu kez kapının iç tarafına olmak üzere, kapıya vurdu. Cevap yok. Koridorun sonundaki, açık bir kapıdan dışarı ışık süzülüyordu. Gosseyn o tarafa doğru yürüdü ve kendisini tıpkı koridor gibi koca ağacın *içine* oyulmuş, geniş, rahat bir oturma odasında buldu.

Burası da iyice cilalanmıştı, ama belli ki farklı bir yöntem kullanıldığı için tahta daha açık renkti. Mobilyalar zenginlik ve ihtişam et-kışı uyandırıyor. Dışarıdan görülen ışık, buradan geliyordu. Ağır, geniş, parlak pencereler, odanın uzun kenarını kaplıyorlardı. Gosseyn, bu odadan çıkan altı kapıyı da teker teker denedi. Kapıların biri, kilerlere ve soğutma odalarına ve kahvaltı masasına açılan mutfığa aitti. Diğerleri, her birinin özel banyoları ve ağacın içindeki koca bahçelere açılan kapıları olan beş yatak odasına aitti.

Beşinci yatak odasından çıktığında Gosseyn, Eldred Crang'ın evde olmadığına emindi. Şüphesiz ki zaman içinde eve dönecekti, ama şu anda burada olmaması, psikolojik bir sorun yaratıyordu. Gilbert Gosseyn'in kararı ertelenmişti. Kendisini bağlamamaya karar verdi. Crang gelene dek fikir değiştirmesi mümkündü. Durum belirsizdi. Sinirleri yıpranacak, tedirgin olacaktı ve Venüs'de yaşayanları, içinde bulundukları tehlikeye karşı uyarmak yerine burada kalıp yakalanmayı beklemenin, doğruluğu konusunda içinde sürekli şüpheler uyanıp duracaktı.

Dairenin arka kısmındaki holde, karşı karşıya duran kapılara geldi. Her birini teker teker denedi. Denediği diğer kapılar gibi bunlar da kilitlenmemişti. Biri mutfığa, diğeri karanlığa açılıyordu. Holden gelen ışık, omuzlarının üzerine döküldü ve gözleri loşluğa alıştıktan sonra, mağaramsı bir koridora bakmakta olduğunu fark etti. On, on beş metre kadar gittikten sonra ışık gölgelerin arasında

eridi, ama Gosseyn'e mağara, ağaç gövdesinin derinliklerine doğru devam ediyor gibi geldi.

Kapıyı kapadı ve yatak odalarından birine girdi, üstündekileri çıkartıp bitişik banyoda yıkandı. Ferahlamış ve gevşemiş bir halde yumuşak şiltelerin altına sokuldu. Etrafındaki sessizlik, hayatında hiç yaşamadığı kadar kusursuzdu. Düşünceleri, bir kez öldürülmüş olan ve şimdi yeniden yaşayan Gilbert Gosseyn'in gizemine doğru döndü. Eski zaman tanrıları bile bundan iyisini yapamazlardı. Eski romantik günlerde, bir prens ya da önemli bir hükümet görevlisi veya zengin bir tüccarın oğlu olduğu ortaya çıkabilirdi. Ama null-A evreninde özel kişiler yoktu. Doğru, çok sayıda zengin insan vardı ve Başkan Har-die'nin ajanlarına da bir tür hükümet görevlisi denebilirdi, ama değerler değişmişti. İnsanlar insandı, normalde eşit doğarlardı ve zekâlarını bütünleştirmek için null-A eğitiminden geçerlerdi. Krallar, arşedükler, tebdil-i kıyafet gezen süpermenler yoktu. Bu kadar önemli olmak için, kim olması gerekirdi ki?

Aklında bu düşünceyle uyuya kaldı.

Gosseyn birdenbire irkilerek uyanıverdi. Gün ışığı, oturma odasına giden koridora açılan, açık yatak odası kapısından içeri sızıyordu. Gosseyn doğrulup otururken, Crang'ın bir misafiri olduğunu fark etmeden eve dönmüş olup olmadığını merak etti. Yataktan çıktı, melo-disiz ve yüksek sesle ıslık çalarak gürültülü bir şekilde yıkandı. Kendini biraz salak gibi hissediyordu. Ama heyecana kapılıp onu gördüğü yerde vuracak biriyle karşılaşmaktansa varlığını belli etmek önemliydi.

Mutfığa dalarken sinirli bir şekilde ıslık çalmaktaydı. Çekmeceleri ve dolapları karıştırırken de pek sessiz sayılmazdı. Tencere ve tavaları tangırdattı. Kutuları gürültüyle çıkararak, ağzına kadar dolu olan buzdolabını gözden geçirdi. Büyük bir patırtıyla raftan fincan ve tabak indirdi. Pastırmasını, yağları çatırdatarak ve saçarak kızarttı. Domuz pastırması, kızarmış ekmek, çay ve taze Venüs meyvesinden oluşan yemeğini zevkle yedi.

Kahvaltısını bitirdiğinde hâlâ yalnızdı. Mutfaktan çıkıp daireyi hızla araştırdı. Oturma odası, koca pencerelerden içeri dolan gün ışığıyla pırıl pırıldı. Kendininki dışında yatak odalarının hiçbiri kullanılmamıştı. Koca ağacın içine açılan kapıyı açtı. Koridor, önceki gece olduğu kadar karanlıktı. Bir an, burayı araştırmasının iyi olup olmayacağını düşünerek durakladı. Sonunda araştırmamaya karar verdi ve oturma odasına döndü. Oradaki koca pencerelerden ağaçtaki evin, yeşil bir çimenliğe bakmakta olduğunu gördü. Çimenliğin bir kısmı hoş bir şekilde düzenlenmiş bir bahçeydi. Bahçe birkaç dönümlük bir araziye kaplıyordu ve oturma odasının pencerelerinden göremediği bir bağlantı oluşturacak şekilde ağaca doğru teraslanmıştı. Araştırdıca bağlantının, ağacın otuz kırk metre kadar içinde başladığını keşfetti. Böylesine büyük bir ağaç kütesinden sadece kırk metrelik bir yonga. Ama bir peri bahçesini mümkün kılmış. Tepeden tırnağa çiçek açmış, vahşi hallerini daha önce hiç görmediği fundalıklar vardı. Dünyadaki ağaçlar kadar büyük, kendilerine has bir ışık saçıyormuşçasına renkliydiler. Venüs, botanikçiler için deneysel bir cennet olmalıydı.

Bahçenin güzelliği onu uzun süre oyalayamadı. Huzursuz bir şekilde daireye geri döndü. Crang'ı beklerken ne yapmalıydı? Oturma odasındaki raflarda duran kitapları gözden geçirdi. Bazı başlıklar ilgisini çekti: *Venüs'ün Aristotelesci ve Aristotelesci-olmayan Tarihi*, *Aristotelesci-olmayan Venüs'de Bencil Birey*, *Makine ve Kurucuları*, *Suçluların Olmadığı Bir Dünyada Dedektifler*.

Okumak, ilk başta fazla sessiz bir uğraş gibi görünüyordu. Gosseyn teybi açtı ve yavaş yavaş

yerleşti. Başlangıçta tedirgin bir şekilde okuyordu. Tabağının yanma kitabını koymuş, öğle yemeğini yiyordu. Akşama doğru, daha bir gevşemişti. Hatırı sayılır bir beklenti içinde, derin dondurucudan bir dana budu çıkardı ve kendine kalın bir biftek kesti. Akşam yemeğinden sonra Venüs tarihi üzerine yazılmış cildi seçti. Kitap, yirminci yüzyılın sonlarına doğru, Venüs'ün üzerinde yürüyen ilk insanların hikâyesini anlatıyordu. Yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreği kadar erken bir zamanda, gezegenin kaynayan bir cehennemi andıran atmosferinin nasıl dize getirildiğini, Jüpiter'in buz meteorlarının nasıl Venüs'ün etrafındaki yakın bir uyduya indirildiğini ve sonuç olarak, binlerce gün boyunca yağmurun nasıl hiç durmadan yağdığını açıklıyordu.

Buz meteorlarının büyüklüğü on ila yüz kübik mil arasında değişiyordu; muazzam su kütleleri yüzeye ve atmosfere aktıklarında Venüs'ün atmosferinde oksijen, yüzeyindeyse okyanuslar oluşmuştu. İ.S. 2081 yılında yönetsel dönemine girmiş olan Genel Anlambilim Enstitüsü, bu cömert gezegenin null-A potansiyellerini fark etmişti. Bu zaman zarfında gezegene taşınmış olan ağaçlar ve diğer bitkiler deli gibi büyümekteydiler. Yerleşimcileri seçmek için Makine'nin kullanılması yaklaşık yüz yıl kadar sonra başladı ve insanlık tarihinin en büyük seçici göç planı ivme kazanmaya başladı.

Kitabın söylediğine göre, Venüs'ün nüfusu İ.S. 2560 yılı itibariyle 119,000,038 erkek ve 120,143,280 kadındı. Sonunda kitabı bir yana bıraktığında Gosseyn, kadın nüfus fazlasının bir null-A kadınının John Prescott ile niye evlenmiş olabileceğini açıklamaya yetip yetmeyeceğini düşünüyordu.

Aristotelesci-olmayan Venüs'de *Bencil Birey* kitabını yatağa gi-Jerken yanına aldı. Ön sayfadaki bir not kitabın yazarı Dr Lauren Ka-ir'in, Makine kentinde, İ.S. 2559 ve 2564 yılları arasında doktorluk yaptığını açıklıyordu. Gosseyn bölüm başlıklarına bir göz attıktan sonra "Fiziksel Yaralanmalar ve Onların Ego'daki Etkileri" başlıklı bölüme döndü. Bir paragraf dikkatini çekti.

Ego'daki anormal oluşumlar arasında yalıtılması en zor olanı, hemen o an için kaza sonrası etkiler yaratmamış yaralanmalar oluşturan kazalara uğrayan erkek ya da kadındır.

Gosseyn orada durdu. Ne aradığını bilmeden işe girişmişti, ama işte sonunda 'X' hakkında, elegendir bir mantığa ulaşmıştı. Ürkütücü bir şekilde yaralanmış olan 'X', tehlikeli bireyleri izlemekle görevli psikiyatristler farkına varamadan oluşmuş bir anormal egoydu.

Gosseyn, ertesi sabah sessiz bir evde uyandı. Yataktan çıkarken hâlâ keşfedilmemiş oluşuna şaşırıyordu. Crang'e bir gün ve bir gece daha vermeye ve sonra harekete geçmeye karar verdi. Yapabileceği birkaç şey vardı. Mesela, en yakın merkezle bir videfon görüşmesi gibi. Ağaçtaki tünel de araştırılmalıydı.

İkinci gün olaysız geçti.

Üçüncü günün sabahı. Gosseyn aceleyle kahvaltısını yapıp vide-fona doğru ilerledi. "Uzun Mesafe" tuşuna bastı ve bunu daha önce yapmamış olmasının ne kadar salakça olduğunu düşünerek bekledi. Bir robot gözü video ekranında belirdiğinde düşünceleri sona erdi. "Hangi yıldızı arıyorsunuz?" diye sordu robotun sesi.

Gosseyn, boş boş ekrana bakakaldı ve sonunda "Fikrimi değiştirdim," diye geveledi. Videfonu kapatıp yeniden iskemlesine çöktü. Titrek bir şekilde, Venüs'deki galaktik üssün, özel bir merkezi

olması gerektiğini ve herhangi bir gezegenle, doğrudan iletişebileceklerini tahmin etmiş olması gerektiğini düşündü. Hangi yıldızı? Bu insanlar için, uzun mesafe, gerçekten uzun mesafe demekti!

Yeniden tuşları gözden geçirdi ve parmağını “Yerel” yazan yarığa koydu. Bir kez daha, bir robot gözü ona bakıyordu. Robotun sesi, talebini duygusuzca cevapladı. “Özür dilerim, bu numaradan Bay Crang dışında kimsenin telefonlarını bağlayamam.”

Klik!

Gosseyn ayağa kalktı. Dairenin sessizliği, etrafında dalgasız bir deniz gibi uçuşuyordu. Öyle bir sessizlik vardı ki nefes alıp verişinin çıkarttığı ses çok yüksek geliyor, kalbinin düzensiz atışını duyabiliyordu. Robot operatörün sesi, yeniden beyinde yankılandı. “Hangi yıldız?” ve zaman kaybetmiş olduğunu düşünmek. Yapacak o kadar çok şey var ki. Önce tünel.

Birkaç dakika sonra durmuş, bir milin sekizde biri kalınlığında ve yarım mil uzunluğunda bir ağacın derinliklerine dalan loş bir koridora bakmaktaydı. Tünelin içi çok karanlıktı, ama mutfak kilerinde bir atomik fener bulmuştu. Gosseyn feneri taktı. Tünel kapısını ardında açık bıraktı. Alçak tavanlı koridor boyunca ağacın içine doğru yürümeye başladı.

ON BİR

Çevresinde düşüncelerini dağıtan bir kasvet vardı. Tünel, aşağıya doğru daha keskin bir eğimle kıvrılarak iniyordu. Kavisli duvarlar fenerin ışığında belli belirsiz parlıyordu. Tünel ilk on dakika boyunca i-ki kez ikiye ayrıldı. Ondan sonraki saat boyunca içinde bulunduğu tünele, yedi başka tünel daha katıldı ve önündeki koridor üç kez daha çatallandı. Bu, kafa karıştırıcı olabilirdi, ama Gosseyn her yan tüneli işaretleyerek not defterine bir plan çiziktiriyordu.

Yerin, otuz kırk metre altında yürüyor ve birbirine dolanan kökleri izliyor olmalıyım. Aslında ormanın altındayım, diye düşündü en sonunda.

Daha önce, muazzam ağaçları taşıyan köklerin boyutları hakkında düşünmemişti. Ama içinde ilerlediği labirent, köklerin çok geniş ve güçlü olduğunu, tünelin içinden bir kökün nerede bitip diğerinin nerede başladığı anlaşılamayacak kadar iç içe geçtiklerini kanıtlıyordu. Bir sonraki yan tünelde işaretler aradı. Görünürde bir şey yoktu. Burada, alt köklerde limon rengi olan ahşap sağlam bir tavana doğru yekpare bir şekilde kavisleniyordu. Parmaklarının ulaşabildiği kadarıyla metal gibi sert olan yüzeyi elledi. Hiçbir düğme, gizli panel ya da yönlendirme yoktu.

Rahatsız olmuştu. Bu tünellerin sonunun gelmediği belliydi. Eğer gerçekten, yapması gerektiği gibi onları araştıracaksa yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. İki saatlik yolu geri gidecek olması çok yazıktı. Ama beş saat olacağına iki saat olsun. Acıkmadan ya da susamadan dönmeliydi.

Eldred Crang’ın dairesine olaysız ulaştı. Kendine bir yığın etli sandviç yaptı; dört adam içeri girdiğinde, pastırmalı yumurta yemek i-çin oturmuştu. Üç farklı kapıdan girdiler. İlk Uç adamın silahları vardı, sanki aynı gergin yay tarafından fırlatılmış gibi içeri daldılar. Dördüncü adam, fındık rengi gözlü, dayanıklı bir tipti. Silahı yoktu ve daha sakin bir şekilde içeri girmişti. “Tamam Gosseyn, ellerini havaya kaldır,” diyen de oydu.

Masada dimdik oturan Gosseyn, kafasını kaldırıp çevirdi ve ga-laktik ajan, Venüs dedektifi, gizli bir null-A destekçisi olan Eldred Crang’ın sonunda evine geldiğini tahmin etti.

İlk tepkisi bir rahatlamaıydı. Null-A eğitimi almış ve sorumluluk sahibi insanlar, uygarlığın karşı karşıya kaldığı tehlikeyi öğrenene kadar Gilbert Gosseyn hayatta kalmalıydı. Crang’ın gelişini bu yönde a-tılmış bir adım olarak görmeye çalıştı. Ellerini başının üzerinde tutarak ayağa kalktı ve duyularını onların varlığıyla doyurmaya çalışarak merakla adamları izledi. Bir yandan da Makine’nin ona tembih ettiği gibi, hikâyesini anlatmanın en iyi yolunun ne olacağını düşünüyordu.

Adamları incelerken, biri öne çıktı ve hazırlamış olduğu sandviç paketini açtı. Sandviçlerin ikisi ard arda boğuk sesler çıkararak yere döküldü. Adam hemen konuşmadı. Ama sandviçlere bakarken gülümsedi; otuzlarının başında, hoş giyimli, topluca bir kişiydi. Gosseyn’e doğru geldi.

“Bizi bırakıp gidiyordun, öyle mi?”

Adamın sesinde hafif bir yabancı aksam vardı. Yeniden gülümsedi. Gosseyn’in yüzüne, elinin tersiyle acıtarak vurdu. “Gidiyordun, öyle mi?” diye tekrarladı donuk bir ses tonuyla.

Elini yeniden kaldırmıştı ki, Gosseyn'in solundaki Crang konuştu, "Yeter, Blayney".

Adam, itaatkâr bir şekilde kolunu indirdi. Ama yüzü kıpırdıyordu, "Bay Crang ya gitmiş olsaydı? Ya merkeze telefon etmemiş olsaydı? Onu burada aramak kimin aklına gelirdi ki? Yani eğer kaçsaydı, büyük şef-" sesi çatallaşmıştı.

"Susun!"

Blayney somurtkanca emre uydu. Gosseyn, sıırım gibi gövdesi o-lan lidere döndü.

"Senin yerinde olsaydım, Crang, kırkına ulaştığı andan itibaren Blayney'e güvenmezdim."

"Ha?" Bu, yüzünde şaşkın bir ifade beliren Blayney'di. Crang'ın sarı gözleri Gosseyn'i sorguladı.

"Blayney'in bana bu şekilde vurmasının, psikolojik sebepleri var," dedi Gosseyn. "Sinir sistemi vermesi gereken tepkileri daha olay gerçekleşmeden veriyor. Bu, sadece fonksiyonel bir arıza ama dışavurum tarzı rahatsızlık verici. Cesaretin giderek kaybuşu Gelişen korkaklığı örtmek için sadistçe patlamalar. Kırkına geldiğinde, gençliğinde yaşamış olduğu tehlikeli deneyimlerden kaynaklanan kâbuslar görecektir." Omuz silkti. "Null-A bütünleşmesi eksik bir kişilik vakası daha."

Blayney'in bakışları sıkıntılıydı. Gözlerini önce Gosseyn'e dikti, sonra Crang'e döndü. Kontrol etmeye çalıştığı bir sesle, "Ona yeniden vurabilir miyim, Bay Crang?" diye sordu.

"Hayır. Onun düşüncelerini niye umursuyorsun ki?"

Blayney keyifsiz görünüyordu ve Gosseyn durumu tırmandıracak başka bir şey söylemedi. Hikâyesini anlatmanın zamanı gelmişti.

Şaşılacak şekilde, onu dikkatle dinlediler. Gosseyn hikâyesini bitirdiğinde Crang tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı. Gosseyn'in ona bakmakta olduğunu fark etti, ama hemen bir şey söylemedi. Yüzünde hafif şaşkın bir ifade vardı ve bir dakika geçtikten sonra, hâlâ tek kelime etmeden sigarasını tütürüyordu. Gosseyn'in, adamı inceleyecek vakti oldu.

Eldred Crang, ince ama uzun olmayan bir adamdı. Görünüşünde Ortadoğu ya da Akdeniz kökenli olduğunu düşündürebilecek bir esmerlik vardı. Herhalde, güneşi güneş sisteminden daha kızgın olan bir gezegende doğmuştu. Hiperaktif davranışları, sarımsı yeşil gözleriyle birleşince kişiliğine büyük bir çekicilik katıyordu.

Demek Patricia Hardie'nin sevdiği adam buydu. Gosseyn, duygusal nedenlerle nefret edip etmediğini düşündü. Nefret etmiyordu. Bunun yerine, kendisini robouçağın Crang'den yardımcı olmasının beklenemeyeceğine dair, söylediklerini düşünürken buldu. Adamın çevresini, çete üyeleri ve kendi adamları sarmıştı. Kumanda Thorson'day-ken Crang'ın yaptıklarına çok dikkat etmesi gerekiyordu.

Adam sessizliğini birdenbire bozdu. Güldü. "Bir an için," dedi, "seni bu hikâyeyle baş başa bırakayım, diye düşündüm. Ama gerçek şu ki, oyun oynamamız gerekmiyor. Senin de katılacağın, seninle ilgili, genel bir toplantı yapmaya karar verdik. Bir saat içinde Dünya'ya gitmek üzere yola çıkacağız."

“Dünya!” dedi Gosseyn.

Dudakları ekşice kıvrıldı. Venüs’e geldiğinden beri güneş sisteminin karşı karşıya bulunduğu tehlide karşı sadece bir kişiyi bilgilen-direbilmişti. Ve bu kişi, Amelia Prescott, artık çetenin bir parçası olduğunu bilmeden, hikâyesini en fazla Dedektif Kayıtları’na aktarmıştı. İki yüz milyonun arasından bir tek kişi. Crang yeniden konuşmaya başlamıştı.

“Tamam, Blayney,” diye emir verdi, “Prescott’ları getirin.”

Gosseyn önce irkildi, ama ardından kendisini kontrol altına aldı. Ağızları bantlı ve elleri kelepçeli John ve Amelia Prescott’ın içeri getirilişlerini merakla seyretti. Adam, kendisini bir aralar rehin almış o-lan kişiye, vurdumduymaz bir şekilde baktı, ama karısı Gosseyn’i görünce donakaldı. Bir an için ağız bandından kurtulmaya bile çalıştı. Gözleri harcadığı çaba yüzünden yuvalarından fırlamıştı. Sonunda sıkıntılı bir şekilde kendini bıraktı ve başını çaresizce Gosseyn’e doğru salladı.

Gosseyn kadına, acıyan bakışlarla baktı. İşte, kocasının, çeteden daha null-A olduğuna güvenmeye karar vermenin sonucu buydu. Prescott onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Eğer kadın da grubun bir üyesi olsaydı ağız bantlamaları gerekmezdi. Konuşması engellenmeden de tutukluymuş gibi yapabilirdi.

Kendisinin ağzının da bantlanması kocası için rahatsızlık verici olmalıydı. Ve Gilbert Gosseyn de oyuna katılsa daha iyi ederdi. Prescott’ın kim olduğunu biliyordu, ama onlar bilmiyorlardı. Tüm kartların karşısındakilerin elinde olduğu bir durumda elindeki tek koz buydu.

ON İKİ

Uçsuz bucaksız karanlığın içinde, bir kadın ve dört yüz iki adamı taşıyan bir uzay gemisi hızla ilerliyordu. Crang, yola çıktıklarının i-kinci gününe kadar Gosseyn'e hiçbir güven verici davranışta bulunmadı.

“Seninle ilgili olarak,” dedi, “hiçbir şeyi riske atmamak konusunda emir aldım.”

Gosseyn yorumda bulunmadı. Crang onu şaşırtıyordu. Adam, belli ki null-A felsefesine olan inancına rağmen, çete içindeki konumunu korumaya kararlıydı. Hayatlar tehlikedeyken, hoş olmayan uzlaşmalar hatta amansız bir tavır gerekebilirdi. Ama uzun vadede gücünü, null-A için kullanmaya niyetliyse çete içinde işlediği tüm suçların bedeli ödenmiş olurdu.

Crang gezi güvertesine doğru ilerledi. Gosseyn, önünde uzayan gezegenlerarası karanlığa kocaman lombozlardan bakarak uzun bir süre hareketsiz kaldı. Yarın Dünya'nın hatları belirecekti ve aynı akşam, uzayda üç gün iki gece seyahat ettikten sonra Başkan Hardie'nin resmi konutunda olacaktı.

Yere iniş Gosseyn için tam bir hayal kırıklığıydı. Bulutlar kıtaları sarmış, dünyanın atmosferinden geçerken altlarındaki toprakları gözden saklamışlardı. Ve nihayet - son hayal kırıklığı - bulutların aralandığı ender noktalarda Makine şehrinin bir sis örtüsü tarafından kaplandığını gördüler. Oyun Makinesi'nin başdöndürücü atomik ışığının ıstırap verici bir pırıltısını yakaladı, sonra uzay gemisi, devasa bir binanın mağaramsı girişine kondu.

Gosseyn, etrafını saran sisli alacakaranlığa fırlatıldı. Yanan sokak lambaları, sislerin belirsizleştirdiği ışık lekeleri gibiydi. Başkanlık sarayının avlusu bomboştu, ama eskort arabalarından fırlayıp Gossey-n'in etrafını saran adamların sesleriyle canlandı. Önce uzun, parlak ışıklarla aydınlatılmış bir koridora, sonra bir dizi merdivenden yukarıya lüks bir dehlize sürüklendi. Crang, yolun sonundaki bir kapıya doğru, önlerinden yürüdü.

“İşte geldik,” dedi. “Burası, başkanın misafiri olarak kaldığın süre boyunca senin dairen olacak. Siz diğerleri, lütfen dışarıda kalın.” Crang kapıyı, en az yirmi metre uzunluğunda ve kırk metre genişliğinde olan bir oturma odasına açtı. Buraya açılan üç kapı daha vardı. Crang bu kapıları gösterdi.

“Yatak odası, banyo ve arka giriş. Yatak odasında, banyoya açılan bir kapı daha var.” Bir an durdu. “Kapıların kilitlenmeyecek ve bekleyen muhafızlar olmayacak, ama yerinde olsam kaçmaya kalkışmazdım. Seni temin ederim ki saraydan çıkamazsın.”

Sırıttı. Bu ılımlı ve oldukça dostane bir ifadeydi.

“Yatak odasında, akşam yemeği için uygun giysiler bulacaksın. Bir saat içinde hazır olabilir misin? Yemekten önce sana bir şey göstermek istiyorum.”

“Hazır olurum” dedi Gosseyn.

Üzerini çıkarırken kaçış olasılıkları üzerine kafa yoruyordu. Eğer ortalıkta gerçekten muhafızlar

yoksa, Crang’ın kaçmasının imkânsız olduğuna dair uyarısını kabul edemezdi. Kaçmayı denemesi için tahrik etmeye çalıştıklarını düşündü.

Yatak odasındaki dolapta birkaç takım elbise vardı ve kapının a-çıldığını duyduğunda, koyu renk ama parlak bir kumaştan yapılmışını seçmekteydi. Robdöşambrına bürünüp oturma odasına gitti. Patricia Hardie, Crang’ın arka giriş dediği kapıyı kapamakla meşguldü. Kız, hafif bir hareketle dönüp ona doğru geldi.

“Seni Allahın belasası salak!” dedi hiçbir giriş yapmadan. “Niye muhafızlar daireme geldiğinde hemen gittin? Onlara, odamın Thorso-n’un emirleri dahilinde aranması için izin vermeyeceğimi söylediğimi duymadın mı?” Eliyle, onu susturmak ister gibi bir hareket yaptı. “Boş ver. Olan olmuş. Sen gittin, kendini öldürttün ve şimdi yine buradasın. Öldürülen şendin, değil mi? Yoksa sadece bir benzerlik mi?” Gosseyn konuşmak için ağzını araladığında kız lafını kesti. “Sadece bir dakika kalabilirim. Geçen ayki kaçışında bir numaralı şüpheli benim ve eğer beni burada yakalarlarsa-” İkna edici bir şekilde ürperdi. “Gosseyn, sen kimsin? Artık biliyor olmalısın.”

Gosseyn, ondaki heyecanın etkisine kapılmış olarak kızı inceledi. Kız, odaya daha önce eksik olan bir canlılık getirmişti. Nefes nefese kalmışlığı bile kafa karıştırıcıydı.

“Söyle bana,” dedi emredercesine kız, “Çabuk!”

Ona bildiği kadarını söylemek kolaydı. Venüs’de, oraya nasıl vardığını hatırlamadan uyanmıştı. Bundan sonraki olaylar hakkında Prescott’ın çeteden olduğunu bilmesi dışında, saklayacak bir şeyi yoktu. Patricia zaten bunu biliyordu, çünkü bu tanımlamayı onun duyabileceği kadar yüksek sesle yapmıştı ve bu yüksek sesle belirtmemesi gereken tek veriydi. Eğer diktafonlar bu sohbeti dinliyorlarsa, bu, sessizce paylaşımları gereken bir sırdı.

Ama bunun dışında her şeyi, kıza kısaca anlattı. O daha bitirmeden, kız kendini bir koltuğa atarak dudaklarını belirgin bir gerginlikle kemirmeye başladı.

“Senin bu ikinci bedenin,” dedi sonunda, “aslında ilkinden daha fazlasını bilmiyor. Sen gerçekten de sadece bir piyonsun.”

Gosseyn kıza bakakalmıştı. Rencide mi olması yoksa eğlenmesi mi gerektiğine karar veremiyordu. Bu konuda birkaç fikir geliştirmiş olsa da iki Gosseyn bedeni meselesine dalmaya hazır değildi. Onun bir piyon olduğuna değinmesi canını acıtmıştı, çünkü bu doğrudu.

“Bak,” dedi kısaca, “Bütün bunların arasında, sen nereye oturuyorsun?”

Kızın gözleri yumuşadı. “Özür dilerim,” dedi. “İncitmek istememiştim. Gerçek şu ki, senin bilgisizliğin tüm grupları harekete geçirdi. Enro’nun kişisel temsilcisi Thorson, Venüs’ün işgalini erteletti. İşte! Bunun seni ilgilendireceğini düşünmüştüm. Ama bekle! Lafımı kesme. Sana, bir ay önce vermeye niyetlendiğim bilgileri veriyorum. ‘X’ hakkında bir şeyler öğrenmek isteyeceksin. Hepimiz istiyoruz. Adamın demir bir iradesi var, ama kimse amacının ne olduğunu bilmiyor. Esas olarak kendi konumunu yükseltmekle ilgileniyormuş görünüyor ve senin bir şekilde kullanılabileceğin konusunda umutlu olduğunu dile getirdi. Galaktik Birlik adamları deliye döndü. Seni oyuna sokan kozmik satranç

oyuncusunun, bir müttefik olup olmadığına karar veremiyorlar. Herkes, bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşünerek karanlıkta el yordamıyla aranıyor.”

Kız duraksadı. Gözleri parlak ve heyecanlıydı. “Dostum,” dedi, “tüm bu karmaşada senin için de bir fırsat olmalı. Bu fırsatı yakala.” Kız birden ciddileşmişti. “Eğer sana sunuluyorsa ve imkânsız şartlara bağlanmadıysa yakala. Hayatta kal.”

Kız ayağa kalktı. Koluna dostane bir şekilde dokunup kapıya doğru neredeyse koşarak gitti. Açık kapının eşiğinde durdu.

“İyi şanslar!” dedi ve kapıyı ardından kapattı.

Tüm bu insanların ne yaptığını ve neye inandıklarını nasıl bildi? *O kim?*, diye düşündü Gosseyn, duş alırken. Banyodan çıktığında yeni bir misafirinin gelmiş olduğunu gördü. Başkan Hardie, koltuklardan birinde oturuyordu.

Adamın asil yüzü, Gosseyn’i görünce aydınlandı. Orada, öyle güçlü, soğukkanlı ve kararlı bir halde otururken, büyük bir adamın i-deal bir modeli gibi görünüyordu. Sabit bakışlarını Gosseyn’in yüzüne dikti.

“Bu daireyi senin için hazırlattım,” dedi. “Çünkü seninle, binlerinin dinlemesi korkusu olmadan konuşmak istiyordum. Ama kaybedecek vaktimiz yok.”

“Yok mu?” dedi Gosseyn.

Bile bile düşmanca konuşmuştu. Bu adam Makine’nin oyunlarını altüst edecek bir yöntemle, bir çetenin onu başkan yapmasına izin vermişti. Suç büyük, affedilemez ve kişiseldi.

Yaşlı adamın zarif yüzü, solgun bir gülümsemeyle buruştu. “Haydi ama,” dedi Hardie, “çocuk gibi davranmayalım. Sen bilgi istiyorsun. Ben de. Sen üç soru sor. Ben de üç soru sorayım.” Bir an durdu. “Soruların olmalı, be adam,” dedi sertçe.

Gosseyn’in düşmanca duyguları sönüverdi. Bir gecede sorabileceğinden daha fazla sorusu vardı. Kaybedecek zaman yoktu.

“Sen kimsin?” diye sordu ihtiyatlı bir şekilde.

Hardie üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Özür dilerim,” dedi. “Ben ya görüldüğüm gibiyim ya da değilim. Eğer değilsem öyle olduğunu söylemek, kendimi senin merhametine teslim etmek olurdu. Bir yalan tarayıcısıyla bu bilgiyi senden rahatlıkla alabilirler.

Bana, beni yok edebilecek sorular sorarak vakit harcama,” diye ekledi. “Şimdi, acele et.”

“Benim hakkımda, şimdiye dek söylenenler dışında bildiğin bir şey var mı?”

“Evet,” dedi başkan Hardie.

Gosseyn'in yüzünde beliren ifadeyi görmüş olmalıydı, çünkü hızla devam etti. "Doğruyu söylemek gerekirse, fazla bir şey değil. Ama sen ortalıkta belirmeden birkaç gün önce, kişisel postama bir mektup ulaştı. Buradan, Makine şehrinde postalanmıştı ve yazarının bizim güneş sisteminin en iyi korunan şeyi sandığımız konu hakkında - Venüs'e karşı planlanan saldırı hakkında - tüm ayrıntıları bildiğini gösteriyordu. Tüm hikâyeyi kısaca anlattıktan sonra, senin Tropical Park Oteli'nde kalacağını ve Venüs'e karşı düzenlenecek saldırıya engel olacağımı bildiriyordu.

"Mektupta, diğerlerinin görmesini istemediğim bazı bilgiler vardı, bu yüzden mektubu yakıp senin de bildiğin şekilde saraya getirilmeni sağladım. İşte buradasın. Şimdi üçüncü soru."

"İkinci!" diye düzeltti Gosseyn.

"Üçüncü. Eğer senin cevaplamayı reddettiğin bir soru sorarsam, o da sorulmuş sayılır. Adil mi?"

İçgüdüsel olarak karşı çıkmıştı. Aklı hâlâ Hardie'nin söyledikle-rindeydi. Hikâyenin doğruluğundan kuşku duymuyordu. Gerçek bunun gibi bir şey olabilirdi. Tabii ki, bunun arkasında neler olduğu başka bir meseleydi.

Gosseyn ilk kez etkilenererek, yaşlı adamı dikkatle inceledi. Başkan, her birinin farklı amaçları olan yüksek nitelikli ve çeşitli kişiliklerdeki komplocuları içeren gruptakilerden sadece biriydi. Her biri kendisi kadar bencil olan bu adamları, en yüksek makamı ona vermeye ikna etmek adamın kişisel başarısıydı. Birdenbire adamın karakterinin sandığından daha karmaşık olduğunu anladı.

"Gosseyn, sonraki sorun!"

Hızın önemli olduğunu unutmuştu. Ayrıca, çok fazla bir şey öğrenemeyeceği inancına kapılmıştı. Bu adamlar yeterince şey bilmiyorlardı. "Bana ne olacak?" diye sordu.

"Sana, henüz içeriğini bilmediğim bir teklif yapılacak. Thorson ve 'X' bu konuyu görüşüyorlar. Bu teklif her neyse, kabul etmen iyi olur. Sana hatırlatayım ki güçlü bir konumdasın. Teorik olarak, iki bedenin olabildiyse üçüncüsü niye olmasın ki?" Kaşlarını çatıp düşündü. "Yine de bu sadece bir mantık yürütme."

Gosseyn, iki bedeni olduğuna inanmaktan vazgeçmişti. Acı acı, bunu söylemeye niyetlenmişti ki, sustu. Gözlerini kıstı. Bu adamların, bu fikri yaymaya çalışmalarının bir nedeni olmalıydı. Bütün bunlar muğlak ve saçma görünüyordu, ama asla tam olarak çetenin kontrolünün dışına çıkmamış olduğunu unutmamalıydı. Makine'nin bir aracısı olduğunu söyleyen robouçak bile, bu izlenimi uyandırmak için dikkatle ayarlanmış olabilirdi. Bekleyip gelişmeleri görse daha iyi ederdi.

Hardie'ye baktı ve sadece, yüksek sesle, "Evet, bu bir mantık yürütme" dedi.

"İlk sorum," dedi Hardie, "arkadaki adam ya da grupla ilgili. Böyle birisinin temsilcisi olduğunu iddia eden birileri seninle bağlantıya geçti mi?"

"Kesinlikle hayır. Eğer bunlardan Makine sorumlu değilse ben tamamen karanlıkta hareket ediyorum."

“Senin öyle olduğuna inanman, öyle olmasını gerektirmez” dedi Hardie, gülümsedi. “Şimdi bana da null-A önermeleri kurduruyorsun. Bunu diğerlerinin de yaptığını fark ettim. Null-A felsefesini yok etmek için komplo kurarken bile onun mantığını benimsiyoruz. Harita arazi değildir. Senin hiçbir şey bilmediğine inanman gerçekliğin bir soyutlamasıdır, gerçekliğin kendi değil.”

Adam duraksadı. Bir an için keyifle gülümseyerek, sessizce oturdu, sonra sordu. “Soru iki: İçinde, diğer insanlardan farklı olduğun gibi bir his var mı?” Omuzlarını silkti. “Bunun anlambilime aykırı bir soru olduğunu biliyorum, çünkü sadece gözlem yoluyla diğer insanların nasıl olduğunu bilebilirsin ve gözlemlerin, benimkilerden farklı o-labilir. Özel dünyalarda yaşıyoruz. Yine de demek istediğimi bundan iyi izah edemem. Ne diyorsun?”

Gosseyn bu kez soruyu, sadece kabul edilebilir değil, ayrıca son derece ilginç buldu. İşte burada, kendi düşünceleri kelimelere dökülüyordu.

“Kendimde bir fark hissetmiyorum. Sanırım, Thorson’un beynimde keşfettiği şeyi kast ediyorsun.” Sustu, gergindi. “Beynimde ne var?”

Öne doğru eğildi. Vücudunu bir soğuk, bir sıcak hissediyordu. Hardie, “Sıranı bekle, hâlâ üçüncü soru hakkım var. Bilmek istediğim, Crang’ın saklanma yerini nasıl buldun?” dediğinde, içini çekti.

“Bir robouçak tarafından zorla götürüldüm.”

“Kimin robouçağı?” diye sordu Hardie.

“Bu benim sıramdı, teşekkür ederim. Sanırım birbirimize her seferinde bir soru sorsak daha iyi olur. Beynimde ne var?”

“Ek bir beyin dokusu. Doğası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Thorson, bu durumu önemsiz buluyor.”

Gosseyn başıyla onayladı. Thorson’a katılmaya meyilliydi. Başlangıçtan beri, en ufak bir “fark” bile hissetmemişti.

“Kimin robouçağı?” diye tekrarladı Hardie.

“Makineyi temsil ettiğini söyledi.”

“Söyledi mi?”

“Benim sıram,” dedi Gosseyn.

Hardie tehditkâr bir şekilde baktı. “Sorularını tam olarak cevaplamıyorsun. Sana herhangi bir kanıt sundu mu?”

“Makinen’in bildiği birkaç şeyi biliyordu, ama beni teslim olmaya sevk etti. Bunu şüphe uyandırıcı buluyorum.”

Hardie düşünceliydi. “Ne demek istediğini anlıyorum. Ve benim de bu konuda bir yanıtlım yok. Crang

bu günlerde Thorson’a hakim, dolayısıyla ben de pek çok konuda karanlıktayım. Korkarım,” - pişmanlıkla gülümsedi - “saf dışı edildim.”

Demek bu yüzden buradaydı, adil bir zeminde bilgi alışverişinde bulunmak için. Gosseyn’nin gözlerinin önünde, birdenbire bu dünyalı adamların birer piyon olduklarını fark edişlerinin resmi belirdi. O ko-nuşamadan, Hardie sertçe, “Eğer aklından geçen buysa, hiçbir şeyden pişman değilim. Makine bana ilerleme fırsatı tanımadı ve ben de bu sınırlamaları kabullenmeyi reddettim” dedi.

“Niye seni reddetti?”

“Çünkü dediğine göre, benim içimde potansiyel bir diktatör görmüş. Allahın belası şey, öylesi bir şeyin olabileceği zamanlarda, benim gibi insanları elemek için programlanmış.”

“Sen de bunun doğru olduğunu kanıtlamaya devam ettin?”

“Olasılık belirdi, ben de kullandım. Aynı şartlar altında, aynı şeyi yine yapardım. Galaktik hiyerarşide, benim için hep bir yer olacaktır. Thorson şimdi, bu krizde sadece güvende kalmaya oynuyor.”

Karanlık ifade, yüzünden silindi. Gülümsedi. “Konumuzdan sapıyoruz ve-”

Konuşmaları bölündü. Kapı açıldı ve üniformalı bir adam aceleyle içeri girerek kapıyı ardından kapadı.

“Efendim,” dedi Hardie’ye, “Bay Thorson merdivenleri çıkıyor. Sinyali biraz önce aldım.”

Başkan Hardie ayağa kalktı. Rahatsız olmuş ama sakın görünüyordu. “Peki, bu durum konuşmayı bitirir. Ama sanırım bilmek istediğimi öğrendim. Sizin hakkınızda, bir kanıya varmaya çalışıyordum. Benim için artık, son Gosseyn olmadığınız belli. Hoşça kal ve söylediklerimi unutma. Şimdilik uzlaş. Canlı kal.”

O ve muhafız, Patricia Hardie’nin on beş dakika önce çıktığı kapıdan gittiler. Onlar gideli birkaç saniye olmuştu ki, ana koridor kapısı vuruldu. Sonra kapı itilerek açıldı ve Thorson girdi.

ON ÜÇ

Koca adam kapının eşiğinde durakladı, tıpkı Gosseyn'in hatırladığı gibiydi, ciddi yüzlü, şahin burunlu ve güçlü. Başlangıçtan beri Thorson'un konumu netti, herkesin korktuğu adam, Enro ajanı. Şimdi sıkıntılı gözlerle Gosseyn'i incelemekteydi.

“Henüz giyinmemişsin!” dedi sertçe.

Bakışları odanın içinde dolaştı. Gözleri şüphe doluydu. Ve bu ruh hali içinde, Gosseyn adamı ilk defa farklı bir açıdan gördü. Yıldızlardan, garip bir güneş sistemine gelmişti. Burada, Dünya'da, etrafı tanımadığı insanlarla sarılı bir halde uzak bir otoritenin yönetimi altında hareket ederek onun talimatlarını yerine getirmeye çalışıyordu. Üstündeki gerilim bariz bir şekilde korkunçtu. İşbirliğine girmek zorunda olduğu kişilerin sadakatine asla güvenemezdi.

Şimdi havayı koklamaktaydı. “İlginç bir parfüm kullanıyorsun,” diye yorumda bulundu.

“Fark etmedim,” dedi Gosseyn. Dikkati o tarafa çekildiğinde havada hafif bir koku olduğunu fark etmişti. Bunun Patricia'nın kokusu olup olmadığını düşündü. Kızın böyle ufak şeylere dikkat etmesi gerekirdi. İri adama, sertçe baktı. “Ne istiyorsunuz?”

Thorson, ne odadan içeri girecek gibi görünüyor ne de kapıyı kapıyordu. Gosseyn'i düşünceli düşünceli inceledi.

“Sadece sana bir bakmak istedim. Sadece şöyle bir bakmak.” O-muzlarmı silkti. “Hepsi bu.”

Arkasını dönüp çıktı. Kapı ardından kapandı. Gosseyn gözlerini kırptı. Sözel bir çarpışmaya hazırlanmış olarak gerilmişti ve kendisini beklentileri boşa çıkmış gibi hissediyordu. Adamın yaptığına şaşırarak giyinmeye devam etti. Yatak odasındaki saatten Crang'ın dönme saatinin yaklaştığını görünce, bu düşünceleri unuttu. Bir dakika sonra dış kapının açıldığını duydu.

“Hemen geliyorum,” diye seslendi.

Hiçbir ses gelmedi. Bir gölge kapıyı kararttı. Gosseyn başını kaldırıp baktı. John Prescott yatak odasına girmekteydi.

“Sadece bir dakikam var,” dedi adam.

Gosseyn başıyla onayladı, ama zihni bomboştı. Bunu takiben gelen hızlı açıklamayı dinledi. Her şey bu açıklamada mevcuttu. Galak-tik ajan, Null-A'nın gizli destekçisi. “Tabii ki,” dedi Prescott, “zorunda kalmadıkça sana bunları söylemeyecektim. O akşam bana saldırdığında seni fotoğraflardan tanımıştım ve dürüstçe söylemek gerekirse kaçmayı becereceğinden yola çıkarak, senin Venüs'de olduğunu ben bildirdim. Crang'ın ağaç evinde karşıma çıkınca çok şaşırdım.”

Nefes almak için durakladı, Gosseyn'in hayal kırıklığına uğradığını hissedecek vakti oldu. Grup üzerindeki tek avantajını, Prescott hakkında bildikleri yitirilmişti. Geriye bakınca, bunun işine yarayacağını düşünmüş olması bile salakça görünüyordu, ama öyle düşünmüş-ü. Kalan tek soru, bu

saatten sonra böyle bir itirafla amacının ne olduğuydu.

“Sorun, Amelia,” dedi Prescott, endişeyle. “Onun bu işle alakası yok. Onunla beraber bir mahkûmmuşum gibi davranmak zorunda kaldım, böylece onu, sadece Venüs’e yapılan saldırıya kadar tutacaklarını düşünüyordum. Ama Crang bana, birkaç dakika önce, ‘X’ ve Thorson’un, onun hakkında seninle bağlantılı bir şeyler yapmayı planladıklarını söyledi.”

Adam durdu. Hafifçe de olsa titreyen parmaklarla, cebinden metal bir kutu çıkardı, açtı ve yanına yürüyerek kutuyu Gosseyn’e doğru uzattı. Gosseyn, kutunun içindeki on iki adet beyaz hapa merakla baktı.

Prescott, “Bir tane al,” dedi.

Gosseyn şüpheliydi, ama görevine sadık bir şekilde kutuya uzanıp haplardan birini aldı.

“Yut!”

Gosseyn başını sallayarak karşı çıktı. Rahatsız olmuştu. “Ben garip haplar yutmam.”

“Bu seni korumak için. Yemin ederim. Bir panzehir.”

“Ben zehir yutmadım,” dedi Gosseyn sabırla.

Prescott, elindeki kutuyu ani bir hareketle kapadı. Kutuyu cebine kaydırды, arkaya itti ve anında, diğer eliyle bir alev tabancası çıkardı. “Gosseyn,” dedi sakince, “ben çaresiz bir adamım. Ya bu hapi yutarsın, ya da seni yakarım.”

Tehlike gerçek değildi. Gosseyn bir hapa, bir de Prescott’a baktı. “Üç odada bir yalan tarayıcısı gördüm. Onunla meseleyi hemen halledebiliriz” dedi yumuşakça.

Hallettiler de. “Bu hap bir panzehirdir, yapabileceğim bazı eylemlere karşı Gosseyn’i koruyacaktır. Bu noktayı doğrular mısınız?” dedi Prescott yalan tarayıcısına.

Cevap anında geldi. “Doğrulandı,” dedi alet.

Gosseyn hapi yutup etkisini hissetmek için birkaç dakika bekledi. “Umarım karınla ilgili olarak, her şey yoluna girer,” dedi, hiçbir farklılık hissetmeyince.

Prescott’ın tek söylediği “Teşekkürler,” oldu. Hızla ana koridora açılan kapıdan çıktı. Gosseyn giyinmeyi tamamlayıp Crang’i beklemek için oturdu. İtiraf etmek isteyeceğinden daha rahatsız olmuştu. Onu görmeye gelen kişiler, her biri kendi amaçları doğrultusunda belirli maksatlar gütmüştü. Ama hepsinin ortak bir noktası vardı - bir krizin yakın olduğuna ciddi bir şekilde inanıyorlardı.

Venüs’e saldırılacaktı - kimin saldıracağı belli değildi. Büyük bir galaktik askeri güç? Bunu düşünmek garip şekilde kolaydı, çünkü olacağı buydu. Kendi güneşine ve gezegenlerine bağlı bir ırkı esir etmenin yolu buydu. Gizemli ajanlar, anlamsız eylemler, sızmak ve sonunda belirsiz bir yerden gelen karşı konulmaz bir saldırı. Saldırıya karşı olan bir Galaktik Güçler Birliği hakkındaki çeşitli

değınmeler, Thor-son'un varlığı ve şımdiden atılmış adımlar olduğu gerçeği karşısında belirsiz ve zayıf kalıyordu. Cinayet. İhanet. Dünya'daki gücü ele geçirmek.

“Ben bunu durduracakmışım?” dedi Gosseyn, yüksek sesle. Kendini komik hissederek güldü. Neyse ki, kendiyle ilgili sorun yavaş yavaş çözölüyordu. Onun için, içinde bulunduğu en tehlikeli dönemlerden biri, ikinci bir Gosseyn bedeninde yeniden hayat bulduğu propagandasına inanmaya çok yaklaştığı dönem olmuştu. En azından mantığı yavaş yavaş bundan kurtuluyordu. Akşamı daha aklı başında geçirebilecekti.

Kapıya vurulması, onu bu huzursuz dalgınlığından çekip aldı. Neyse ki gelen Crang'dı.

“Hazır mısın?” diye sordu adam.

“Öyleyse gel.”

Birkaç merdiven inip dar bir koridordan geçerek kilitli bir kapıya geldiler. Crang kilidi açıp kapıyı itti. Kapıdan geçerken mermer bir döşeme ve makineler gördü.

“Tek başına içeri girip bedene bakacaksın.”

“Bedene mi?” dedi Gosseyn, merakla. Sonra anladı. Beden! Crang'ı unutmuştu. İçeri girdi. Odayı inceledi, makineler, birkaç masa, şişeler, taslar dizili gömme dolaplar ve köşedeki masanın üstünde, üzerine beyaz bir çarşaf örtölmüş uzunca bir şekil vardı. Gosseyn, çarşafılı şekle baktı ve soğukkanlılığının önemli bir kısmını yitirdi. Pek çok günden beri diğer bedeniyle ilgili konuşmalar dinlemişti ve gözünde canlanan sözel resim onu sıklıkla etkilemiş olsa da şu anda i-çinde bulunduğu durumla bir fark vardı.

Bu, bir düşünce ile bir olay arasındaki, kelimeler ve gerçeklik a-rasındaki, ölüm ve yaşam arasındaki farktı. Bu fark öylesine güçlüydü ki organları, derin bir metabolizma değişikliği yaşadı ve sinirleri yeni tepkileri bütünleştirmeyi başaramayarak gördüğu her şeyi çılgınca kaydetmeye başladı.

Muhakeme yeteneği bir hamlede geri geldi. Ayaklarının altındaki yeri, odanın ciğerlerine ve ağzına dolan serin ve kül kadar kuru havasını hissetti. Gözleri karardı. Yavaş yavaş yeniden insanlığının bilincine vararak, ama hâlâ normalleşmeden, zihninin bu hareketsiz, ölü şekle doğru süzölmesine izin verdi. Yaptığı hareketin bilincinde olmasa da bedene doğru yürüdü, uzandı ve parmak uçlarıyla çarşafı kaldırıp yere attı.

ON DÖRT

Gosseyn tamamen kömürleşmiş bir beden görmeyi bekliyordu. Mermer masanın üzerinde, kaskatı bir şekilde sırtüstü yatan cesetin bazı bölümleti aşırı zarar görmüştü, ama zarar gören yüzü değil, bedeniydi. Ona ateş eden adamlara, beynine zarar vermemesi konusunda emir verilmiş olmalıydı. Beden, makineli tüfek kurşunlarıyla neredeyse ikiye ayrılmıştı. Göğüs ve kalçalar parçalanmış et ve kemikten ibaretti, dizlerin üzerinde kalan kısımdaki her santimetrekare et, her parçalanmış şerit, öylesine yanmıştı ki insan suretinden çıkmıştı. Yüz zedelenmemişti.

Ölüm gelmeden önce dakikalarda onu yıkan korku ve dayanılmaz endişenin izlerini taşımayan, sakin bir çehreydi bu. Hatta yanaklarda belli belirsiz bir renk vardı; beden darmadağın edilmiş olmasaydı kendini orada uyuyor sanabilirdi, yüzü o kadar canlıydı. Şüphesiz, beynin çürümesini önlemek için önlemler almışlardı. Bir dakika sonra kafasının üst kısmının aslında kafatasına bağlı olmadığını fark etti. Oradaydı, ama düzenli bir şekilde kesilip geçici olarak yerine konmuştu. Gosseyn, beynin hâlâ içerde olup olmadığına bakmaya yeltenmedi.

Arkasından gelen bir ses, yavaşça kendini toparlamasına neden oldu. Hemen arkasına dönmedi, ama aklı ölü bedenden arınıp genel durumunu daha ayrıntılı bir şekilde fark etmeye başladı. Sesi, daha önce duyduğu benzer seslerin anısıyla, tanınması, birkaç saniye aldı. Mermerin üstünde lastik tekerlekler. ‘X’. Kendini her şeye hazırlamış bir adamın soğukkanlılığıyla etrafına baktı.

Buz gibi bakışlarla plastik ucubeye baktı. Sonra dikkatini ‘X’in peşinden laboratuvara girenlerde yoğunlaştırdı. Yakışıklı Hardie’nin dosdoğru gözlerinin içine baktı. Bakışları, dev Thorson’un alaycı gülümsemesiyle karşılaşarak kaydı ve sonunda, iki adamın arkasında neredeyse saklanmış gibi duran ve onu parlak gözleriyle seyreden Patri-cia Hardie’ye ulaştı.

“Pekâlâ!” dedi ‘X’in bas ve keyifsiz sesi. “Bana öyle geliyor ki Gosseyn, seni bu bedenin yanma iki seksen uzatmamızı engelleyecek hiçbir planın yok.”

Bu çok parlak bir analiz olmayabilirdi, ama ikincisi de tahrip edilirse, kişiliğinin özünün üçüncü bir bedende yeniden ortaya çıkacağına dair hiçbir inancı olmayan bir adamın bakış açısına göre önemli bir tehdit niteliği taşıyordu, hem de kelimenin tam anlamıyla. ‘X’, plastik kolunu sabırsızlık belirten bir jestle sallıyordu. Bir sonraki sözleri de bunu destekleyecekti.

“Bu kadar saçmalık yeter. Prescott’ın karısını getirin ve Gossey-n’i tutun.”

Üç devasa muhafız kadını getirirken, dört adam Gosseyn’i tuttu. Bir kavgaya karışmış gibi görünüyorlardı. Amelia Prescott’ın saçları aşağı dökülmüş, yüzü kızarmıştı. Elleri arkasına bağlanmıştı ve hızlı nefes alıp veriyordu. Ağzının içinde plastik bir tıkaç olmalıydı, çünkü Gosseyn’i görünce boş bir çabayla, çılgın gibi konuşmaya çabaladı. Nihayet, omuzlarını silkerek vazgeçti. Ona hüzünlü bir şekilde gülümsedi, ama davranışlarında bir gurur da vardı.

‘X’, başını kaplayan kubbenin altından Gosseyn’in karşısına geçerek onu tepeden tırnağa süzdü. “Gosseyn, bizi bir ikileme soktun. Üçüncü Dünya Savaşı’ndan beri görülmemiş bir kuvvetle harekete geçmek üzereyiz. Emrimizde dokuz bin uzay gemisi, kırk milyon a-dam, devasa cephaneye fabrikaları var ve bu bile gelmiş geçmiş en büyük imparatorluğun askeri gücünün, sadece birazı.

Gosseyn, *kaybedemeyiz.*”

Bir an duraksadı ve devam etti. “Yine de garantili oynamak istiyoruz. Seni, bilinmeyen niceliği, bize, güneş sistemindeki en üst düzeydeki liderlerden biri olmaya katılman için davet ediyoruz.” Omuzlarını silktilti. “Ama konumumuzun gerçeklerini kabul etmeye isteksiz olduğun anlaşılırsa böyle bir ilişkiye başlamanın bile gereksiz olacağını, sanırım anlayabilirsin. Öldürmek *zorundayız*, Gosseyn. Acımasız olmak *zorundayız*. Öldürmek insanları, başka hiçbir şeyin ikna edemeyeceği kadar rahatlıkla ikna eder.”

Gosseyn, bir an için Amelia Prescott’ı öldürmeye niyetli olduklarını düşündü. Üzerine bir baygınlık geldi. Ve sonra yanlış anladığını fark edecekti.

“Öldürmek mi?” dedi. “Kimi öldürmek?”

“Yaklaşık yirmi milyon Venüslüyü,” diye cevapladı ‘X’. Orada öylece, tekerlekli sandalyesinde otururken bir kâbustan fırlamış plastik bir böceğe benziyordu. “Bildiğin gibi,” diye devam etti, “yirmi insani sinir sistemiyle yirmi milyonunu yok etmek arasında tek fark, bunun hayatta kalanların üzerindeki duygusal etkisidir. İyi bir propaganda çalışması bunu da hesaba katmalıdır.”

Gosseyn kendisini, bir kuyunun dibindeymiş ve hâlâ batmaya devam ediyormuş gibi hissediyordu. Derinliklerden, yankılı bir şekilde kendi sesinin, “Diğer iki yüz yirmi milyon Venüslü yerleşimciye ne o-lacak?” diye sorduğunu duydu.

“Terör!” dedi ‘X’, bas sesiyle. “Direnenlere karşı acımasız bir terör. Tarih, başı bir kere kesildikten sonra bir milletin kitlelerini kontrol etmenin asla zor olmadığını göstermiştir. Venüs’ün başı oldukça kolektif, bu nedenle gerekli infazların sayısı hayli yüksek.” Plastik kolunu sabırsız bir jestle salladı. “Peki, Gosseyn,” dedi tersçe. “Kararını ver. Yeniden düzenlenme sürecinde bir sürü şeyi sana bırakacağız, a-ma önce bizim ortamı hazırlamamıza izin ver. Ne dersin, anlaştık mı?”

Soru Gosseyn’i irkiltmişti. Kendisine, onu ikna etme amaçlı bir anlaşma sunulduğunu fark etmemişti. Bu, tam anlamıyla null-A mantığına uygun bir soyutlama düzlemleri vakasıydı. Bu adamlar, kitle infazları fikrine alışkındı. Kendisiyse değildi. Aradaki kopukluk aşılamazdı, çünkü her iki taraf da diğerinin bakış açısını mantıksız bulu-’ yordu. Reddedişinin katılığının sinir sistemine ve bedenine yayılışını ve sonunda tek bir nihai kesinliğin belirdiğini hissetti. “Hayır, Bay ‘X’,” dedi sakın ama çınlayan bir sesle. “Pazarlık yok. Ve hepiniz böyle bir cinayeti düşündüğünüz için Hristiyan cehenneminde yanın.”

“Thorson,” dedi ‘X’ duraksamadan, “Kadını öldür!”

“Ne?” dedi Gosseyn.

Sonra onu durdurmaya başaran kadar dört muhafızını yarım metre sürükledi. Yeniden etrafına bakabildiğinde Amelia Prescott’ın hâlâ gülümsemekte olduğunu gördü. Thorson dirseğinin hemen üstüne, koluna bir şırınga sokarken kadın debelenmedi ama bir taş gibi düştü. İri adam onu kolayca tuttu. “Görüyorsun ya, Gosseyn,” dedi ‘X’, “Aris-totelesci-olmayanlara karşı bir avantajımız var. Onlar, vicdani tereddütlere düşüyorlar. Biz sadece kazanmak istiyoruz. Şimdi, bu küçük hadisenin

tasarlanmış nedeni-”

Durdu. Şaşkın bir bakış yüzünü çarpıtmıştı. Yavaşça yere doğru düştü. Boylu boyunca yere uzanırken bacaklarının, kollarının ve bedeninin sert plastiği gürültülü bir ses çıkardı. Onun arkasındaki Hardie de yüzünde oluşan aynı derecede çılgınca bir ifadeyle, dizlerinin üzerine çöktü ve ardından yana doğru kayarak yere düştü. Muhafızlardan iki tanesi silahlarını çekmeye çalışırken bilinçlerini yitirdiler ve yere yığıldılar.

Thorson, Amelia Prescott’ın bedenini yere indirdi ve kendisi de onun yanına çöktü. Patricia Hardie, gürültüyle onların yakınına düştü. Düşmanları, odanın her yanında, Gossey’nin etrafında yere serilmişlerdi ve ölü görünüyorlardı.

Kavranılması oldukça zor bir durumdu.

ON BEŞ

Gosseyn, üzerine çöken felç hissinden kurtuldu. En yakınındaki muhafıza hızla atıldı ve elinde bir silahla yeniden doğruldu. Sonra silahı gergin bir şekilde kavramış olarak yerdeki bedenlerin herhangi birinden gelebilecek bir harekete karşı tetikte durdu. Hareket yoktu. Herkes kıpırtısız bir şekilde yatıyordu.

Gosseyn hızla muhafızların silahlarını toplamaya başladı. Bu fırsatın eline geçmesinin nedeni her ne olursa olsun kaybedecek zamanı yoktu. İşini bitirince, bir an durakladı ve garip manzaraya bir kez daha baktı. Dokuz muhafız vardı. Bedenleri fırlatılmış mikado çöpleri gibi yerde garip bir desen oluşturmuşlardı. Gosseyn, üzerinde bile düşünmeden Eldred Crang'ın odadakilerin arasında olmadığını fark etti. Bakışları geri kalan bedenlerin, iki kadının ve Uç adamın üzerinde hızla dolaştı. Bunu, kavramam gerektiği halde, kavrayamıyorum. Buradan çıkmalıyım. Biri gelebilir, diye düşündü.

Kımıldamadı. Aklında, güçlü bir fikir daha vardı: Gerçekten ölmüşler miydi? Bu düşünce, 'X'e doğru atılmasına neden oldu. Düşünmeden, 'X' in orta kısmını destekleyen plastik kafesin üzerine elini koydu. Plastiğin etimsi olmaktan uzak yumuşaklığı, ani bir tıstıyla elini geri çekmesine neden oldu. Bu adamı bir insan olarak görmek güçtü. Adamın yüzüne doğru eğilip nefesini dinlemek için kendini zorladı. Yumuşak, ritmik bir ılıkılık kulağını yıkadı. Gosseyn doğruldu. 'X' yaşıyordu. Hepsi yaşıyor olmalıydı.

Kapılardan birinden gelen bir ses, onu bir an için olduğu yerde dondurduğunda ayağa kalkmak üzereydi. Derken silahını doğrultarak yere yattı. Orada öylece, gözlerini kısmış yatarken gecikmiş olduğu i-çin kendini lanetledi. Şimdiye dek yüzlerce metre uzakta olabilirdi.

Kapı açıldı ve John Prescott içeri girdi.

Gosseyn, durumun verdiği gerginlikle ayağa kalktı. Prescott sinirli bir şekilde sıırttı ve, "O panzehiri aldığına memnun değil misin?" dedi. "Havalandırmaya Drae tozu koydum ve sadece sen-" Sustu. "Neler oluyor? Geç mi kaldım?"

Bu hızlı bir teşhisti. Gosseyn'in bakışları yanlışlıkla, iri yapılı Thorson'un yanında, yerde yatan Amelia Prescott'ın kıpırtısız bedenine kaymıştı. Aklına anılar doldu. "Prescott, toz diğerlerini etkilemeden önce, karının koluna bir şey enjekte edildi. Bu verilen şeyin onu öldürmesi planlanıyordu. Ona bir göz atsan iyi olur."

Artık bu insanların garip kendinden geçmişlikleri açıklandığına göre inceleme için zaman vardı. Eğer havalandırma sistemi bayıltıcı tozu yaydıysa bu sessiz, olduğu yere çökmüş insanlar manzarası her odada tekrarlanıyor olmalıydı. Şimdi tek tehlike dışarıdan binlerinin binaya girmesi olabilirdi. Venüslü, karısının kalbini kısaca dinler ve ardından cebinden küçük bir şişe çıkarırken Gosseyn onu seyrediyordu. Şişenin kapağına bir şırînga iştirilmişti. Prescott iğneyi karısının kalçasına saplayıp başını kaldırdı.

"Bunun içinde florosan var," diye açıkladı. "Eğer hâlâ yaşıyorsa, dudakları bir dakika içinde yeşilleşecek."

İki dakika sonra kadının dudakları hâlâ solgun ve ölü gibiydi. A-dam ayağa kalktı ve etrafına merakla baktı. Garip olan şey Gosseyn'in hiçbir önsezisinin olmamasıydı. Venüslü kaskatı bir şekilde silah yığımına doğru yürüyüp dikkatle iki silah seçerken onu izlemeyi sürdürdü. Onu etkileyen şey adamın silahlarını incelerken gösterdiği dikkatti.

Bundan sonraki her şey engelleyemeyeceği kadar çabuk gelişti. Prescott öbür tarafa doğru yürüdü ve 'X'in sağ gözüne bir kurşun sıktı. Kan, adamın yüzüne küçük, hızlı bir ateş gibi yayıldı. Prescott hızla döndü. Silahı Hardie'nin alnına dayayarak yeniden ateş etti. Sonra iki silahı da ateşleyerek muhafızlar sırası boyunca koştu. Durduğunda Thorson'a doğru dönmekteydi. Yüzünde çılgınca bir ifade belirmişti. Şaşkınlıktan donup kalmış olan Gosseyn, onu yakalayıp silahları elinden aldı.

“Seni salak!” diye bağırdı Gosseyn. “Yaptığının farkında mısın?” Bir saat sonra, çalıntı arabalarını sis içindeki kentin derinliklerinde bir yere bıraktıklarında ve etraflarını saran gece grimsi kara bir duman örtüsü gibiyken, bir kamusal haber hoparlöründen ilk haber a-nonsunu duydular.

“Başkanlık sarayından gelen önemli bir duyuru için hazır olun!”

Bu, seslerden biriydi. Konuşmayı diğeri, yani daha sert olanı sürdürdü.

“Acılı görevim gereği, bu akşam Başkan Michael Hardie'nin, O-yun Makinesi'nin bir ajanı olan ve Gilbert Gosseyn olarak bilinen bir adam tarafından öldürüldüğünü sizlere duyurmak zorundayım. Dünyanın insanlarına karşı düzenlenen komplonun büyüklüğü yeni yeni belirmeye başlamaktadır. Kaçışı Venüslü sözde dedektifler tarafından desteklenen Gosseyn, bu gece yakın tarihimizdeki en kapsamlı insan avına maruz kalacaktır. Yasalara saygılı bütün vatandaşlara evlerinde kalmaları emredilmektedir. Sokaklarda görülecek herhangi bir kimse kötü muamele görürse, sadece kendisini suçlamalıdır. *Evlerinizde kalın.*”

Gosseyn'in, cinayetlerin doğurduğu sonuçları fark etmesini Ma-kine'den söz edilmesi sağladı. Kendisinden bir ajan olarak bahsedilmesi ve Venüslü dedektifleri de işin içine katma çabası - bu, hayatı boyunca duyduğu ve null-A'nın kutsal sembollerine karşı yapılan ilk kamusal saldırıydı. Bu bir savaş ilanıydı.

Öylece dururlarken etraflarındaki sis yoğunlaştı. Sis öyle kalındı ki, Gosseyn, iki adım ötesindeki Prescott'ı, sadece bir gölge olarak görebiliyordu. Tabii ki radar, hiç yokmuş gibi sisi delip geçebilirdi, a-ma bunun için onu taşıyacak aletler ve makineler gerekirdi. Bir radar arama ışığı anında yerlerini tespit edebilirdi, ama önce onlara doğrul-tulması gerekirdi. Böyle bir gecede, böyle bir sisin içinde, onu ancak kötü şans ele verebilirdi, bunun dışında güvenlikteydi. Olaylar onu i-çine çektiğinden beri ilk kez kendi amaçlarına göre davranmakta özgürdü. Yani, bir sınırlama dışında özgürdü.

Hâlâ bilinmeyen faktör olan Prescott'a bakmak için döndü. Olup bitenler için şikâyet etmek, elbette bir işe yaramazdı. Ama bu karanlık, pis ve zehirli gecede bile bu adamla ne yapacağını bilemiyordu. Prescott, onun kaçmasına yardım etmişti. Prescott, onun için kıymetli olabilecek pek çok şeyi biliyordu. Şi ndi değil, bu gece değil. Şimdi başka, daha acil bir amacı vardı. Am ı uzun vadede bakılırsa Prescott onun için çok önemli olabilirdi.

Mümkünse, bu null-A'ya dönmi ş galaktik müridin, yol arkadaşı olarak kalmasına çalışmalıydı. Gosse- n, aklından geçeni ona açıkladı.

“Listemdeki ilk adam bir psikiyatrist - ve daha önce hiçbir şekilde temas etmediğim biri olmalı. Beynimdeki, herkesi korkutan şeyin ne olduğunu anlamak kadar önemli başka bir şey daha olamaz.”

“Ama,” diye karşı çıktı Prescott, “o da grup koruması altında olacaktır.”

Gosseyn, hoşgörülü bir şekilde geceye doğru gülümsedi. Fiziksel ve ruhsal olarak rahattı, çevresine karşı mutlak üstünlüğünün bilincindeydi. “Prescott,” dedi, “uzun zamandır bu karmaşanın içindeyim. Çılgına dönmüş bir çocuk gibi, başkalarının emirlerine harfiyen uyuyordum. Mesela sana, Makine'nin beni yeniden yakalanmam için nasıl ikna ettiğini anlatmıştım.”

“Evet.”

“Dışarıdan gelen böylesi tavsiyelere karşı uysal olmamın nedenini anlamaya çalışıyordum” dedi Gosseyn. “Ve şimdi sanıyorum ki, aklımın derinliklerinde tüm bunlardan sıyrılmak ve bir başkasına yükün tamamını ya da en azından bir kısmını devretmek arzusu vardı. Benim, bu meselenin olabileceği kadar *içine* batmış olduğumu kabul etmeye gönülsüzdüm - öylesine gönülsüzdüm ki ilk yaptığım şey, gidip kendimi öldürtmek oldu.”

“Açıkça söylemek gerekirse,” diye sözlerini tamamladı, “herhangi bir grup koruma sistemini aşmak için senin şu Drae tozuna güveniyorum. Ama ilk önce, senin bir kent haritası almanı istiyorum, sonra da, Dr. Lauren Kair'in ev adresine bakacağız. Eğer o uygun değilse, kendinden daha önce randevu almış olduğum Dr. David Lester En-right dışında herkese razıyım.”

“On dakika içinde dönerim,” dedi Prescott.

Gosseyn, sakın bir sesle konuştu. “Hayır, dönmeyeceksin.” Ardından yine sakince açıkladı. “Bu işte beraberiz, birimiz diğerinin muhafızı olacak. Dükkâna seninle beraber gireceğim ve sen haritayı satın alırken ben de Dr. Kair'in adresini bulacağım.”

Dr. Kair'in evi, köşedeki lambanın ışığında beyaz beyaz parlıyordu ve büyük olasılıkla ailenin evde olduğunu belirten iki solgun küre çevreye soluk bir ışıltı yayıyorlardı. Bahçe çitlerinden hayaletler gibi atıldılar. Çalılıkların gölgeleri arasında dinlenirlerken, “Dr. Kair'in, görmek istediğin adam olduğuna, emin misin?” diye fısıldadı Pres-cott.

“Evet,” dedi Gosseyn. Lafını orada bırakacaktı ki *Aristotelesci-olmayatı Venüs'de Bencil Birey*'in yazarının bundan daha iyisini hak ettiğine karar verdi. “Bazı kitaplar yazmıştı,” diye ekledi.

Konuyu oldukça Aristotelesci bir şekilde dile getirmişti, ama şu anda gergindi. Dr. Kair'in evi ve Dr. Kair'in kendisi çok özel bir sorun oluşturuyorlardı. Karşısında, polissiz bir dönemde davetsiz misafirlere karşı en becerikli çetelerin bile kırmaya cesaret edemeyecekleri grup sistemiyle korunan bir ev vardı. Giriş yöntemi ani ve basit olmalı, eğer koruma sistemi harekete geçerse bir kaçış olanağı sağlayacak şekilde düzenlenmeliydi. “Şu Dae tozu - beyni etkiliyor mu?” diye sordu Gosseyn.

“Anında. Üst burun oyuklarına açılan sinirlere etki ediyor ve doğrudan beyne gidiyor. Genellikle, tek

bir çekiş bile yeterlidir.”

Gosseyn başıyla anladığını belirtip dikkatini yeniden Dr. Kair’in evine yöneltti. Birkaç dakika sonra, eğer her şey yolunda giderse insan beyni üzerinde uzmanlaşmış büyük bir anlambilimci, onun beynini sorgulayıp inceleyecek ve bir teşhis koyacaktı. Hardie’yi ve ‘X’i bir olaylar girdabına çekip ölümlerine götüren şeyi, *beynini*. Hiçbir şey, bu garip beynin ne olduğunu anlamak kadar önemli değildi.

Gosseyn planını fısıldayarak anlattı. Prescott kapıya gidip kendini bir Venüslü olarak tanıtacaktı. Şüphe yok ki, onu içeri almadan önce Dr. Kair, komşularını alarma geçirecek olan grup uyarısını çalacaktı. Ama bu önemsizdi. Drae tozu acil bir durumun çaresine bakardı.

“Ne kadar toz kullanman gerekir?” diye sordu Gosseyn.

“Bir tutam - bir kapsül. Saraydaki hava sistemine sekiz kapsül koymuştum, bir çay kaşığı dolusu kadar. Toz çok güçlüdür ama panzehir bizi koruyacaktır. Şu kapı zilini çalsam, iyi olacak.”

Yarım dakika sonra söylediğini yapmaktaydı.

Sis, açık kapıdan onlarla beraber süzülerek girdi. Anlaşma gereği, kapıyı yarı açık bıraktılar. B öylece gece ve gecenin güvenliği daha yakınlarında oluyordu. Şu anda, akla gelebilecek her önlemi almak zorunda olan Gosseyn için, tam kapanmamış bir kapı, rahatlık ve rahatsızlık arasındaki farkı oluşturmaktaydı.

Dr. Kair ellili yaşlarında, uzun boylu, güçlü kuvvetli görünen bir adamdı, güçlü bir çene yapısına sahip yumuşak bir yüzü vardı. Go-sseyn içeri girdiğinde, hayatında gördüğü en delici bakışlara sahip gri gözleriyle doktor, ona büyük bir merakla bakmıştı. Gosseyn dikkatli ve araştıran bakışlara sakın bir şekilde dayandı. Bu ilk güven oluşturma aşamasını aceleye getirmemesi gerektiğini biliyordu. Şimdi harcanan dakikalar, ileride saatlere mal olabilirdi.

Psikiyatrist vakit kaybetmedi. Gosseyn amacını açıklar açıklamaz çalışma odasına doğru gözden kayboldu ve neredeyse anında küçük bir yalan tarayıcısıyla döndü.

“Bay Gosseyn,” dedi adam, “hiçbir Venüslü ya da gelişmiş bir null-A, bu akşam hükümet haber dairesinin, başkan Hardie’ye yapılan suikast hattında yaptığı şaşırtıcı basın ve radyo bildirilerinin gerçekliğini kabul etmeyecektir. Hayatım boyunca yarı cahil ve cahil kitlelerin duygularını harekete geçirmek için böylesine hesaplanmış bir şey görmedim. Aklın karanlık çağlarından beri ayaktakımı ruhuna böylesine hitap edildiği görülmemiştir ve yetkilerini kötüye kullandıklarının son kanıtı da Venüslülere ve Makine’ye karşı yönelttikleri suçlamadır. Şüphe yok ki bu bildirilerin ardında gizli bir niyet var ve zaten sadece bu bile tüm adil insanların nezdinde en azından bir kere dinlenmeniz için size hak tanır.” Sözüünü yarıda kesti. “Yalan tarayıcısıyla yüzleşmeye hazır mısınız?”

“İstedığınız her şeye hazırım bayım,” dedi Gosseyn. “Bilincimi kaybetmem gerekmediği sürece. Eminim bunun nedenini de anlayabilirsiniz.”

Doktor bunu anlayabiliyordu. Sonraki tüm testlerde Gosseyn’in ellerinin ve aklının serbest olmadığı

bir an bile olmadı. Bütün testler! Düzinelerce testten geçti, puanlamalar yapıldı. Makine gerektiren testler için ortadaki koridordan girilen doktorun laboratuvarı mükemmel şekilde konumlanmıştı. İki istisna dışında bütün aletler, Gosseyn'in çaprazından kısmen açık sokak kapısına bakabileceği şekilde bir iskemleye yerleştirilebiliyordu.

Makinelerin bazıları ona tenini ısıtıp başını döndüren, sıcak, elektronik gözlerle bakıyordu. Diğerleriye akkor metal gibi parlak, ama soğuk ve hissedilemezdi. Diğerlerinin gözle görülür ışıkları yoktu, ama vızıldıyor, homurdanıyor ya da insani olmayan algılarıyla onu incelerken harcadıkları güçle zonkluyorlardı. Testler testleri izlerken Gosseyn öyküsünü anlatıyordu.

Hikâyesi Uç kere kesildi, aşırı duyarlı huzmeler fazla beyin dokusunun doğasını araştırırken hareketsiz kalması gerektiği için iki kere ve en sonunda Dr. Kair “yani sen bu adamların hiçbirini öldürmedin mi?” diye haykırdığında.

Prescott, bu soru üzerine başını kaldırıp baktı. “Hayır, bunu yapan bendim.” Karanlık bir edayla güldü. “Gosseyn'in söylediklerinden de anlayabileceğiniz gibi ben, null-A ve konumum arasında seçim yapmak zorunda olan biriydim. Mahkeme önüne çıkarılırsam, geçici delilik muamelesi talep etmem gerekecek.”

Dr. Kair ona ciddiyetle baktı. “Henüz hiçbir geçici delilik talebi, null-A tarafından kabul edilmedi. Bundan daha iyi bir hikâye uydurmalısın.”

Hikâye! diye düşündü Gosseyn ve Prescott'a baktı - ona ilk kez gerçekten baktı.

Adamın gözleri, onu izlerken hafifçe kısılmıştı. Ellerinden biri paltosunun sağ cebindeki silaha doğru gayri-ihiyari uzandı. Bu bilinçsiz bir hareket olmalıydı, gerçekten başarılı olmayı ummuş olamazdı, çünkü Gosseyn onu kolaylıkla yere sererdi.

Bundan bir dakika sonra adamın elinden silahı aldıklarında “Bence,” dedi Gosseyn, sakince, “bu ev kuşatılmış durumda.”

ON ALTI

İnsan sinir sistemi, yapısal olarak akıl almaz bir karmaşıklıktadır. İnsan beyinde, on iki milyar sinir hücresi ya da nöron olduğu tahmin edilmektedir ve bunların yarısından çoğu beyin kabuğun-dadır. Her biri sadece iki nöronluk gruplarla birbirine bağlı bir milyon beyin kabuğu sinir hücresi olduğundan yola çıkıp olası bileşimleri hesaplarsak, olası nöronlararası bağlantı düzenlerinin on üssü iki milyon yedi yüz seksen üç bin olduğunu görürüz. Karşılaştırma olarak... bütün yıldızsal evren, belki de on üssü altmış altı atomdan fazlasını içermiyor. - A.K.

Yarı açık kapının oluşturduğu uzun yarıktan sızan ışık, geçici o-larak onların kalkanı olacaktı. Kapı bu durumda kaldığı sürece, dışarıdaki gözetleyiciler bulanık bir ışık huzmesi görecekti ve her şeyin yolunda olduğunu düşüneceklerdi. Ama elbette ki sabırlarının ve ahmaklıklarının da bir sınırı olmalıydı.

Prescott'ın ellerini ve ayaklarını bağlayıp ağzını tıkadılar ve tüm bunları kaba davranmaktan çekinmeyerek büyük bir çeviklikle yaptılar. Ardından içinde bulundukları geçici güvenliğin sınırları üzerine konuştular.

“Dışarı çıkmamıştı,” diye ciddi bir şekilde belirtti Gosseyn, “ama bir şekilde bağlantı kurmuş olmalı.”

“Bunun şu anda bizi rahatsız etmesi gerektiğini düşünmüyorum,” dedi Dr. Kair.

“Ha?”

Doktorun yüzü sakın, bakışları ciddiydi. “Öncelik,” dedi, “senin hakkında keşfettiğim şeyde.” Sesi daha da vahim bir tona büründü. “Tüm bu olup bitenlerde, önemli kişinin sen olduğunun farkında değil gibisin Gosseyn. Bu her şeyden daha önemli ve bunun beraberinde getirdiği bütün risklere girmek zorundayız.”

Bunu gerçekten kabullenmek ve dışarıdaki tehlikeyi aklının ayrı bir bölümüne kilitleyip orada bırakarak başka bir şeye yoğunlaşmak zaman alıyordu. Hatta bireysel evreninin en önemli bilgilendirmesini dinleyebileceği ve aynı anda hayati öneme sahip işler yapmaya da devam edebileceğini fark etmesi bile zaman alıyordu.

“Senin kafandaki,” diye konuşmaya başladı psikiyatrist, “daha yüksek bir zekâ potansiyeli ifade eden bir fazlalık değil. Bu mümkün değil. Oyun Makinesi’ni ve benzeri elektronik, mekanik organizmaları yaratmış olan insan beyinin, teorik olarak bile, evrende zihinsel bir dengi yoktur, insanlar bazen, Makine’ nin elektronik beyin sisteminin, insanınkinden üstün bir gelişme olduğunu düşünürler. Makine’ nin aynı anda yirmi beş bin bireyle başa çıkabilme yeteneğine hayran olurlar, ama aslında bunu yapabilmesinin nedeni, sadece bu amaçla içine karmaşık seriler halinde yirmi beş bin elektronik beyin yerleştirilmiş olmasıdır. Ve ayrıca, bu işlemlerin hepsi birer rutin şeklindedir.

“Bu söylediklerim, Makine yaratıcı düşünemez demek değildir. Makine, tamamıyla kendi kontrolünde olan çeşitli metal cevherleri i-çeren bir madenin üzerine yerleştirilmiştir. Talimatları doğrultusunda çalışan robotlarla donatılmış laboratuvarları vardır. Alet yapabilme yetisine sahiptir,

tüm tamir ve parça değiştirme işlerini kendi yapar. Kelimenin tam anlamıyla tükenez bir atomik enerji kaynağı vardır. Kısaca Makine, kendi kendine yeterlidir ve üstün bir şekilde zekidir a-ma sınırları vardır. Bu sınırlar en başında tanımlanmıştır ve genel olarak üç emirden oluşur.

“O, Genel Anlambilim Enstitüsü’nün uzun süre önce belirlediği kanunlar doğrultusunda oyunları adil olarak idare etmelidir. O, null-A’nın gelişimini en geniş anlamda korumalıdır. O, sadece doğrudan kendine saldırdıkları zaman insanları öldürebilir.”

Gosseyn Prescott’ın üzerini arıyordu. Adamın giysilerinin hiçbir ayrıntısı araştıran parmaklardan kaçmadı. Ceplerinden bir tabanca, iki alev silahı, yedek mermiler, bir kutu Drae tozu kapsülü, bir kutu panzehir hapı ve bir cep defteri çıktı. Gosseyn, cepleri aradıktan sonra işine ara vermeksizin kumaşı da inceledi. Kumaş, birkaç kez giyilip atılan türden bir plastik malzemeden yapılmıştı.

Sağ ayakkabısının topuğunun yan kısmında elektronik bir devre buldu. Bu, ayakkabı ile aynı plastikten yapılmış elektronik bir yer belirleyiciydi ve sadece çok dikkatli bakıldığında fark edilebiliyordu. Gosseyn bunu bulunca derin bir nefes aldı. O ilk gün, Patricia Har-die’nin korumaya ihtiyaçı varmış gibi yaparak onun kucağına düşmesi, böyle bir cihaz sayesinde mümkün kılınmış olmalıydı. O zaman, yerinin nasıl bulunduğunu anlamaya uğraşacak vakti olmamıştı. Bunu öğrendiği iyi olmuştu. Açıklamalar zihni rahatlatır, bir dizi minicik gerilimi sinir sisteminden alır ve bedeni daha fazla pozitif enerji girmesini sağlamak üzere negatif beklentilerin esaretinden kurtarırdı. Birdenbire, psikologu dinlemek kolaylaşmıştı.

Doktor sohbet ve eylemi birleştirmekteydi. İlk lafından itibaren bir yandan da test malzemelerini deri bir kutuya koymaya başlamıştı. Fotoğraflar ve notlar kutuya konuldu. Adam makineleri açarak kayıt tüplerini, kabloları, ekranları, rulolarca filmi, makaralarca baskı kâğıdını, özel hassasiyetteki ses ve ışık kanallarını çıkardı. Onları paketlemeden önce her dokümanı kısaca yorumluyordu.

“Bu yeni beynin, beyin kabuğu malzemesinden yapılmış olmadığını kanıtlıyor... bu... bu... ve bu hücrelerin talamus hücreleri olmadığını... hafıza... ilişki kurma. İşte burada, onu beynin geri kalanına bağlayan bazı ana kanallar var... Yeni gri maddeden beyne herhangi bir dürtü aktığına dair hiçbir ibare yok.”

En sonunda başını kaldırıp baktı. “Kanıtlar, Gosseyn, sendekinin, bir beyinden çok ana sinir ağındaki ve omurgadaki büyük kontrol sistemlerini andırđıęını gösteriyor. Yalnız şu var ki, bu hayatımda gördüğüm en yoğun kontrol durumu. Buna dahil olan hücreler, şu an beyninde bulunan bütün hücrelerin toplamının üçte birine eşit sayıda. Kafanda, mikrokosmosdaki tüm atomik ve elektronik işlemleri idare edebilecek bir kontrol kapasitesi var, hatta tüm makrokosmosda; bütün evrende senin beynindeki kontrol gücünün potansiyeline yetecek kadar nesne yok.”

Gosseyn’in niyeti, adamın sözünü kesmek değildi. Ama kendini tutamadı. “*Önümüzdeki bir saat boyunca*, bu yeni beyinle bütünleşmeyi öğrenebilmemin bir yolu var mı?” diye gergin bir sesle sordu.

Adam, başını olumsuz anlamda sallayarak yanıtladı. “Bir saatte de olmaz, bir günde ya da bir haftada da. Sen hayvanlarla birlikte yaşayan bir çocuk olan George’un hikâyesini duymadın mı?

“İşteki yaşında küçük bir bebek olan George, bir gün, ailesinin çiftliğinin arkasındaki tepenin

eteğindeki fundalıklara, yabani hayata

■

doğru yürüyüp gitmiş. Her nasılsa yolu o günlerde yavrulamış olan dişi bir köpeğin inine düştü. Köpek yavrularının çoğu öldü ve anneleri olacak o sefil orospu da sütle dolu olduğu ve yırtıcılığını insanlardan alıp az çok hatırladığı eğitimle dizginlendiği için çocuğun beslenmesine izin vermiş.

“Daha sonra da çocuk için avlandı, ama açlık yakasını bırakmamış olmalı, çünkü on bir yaşında bulunduğunda karıncalar, solucanlar, böcekler, hareket eden ve yaşayan her şey çocuğun yemek listesine girmişti. Çocuğa lideri olduğu köpek sürüsü gibi vahşi, huysuz ve yırtıcı bir hayvan haline gelmişti. Hayatının ilk kısmının hikâyesi, davranışları ve alışkanlıklarından çıkarsanarak tahmin edildi.

“Hırıltılar, homurtular ve oldukça gelişkin bir havlama dili - işte hepsi buydu. Sosyologlar ve psikologlar onun sağladığı fırsatı fark ettiler, ama onu eğitme çabalarında başarısız oldular. Yakalandıktan beş yıl sonra sadece harf küplerini yerleştirmesi, ismini ve birkaç tane başka nesneyi hecelemesi öğretilebilmişti. Bu aşamada daima hayvansı olarak kaldı. Gözleri basit bir nefretle yanıyordu. Sıklıkla ve çeviklikle dört ayak üzerinde duruyordu ve beş yıl sonra bile, ormanı tanıma oranı şaşırtıcıydı. Üzerinden saatler bile geçmiş olsa hayvan izleri, onu öylesine heyecanlandırabiliyordu ki aşağı yukarı zıplıyor ve keyifle inlemeye başlıyordu.

“Yirmi Uç yaşında ve hâlâ bir hayvan olarak, duvarları yumuşak dolguyla kaplanmış hücreesindeki yatağında, pek de insana benzemeyen bir yaratık halinde öldü. Yapılan otopside, beyin kabuğunun tam olarak gelişmemiş olmasına rağmen işleyebilecek hale getirilebileceği inancını haklı çıkaracak kadar yeterli boyutta var olduğu görüldü.

“Beyin hakkında bugünkü bilgilerimizle, George’u insan haline getirebilirdik, ama sanırım sen de, senin ve onun vakalarının - *senin insan olarak yola çıkman dışında* - benzer olduğunu kabul edersin” diye bitirdi Dr. Kair.

Gosseyin suskundu. İlk kez, sahip olduğu fazladan beyin dokusu problemi, tek olası akılcı yolla - analiz ve karşılaştırma yöntemiyle - net bir şekilde tanımlanmıştı. Bu dakikaya kadar, bunun hakkında kafasındaki resim, belirsiz ve idealistçeydi; tek rahatsız edici nokta yeni beynin hiçbir faaliyet, hiçbir tepki göstermemiş olmasıydı. Ama her zaman için meseleyi gözünün önüne getirdiğinde oluşan bulanıklıkta bir umut ışıldamıştı. Bu durum, uygarlığın potansiyel kurtarıcısı olarak giriştiği kısa kariyerinin onu zorladığı noktalarda ona daima bir parça kibir ve güç vermişti. Derisinin altında bir yerlere, belki de bütün sinir sistemine yayılarak, bir adamdan daha fazlası olmasıyla hep gurur duymuştu. Şans eseri gelen fiziksel ya da ruhsal özelliklerle gurur duymak insaniydi. Ama bunun ötesinde, ilerideki gelişmeler söz konusu olduğunda şüphesiz çok zaman gerekecekti.

“Eğer sen gerçek bir mutasyonsan, insandan sonraki insansan,” dedi psikiyatrist, “ve bana da seni kurtarmak ve bu galaktik ordunun barışçıl bir uygarlığa saldırmasına izin vermek arasında bir seçim düşünüyorsan seni seçeceğime emin olabilirsin. Ve onlar,” - zalim bir şekilde gülümsedi - “null-A’nın, ilk karşısına çıkan zorlukta yok edilip e-dilemeyeğini deneme fırsatı bulacaklar.”

“Ama Venüslüler bilmiyor.” Gosseyn, yeniden konuşacak gücü bulmuştu. “Böyle bir şeyi ummuyorlar bile.”

“Bu,” dedi Dr. Kair, “bizim bir sonraki hareketimizin ne olması gerektiğinin altını özel bir vurguyla çiziyor. Geleceğimiz, şafak sökmeden önce bu evden kaçıp kaçamayacağımıza bağlı. Ve bu da” - şaşırtıcı bir çeviklikle ayağa kalktı - “bizi kanepenin üzerinde yatan dostumuza getiriyor.”

Acil ve ölümcül bir tehlikeyi düşünmek yeniden kolaylaşmıştı.

ON YEDİ

Sinirsel süreçlerimizde hayvanları taklit ederiz...

İnsanlarda böylesi sinirsel tepkiler, hayatta kalmaya yönelik olmaktan uzaktır, genel patolojik çocuksuluklara, toplumsal ve kişisel çocukça davranışlara neden olur... Ve bir ırk ya da millet teknik açıdan ne kadar gelişmişse, sistemleri de o kadar zalim, pervasız, eklektik ve ticarileşmiş olmaya eğilimlidir... bütün bunlar daima hayvanlar gibi düşünmeye devam etmemiz ve insanlar gibi tutarlı bir şekilde düşünmeyi öğrenmemiş olmamızdan kaynaklanmaktadır.

- A.K.

John Prescott, galaktik ajan. Bu tanımlama uygundu. Adam kanepeye uzanmış onlara bakıyordu. Sarı saçları güçlü ışığın altında garip bir şekilde beyaz görünüyordu. Ağzını hafifçe şişiren tıkaca rağmen çok hafif bir alaycılık dudaklarının kıyısında oynayıyordu.

“Biliyor musun, bu dehşet verici bir şey,” dedi Gosseyn şiddetli bir irkilmeyle. “Bu adam, beni *iyi niyetine* ikna edebilmek için giriştiği çaba dahilinde, karısının sanki kaza eseri olmuş gibi öldürülmesine izin verdi. Ama beni bu olayda en fazla sarsan şey, bu adamın da bir zamanlar null-A felsefesine inanmış olması. Ben de ilk başta, ‘X’i ve Hardie’yi öldürmesini sorgulamadan sadece bir talihsizlik olarak kabul etmiştim. Ama şimdi, Thorson’a ulaşmadan önce duraklayıp bana elinden silahlarım almam için bir fırsat verdiğini hatırlıyorum. Başka bir deyişle, galaktik imparatorluk tarafından paravan olarak kullanılmış iki Dünyalıyı öldürdü ve böylece Dünya’nın yönetimi sadece galaktik imparatorluktan gelenlere kaldı.”

Goşseyn gözlerini kapattı. “Bir dakika,” dedi. “Aklıma bir şey geldi. Oyunlar. Bu yılki oyunlarda, Başkan Hardie’nin yerini alacak olan kişi seçilmeyecek miydi?” Gözlerini açtı. “Kim önde gidiyor? Kim başta?”

Kair omuzlarını silkti. “Thorson adında bir adam.” Durdu ve göz kırptı. “Biliyor musun,” dedi yavaşça, “ilk söylediğinde, olayların bu isimle bağlantısını kuramamıştım. Ama, al işte cevabın.”

Gosseyn hiçbir şey söylemedi. Kafasından, tüylerini diken diken eden bir düşünce geçiyordu. Bu düşüncenin, galaktik bir imparatorun kişisel temsilcisi Jim Thorson’un Dünya’nın bir sonraki başkanı olacağı gerçeğiyle bir ilgisi yoktu. Kafasındaki düşünce Makine’yle ilgiliydi. Makine ömrünü doldurmuştu. Artık etkilenebilir olduğu kanıtlandığı için bir daha asla güvenilir olmayacaktı.

Dünyayı, Oyun Makinesi olmayan haliyle düşünmek zordu.

Yanında duran Dr. Kair, sakın bir şekilde konuştu. “Şu anda bunlardan daha önemli bir sorunumuz var. Öncelikle halletmemiz gereken şey buradan kurtulmak. Görebildiğim kadarıyla, ikimizden biri Prescott’ın yerine geçip dışarıda durum nedir, bir bakmalı.”

Gosseyn derin bir nefes alıp kendini toparladı. “Karın ne olacak? O burada mı? Uzun süredir sormayı düşünüyordum. Ve çocuklar. Çocukların var mı?” diye sordu hızla.

“Üç tane, ama burada değiller. Venüs’de doğan çocuklar, on sekiz yaşına gelmeden Dünya’yı ziyaret edemezler. Şu anda karım onlarla beraber, Venüs’deki Yeni Şikago’da.”

Birbirlerine gülümsediler ve doktor keyifli görünüyordu. Keyifli olmakta haklıydı. İki adam, kocaman sorunlarıyla başbaşıydılar: Biri, kendi alanında büyük mesafe katetmiş bir doktordu, diğèrininse hâlâ kendisini kanıtlaması gerekiyordu.

Hiç tartışmadan, Dr. Kair’in çıkıp çetenin ajanlarıyla bağlantı kurmasına karar verdiler. Beyaz saçları ve yapısı, ona az çok Pres-cott’ı andıran bir görünüm kazandırıyordu. Karanlıkta bu kadarı yeterli olmalıydı. Prescott’ın ayakkabıları, biraz uzun gelse ve yanlardan sıksalar da Kair’e oldular. Prescott’ın sesini taklit etmek göreceli olarak kolaydı. Tüm eğitimli hatipler, tüm Venüslüler gibi, psikiyatrist de bedeni ve kafasındaki tüm titreşim odacıklarını kontrol edebiliyordu. Prescott’ın sesinden hafızasında kalanlar ve Gosseyn’in desteğiyle taklit kalıbını üç dakika içinde hazırlamıştı.

“Ve şimdi,” dedi Gosseyn, çelik tınısında hir sesle, “beyefendinin dışarıdaki arkadaşlarıyla yaptığı düzenlemenin ayrıntılarını öğreneceğiz.”

Eğilip tıkaçı çıkardı. Adama karşı hissettiği tiksinti davranışlarından okunuyor olmalıydı ya da adam böylesi şartlar altında bilgi edinmek için ne gibi yöntemler uygulayabileceğini gayet iyi bildiği i-çin çoktan ikna olmuştu. Sebeb ne olursa olsun, hiç tereddüt etmeden konuştu. “Dışarıda bir düzine adam olduğunu ve sizi tutuklamak değil, peşinizden gitmeleri için emir aldıklarını söylememek niyetinde değilim. Aslında şu sıralarda dışarı çıkıp her şeyin yolunda olduğunu bildirmem gerekiyordu. Parola ‘Venüs’dü.”

Gosseyn, psikiyatriste başıyla işaret verdi. “Tamam, doktor,” dedi. “Sizi beş dakika içinde bekliyorum. Eğer dönmezseniz, titizliği bir tarafa bırakıp Prescott’ın kafasına bir kurşun yollayacağım.”

Doktor keyifsiz bir şekilde güldü. “Dışarıda belki de daha uzun süre kalmam gerekebilir.”

Kapıya ulaştığında gülümsemesi silinmişti. Kapı aralığından dışarı süzülürken kapı hafifçe oynadı. Derken adam gecenin ve sisin içine karıştı.

Gosseyn saatine baktı. “Saat dördü on geçiyor,” dedi Prescott’a bakarak ve silahını çıkardı.

Prescott’ın yanağından incecik bir ter akıyordu. Bu Gosseyn’in aklına bir fikir getirdi. Yeniden saatine baktı. On da durmakta olan, saniye kadranı şimdi kırk beşe gelmişti. Otuzbeş saniye geçmişti. “Bir dakika,” dedi Gosseyn.

Fizyolojik zaman, dokuların ve hücrelerin geri döndürülemez bir şekilde değişiminin akışıydı. Ama içsel zaman, insan sistemine, değişken şartlara ve her bireyin kendine bağlıydı. Baskı altında zaman algılayışı değişirdi. Saniye kadranı, ilk turunu tamamlayarak, ona doğru i-lerliyordu. Buna göre, Dr. Kair gittiğinden beri, aslında bir dakika geçmişti.

“İki dakika,” dedi Gosseyn, acımasız bir ses tonuyla.

“Kair bir salak olmadığı sürece beş dakika içinde dönmesi gerekir, ama dışarıdaki adam geveze

salağın teki. Bunu da hesaba kat ve lütfen fazla aceleci olma,” dedi Prescott, kısık ve kaba bir sesle.

Bir buçuk dakika geçtiğinde, Prescott yoğun bir şekilde terlemekteydi. “Üç dakika,” dedi Gosseyn.

“Ben gerçeği söyledim. Niye söylemeyeyim ki? Ağımızdan uzun süre kaçamazsınız. Bir hafta, iki hafta, üç hafta - ne fark eder ki? Kai-r’i dinledikten sonra beynindeki fazla doku üzerinde kontrol sahibi olma şansının neredeyse sıfır olduğunu anladım. Bizim anlamak istediğimiz de buydu,” diye karşı çıktı Prescott.

Bir taraftan Prescott’ı dinleyip diğer taraftan bu şafak öncesi saatte Dr. Kair’i sisin içinde gözünün önüne getirmek, ilginçti. Saatine göre, psikiyatrist gideli sadece iki dakika olmuştu.

“Dört dakika!” dedi Gosseyn.

Bu onu biraz heyecanlandırdı. Eğer Prescott’ın zihninde zayıf bir kıvılcım çakacaksa, şimdi çakmalıydı. Beklenti içinde ve sorular dilinin ucuna gelerek, öne doğru eğildi.

“Gerçeği söylememin bir başka nedeni de,” diye geveledi Prescott, “neredeyse başlamak üzere olan gezegenlerarası operasyonları bir süpermen’in bile durduramayacağına inanmam. Organizasyon, senin durumun karşısında bence aşırı dikkatli davrandı.”

Gosseyn’in saati, dördü on iki buçuk dakika geçeyi gösteriyordu. Prescott’ın sinir sisteminde işlemekte olan hızlandırılmış zaman hissine göre Dr. Kair’in gidip dönmesi için ayrılan beş dakikalık süre dolmuştu. Zamanın hızını ikiye katlayarak, Prescott’m sinirlerinin bozulmasını sağlayacak bir oyun oynamıştı. Şimdi artık yavaşlamak için çok geçti. Eğer adam çökecekse, bu şimdi olmalıydı.

“Beş dakika doldu,” dedi kararlı bir şekilde. Silahı doğrulttu. Prescott’ın yüzü garipleşmiş, mosmor olmuştu. “Sana bir dakika daha tanıyacağım, Prescott,” dedi Gosseyn vahşice. “Ve o zamana kadar konuşmaya başlamazsan ya da Kair geri dönmezse, işin bitti demektir. Bilmek istediğim, ‘X’in ya da çetenin, Oyun Makinesi’ni bozmak için kullandıkları aleti nereden bulduğu. Ve bu alet şimdi nerede?”

Sözlerini bitirdiğinde zaman sınırını vurgulamak için saatine baktı. Heyecanla saatine bakakaldı ve bir an için Prescott ile olan işini u-nuttu. Saat, dördü on dört dakika geçiyordu. Dört dakika geçmişti! İ-çini boş bir his, bir eziklik sardı, Dr. Kair gideli uzun zamandan olduğunun ilk şok edici düşüncesi. Prescott’ın grileştiğini fark etti ve bu sinirlerini toparlamasını sağladı. Prescott, şaşırtıcı şekilde düzensiz bir sesle konuştu. “Bozucu, Patricia Hardie’nin apartmanında. Onu duvarın bir parçası gibi görünecek şekilde yerleştirdik oraya.”

Adam çöküşün eşiğinde görünüyordu. Ve hikâyesi kulağa, gerçek gibi geliyordu. “Bozucu” ismi bile kısmi bir onaydı - Makine’nin yakınına kurulmak *zorundaydı* ve elbette ki onu saklamaları da gerekiyordu. Niye Patricia Hardie’nin odasına saklanmasın ki? Gosseyn, i-çinde yükselen, yalan tarayıcısını getirme dürtüsünü zor bastırdı. Bunu bastırmasının nedeni Prescott’ı tam kıvamına getirmiş olmasıydı ve ortaya bir makine çıkarması bu etkiyi bozabilirdi. Ama kendini, saatine bir kez daha bakmaktan alıkoyamadı. Saat 16:15’di. Gosseyn kapıya baktı. Zaman onun blöfünü ortaya çıkarıyordu. Prescott’ın katlanması gereken baskıyı anlamaya başlıyordu. Kendini

zorlayarak, dikkatini yine adamın üzerine çevirdi.

“Bozucuyu nereden aldınız?” diye sıkıştırdı.

“Thorson getirdi. Birlik tarafından taşımacılık dışında kullanımı yasaklandığından beri yasadışı olarak kullanılıyordu ve-”

Kapıdaki bir ses, susmasına neden oldu. Dr. Kair nefes nefese i-çeri dalarken, hastalıklı bir sırıtmayla gevşedi.

“Kaybedecek zaman yok,” dedi Doktor. “Dışarıda hava ısımaya başlıyor, sis de dağılıyor. Onlara, birazdan gideceğimizi söyledim. Haydi gelin.”

İçinde, Gosseyn’in beyninin test malzemeleri olan deri çantayı kaptı. Gosseyn, beraberce Prescott’ın tıracını takabilecekleri ve bir an düşünebileceği kadar bir süre için onu durdurdu ve “Ama nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Kair, maceranın tadına varmış bir genç bir delikanlı kadar keyifliydi. “Benim özel robouçağıma biniyoruz. Sanki gözetlenmiyormu-şuz gibi davranacağız. Nereye gittiğimize gelince, herhalde bunu Bay Prescott’ın önünde belirtmemi beklemiyorsun, değil mi? Özellikle, kentten çıkmadan önce içlerinde yer belirleyici olan ayakkabılarını çıkaracağıma göre.”

Beş dakika içinde yeniden gökyüzündeydiler. Gosseyn, her yandan bastıran sisi seyrederken içini bir sevinç dalgasının kapladığını hissetti.

Sonunda gerçekten kaçıyorlardı.

ON SEKİZ

Gosseyn robouçaktaki koltuğuna iyice gömülüp Dr. Kair’e baktı. Psikiyatrisen gözleri hâlâ açıktı, ama çok uykulu görünüyordu. “Doktor, Venüs nasıl bir yer - yani kentleri demek istiyorum?” dedi Gosseyn.

Doktor, Gosseyn’e bakmak için başını yana döndürdü, ama bedenini oynatmadı.

“Eee, daha çok Dünya kentleri gibi, ama sürekli ılıman olan iklime uygun inşa edilmiş. Yüksek bulutlar yüzünden asla fazla sıcak olmuyor. Ve dağlar dışında hiçbir yere yağmur yağmıyor. Ama her gece, yemyeşil muazzam ovalara büyük miktarda çiy düşüyor. Bütün o gösterişli büyümeye yetecek kadar çok demek istiyorum. Sorduğun bu muydu?”

Değildi. “Ben bilimi kastetmiştim.” Gosseyn kaşlarını çatı. “Farklı mı? Daha mı üstün?”

“Böyle bir şey yok. Venüs’de keşfedilen her şey anında Dünya’-ya da iletiliyor. Aslında dünyadaki bilimsel araştırmalar, bazı konularda Venüs’dekinden ileri. Niye olmasın ki? Orada çok fazla insan var ve uzmanlaşma, zekâ seviyesi orta dereceli insanlar -hatta dengesiz zekâlar - için bile icat ve keşif olanakları sağlıyor.

“Anlıyorum.” Gosseyn şimdi dikkat kesilmişti. “Öyleyse, Dünya ve Venüs biliminden edindiğin bilgilere göre, iki beden ve tek bir kişiliğin var olabilmesinin açıklaması nedir?”

“Bu konuda, yarın sabah düşünmeye niyetliydim,” dedi Dr. Kair, yorgunca.

“Şimdi düşünün.” Gosseyn, ısrarlıydı. “Bu durumun güneş sisteminin biliminde bir açıklaması var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok.” Psikiyatrist kaşlarını çatı. “Şüphesiz sen, bu durumun temelinde yatan soruya işaret ediyorsun. Böylesine radikal işlemleri kim keşfedebilir? Anlambilimsel açıdan eğitilmiş biyologların, güneş sisteminde birtakım güçlü biyolojik deneyler yapmış olduklarına şüphem yok. Ama iki beden ve yeni bir beyin!”

“Dikkatinizi çekerim ki,” dedi Gosseyn, yumuşakça, “iki tarafında da elinde bir şey var. Benim garip ölümsüzlüğümün mucizesi, Bo-zucu’ya sahip olan karşı gruptan binlerinin ürünü. Ama yine de, doktor, benim tarafım - bizim tarafımız - korkuyor. Korkmalı da. Karşısındakine denk bir gücü olsaydı, böyle gizli saklı oynamazdı.”

“Hmm, iyi bir noktaya parmak basmış gibisin.”

Gosseyn ısrarla devam etti. “Doktor, eğer sen gezegensel öneme sahip kararları kendi başına verebilecek kadar güçlü bir kişi olsaydın, galaktik bir imparatorluğun tüm bir güneş sistemini ele geçirmek üzere olduğunu öğrendiğinde ne yapardın?”

Orta yaşlı adam burnunu sertçe çekti. “İnsanları ayaklandırırdım. Null-A’nın gücü henüz savaşta denenmedi, ama sanki gücünü kanıtlayabileceğine dair bir inancım var.”

Gosseyn yeniden konuşmadan önce birkaç dakika geçti. “Nereye gidiyoruz, Doktor?”

Dr. Kair birden canlanıp neşelendi. “Superior Gölü’nün ıssız bir sahilinde, bir kulübe var. Orada, üç yıl önce birkaç ay kalmıştım. Düşünmek ve araştırma yapmak için öylesine uygun göründü ki orayı satın aldım. Ve sonra da, her nedense, bir daha hiç gidemedim.” Ekşi ekşi gülümsedi. “Orada bir süre için güvenlikte olacağımıza eminim.” “Ya!” dedi Gosseyn.

Uçmaya başladıklarından beri geçen zamanı tahmin ederek biraz oturdu. Yarım saat geçmiş olduğuna karar verdi. Aslında bu pek kötü sayılmazdı. Kolay ve böylesine baştan çıkarıcı yolun ona göre olmadığını otuz dakikada anlayabilen bir adam, çevresine egemen olmak konusunda epey yol katetmiş demektir. Saatlerce bir kumsalda yatmak ve rahat bir şekilde, harika bir bilim adamının rehberliğinde zihin alıştırılmaları yapmak fikri baştan çıkarıcıydı. Ama bu görüntüde kocaman bir kusur vardı.

Dr. Kair’in kulübesini gözünün önüne getirdi. Yakınlarda bir köy, belki de bazı çiftlikler ve balıkçı evleri olmalıydı. Üç yıl önce, rahat bir vicdanla ve kendi amaçlarına dalmış gitmiş bir haldeyken psikiyatrist, etrafındaki bu kalabalığın farkına bile varmamış olabilirdi. Belki okumaya dalıp gitmiş, ıssız kumsallarda düşüncelere dalarak uzun yürüyüşlere çıkmış, arada sırada karşısına çıkmış olabilecek yerlileri hesaba bile katmamıştı. Bu, doktorun fark edilmemiş olduğu anlamına gelmezdi. Ve Hardie’nin ölümünden hemen sonra buraya yerleşen iki adamın yakın takibe alınmamaları ihtimali aslında sıfırdı.

Gosseyn iç çekti. Onun göl kıyısına yerleşip orada, güneş sisteminin işgal edilen dünyaları, işgalcilerin çizimleri altında sallanırken başını dinlemek için vakti yoktu. Doktora yeniden baktı. Adamın kafası, koltuğunun arkasına düşmüştü, gözleri kapalıydı. Göğsü düzenli bir şekilde kalkıp iniyordu. “Doktor!” diye hafifçe seslendi Gosseyn.

Uyuyan adam kıpırdamadı.

Gosseyn bir dakika bekleyip sonra kontrol paneline doğru kayd. Rotayı geniş bir yarım daire oluşturacak şekilde geldikleri yöne ayarladı. Koltuğuna oturdu, defterini çıkardı ve yazdı:

Sevgili Doktor,

Sizden böyle ayrıldığım için üzgünüm, ama uyanık olsaydınız herhalde sadece tartışırdık. Zihin eğitiminden geçmeyi çok istiyorum, ama ilk önce yapmam gereken acil şeyler var. Akşam gazetelerinin ilanlarını tarayın. “Misafir” rumuzlu bir ilan arayın. Eğer cevap vermeniz gerekiyorsa “Dikkatsiz” rumuzunu kullanın.

Notu kontrol paneline sıkıştırdı ve yerçekimsiz paraşütlerden birini taktı. Yirmi dakika sonra Makine’nin atomik ışığı sisin içinden belirmişti. Gosseyn kontrol panelini bir kez daha geniş bir yarım daire oluşturacak şekilde düzenledi, böylece, uçak başlangıç rotasına dönecekti.

Oyun Makinesi’nin ışık saçan feneri, kızgın bir ateş gibi tam altına gelene kadar bekledi, sonra onu biraz arkada bıraktı. Belli belirsiz seçilebilen başkanlık binaları tam önünde belirene kadar bekledi. Uçak sarayın neredeyse tam üstüne geldiğinde çıkış kapısının mandalını çekti.

Sisli karanlığın içinde düşüyordu.

ON DOKUZ

Leibnitz süreklilik kuramını birbirlerine sonsuz yakın olan nesnelerin etkileşimi olarak formüle etmişti ve bu nedenle birbirlerine sonsuz yakın olmayan nesnelerin etkileşimini temel alan Newton'un Çekim Yasası'yla uzlaştıramadı. - H.W.

Yerçekimsiz paraşüt, başlıbaşına, null-A düşüncesinin en özgün ürünüydü. Onu keşfeden kişi oturup maksadına yönelik bir şekilde ve ne yaptığının bilincinde olarak konuyla ilgili matematiksel prensipler üzerinde çalışmış, aletin yapımına nezaret etmişti. Çalışmasını, uzaydaki iki nesnenin birbirlerine çekim kuvveti uyguladıkları ve bu kuvvetin küçük olanın büyük olana doğru çekilmesiyle sonuçlandığını söyleyen çekim yasasının sınırları dahilinde gerçekleştirmişti. Sadece nesneye uygulanan başka bir kuvvet bu eğilimi değiştirebilirdi, tek sorun bu kuvvetin insana zarar vermeyecek şekilde oluşturulabilmesiy-di. Etrafta hâlâ, nesneleri “yukarı doğru” düşürmek dahil hiçbir şeyin imkânsız olmadığını söyleyen ve anlambilimle alay etmeye çalışan A-ristotelesçiler vardı. Nevtoncu-olmayan fizik, gerçek dünyanın fiziği, iki nesnenin birbirine doğru çekilmesini doğanın bir değişmezi olarak tanıyor ve tüm tasarımı düşmeyi yavaşlatacak şekilde ayarlamakla yetiniyordu.

Yerçekimsiz paraşüt, baskının en fazla olduğu yerlerde bedeni korumak amaçlı yastıkları olan madeni bir koşum takımına benziyordu. Güç ekleri vardı, ama bunlar düşme esnasında yanlara doğru manevra yapabilmek içindi. En düşük düşme hızı oranı, şimdiye dek yaklaşık olarak saatte beş mil olarak ölçülmüştü, yani aletin yüzde doksandan biraz daha iyi bir verimi vardı.

Buna yüzden alet, elektrik motoru, buhar türbini, nükleer reaktörler gibi “mükemmel” bir makineydi. Gosseyn, uygun güç düğmelerine basarak Patricia Hardie'nin dairesine açılan balkona inmekte zorlanmadı. Önce Oyun Makinesi'ni ziyaret etmeyi çok isterdi, ama şu durumda bu, söz konusu bile olamazdı. Makine, eski zamanların kraliyet mücevherleri gibi korunuyordu. Ama saraya döneceğini hiç kimsenin tahmin etmeyeceğini umuyordu.

İnişin getirdiği hafif darbeyi dizlerini bükerek karşıladı ve bir boksör gibi ayak uçlarının üzerinde yükseldi. Paraşüt fermuarlıydı, tek hareketle ondan kurtuldu. Paraşütü hızla, ama sessizce } ere bıraktı. Ardından çift kanatlı cam kapılara ulaştı. Kapılar ince, keskin bir tıkırtıyla açıldı. Gosseyn, tıkırtıyı umursamadı.

Planını, hız ve Patricia Hardie'nin yatağının yerini gayet net bir şekilde hatırlaması üzerine kurmuştu. Kıza karşı nasıl davranacağı konusunda kararsızdı. Kız, babasını öldürdüğüne inanıyor olabilirdi, bu olasılığı da hesaba katması gerektiğini anladı.

Kızı yatağına bastırdı ve eliyle ağzını kapattı. Ağzına bir tıkaç soktu, bağladı, sonra geri çekilip ışığı yaktı. “Sert davrandımsa, üzgünüm” dedi.

Üzgündü. Ama kelimelerin ardında bundan daha fazlası gizliydi. Bozucu'yu bulup zararsız hale getirdikten sonra saraydan kızın yardımıyla kaçmayı umuyordu.

Kızın bakışlarının arkasındaki bir noktaya sabitlenmiş olduğunu gördü. Hızla arkasına döndü. “Ben olsam, hiçbir denemde bulunmazdım,” dedi Eldred Crang, kapının eşiğindeydi.

Adamın ela gözleri, içlerinde yansıyan ışıkla parlıyordu. İki yanında, ateş silahları tutan iki adamla birlikte, sakın bir şekilde dikiliyordu. Gosseyn ellerini kaldırdı ve Crang yeniden konuştu.

“Bir uçağın, sarayın tam üzerinden uçabileceğini düşünmen çok salakçaydı, Gosseyn. Her neyse, sana bir sürprizim var. Prescott bir süre önce serbest bırakıldı ve bizi telefonla aradı. Onun raporuna dayanarak, seninle kendi metodlarımla başa çıkmam konusunda Thorso-n’u ikna ettim.”

Gosseyn bekledi, içinde ilk kez bir ümit ışığı doğmuştu. Crang, gizli null-A’cı, Thorson’u *ikna etmişti*. Crang’ın konumunun, ona karşı en ufak bir iyilik bile yapamayacak kadar zor olduğunu sorgula-maksızın kabul etmişti, ama bu adam yine de bir şeyler yapmaya cesaret etmişti. Crang sözlerine devam etti:

“Seni başımıza kim musallat ettiyse, seni öldürme ihtimalimizin onun pek umurunda olmadığı kısa bir süre önce kafamıza dank etti.

Aslında fazla beyin dokun keşfedildiğinde öldürülmenin, onun planının bir parçası olduğuna inanıyoruz. Hemen sonra ikinci kez ortaya çıktın, bu sefer Venüs’deydin ve başka bir sınırlı görevin vardı. Sana bunun ne olduğunu söylemeyeceğim, ama seni temin ederim ki, görevini yerine getirdin. Ancak, ardındaki kişi, bir kez daha senin sağlık durumunla ilgilenmiyormuş gibiydi. İkinci beden ortadan kaldırılır kaldırılmaz, devreye girmeyi bekleyen üçüncü bir Gosseyn bedeni olmalı.”

Adam gülümsedi. Gözleri ateş gibi parlıyordu. “Ardındaki kişi her kimse, Gosseyn, onun ciddi sorunları var. Belli ki bir seferde iki canlı beden ortaya sürmeye cesaret edemiyor. Bir kere, bu çok karışık bir durum oluşturur, ayrıca her bedenin kendi kopyalarını üretmesi gibi bir tehlike var ve her kopya diğerleri kadar güçlü ve bencil olabilir. Bunun nereye varabileceğini görüyorsun.”

Crang hafifçe başını salladı.

“Thorson, seni hapis tutmamız gerektiği konusunda ısrarlıydı, a-ma ben senin ölümünün ya da hapis tutulmanın, aynı şey olduğunu savundum. Her durumda III. Gosseyn piyasaya çıkacaktı. Ve biz bunu istemiyoruz. Eğer seni öldürmezsek, hiç kimse seni sen olarak düşünmeyecek - ya da görünmez satranç oyuncusunun başka bir adamı olarak.

“Bu yüzden kendini zarar görmekten koruyacağına inanarak, seni şartsız olarak serbest bırakmaya karar verdik.”

Bunu beklemiyordu. Ne umması gerektiğine kendisi de karar veremiyordu. Ama özgürlük değildi. Crag’ın konumunun sınırlarını ölçmeye ve bir null-A destekçisi olan Crang’ın, III. Gosseyn’in gelmesini niye istemediğini anlamaya çalışıyordu. Kendi bakış açısından bakıldığında avantajlı, Crang’ın açısından bakıldındaysa şaşırtıcı görünen bu ani açıklama onu hazırlıksız yakalamıştı.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Gosseyn.

“Sana yöneltilen suçlamalar,” dedi Crang, kesin bir ses tonuyla, “geri çekildi. Tüm polis karakolları bu doğrultuda bilgi lendirildi. Şu andan itibaren özgürsün. Geliştirilmemiş beyninle yapacağın hiçbir şey bizi ilgilendirmiyor. Planlarımızı bozman için artık çok geç. İstedğin herkese, istediğin her

şeyi anlatabilirsin.”

Crang döndü. Davranışı rahat, ama dostane değildi. “Muhafızlar,” dedi, “Bu adamı dairesine götürün, ona kahvaltı verilmesini sağlayın ve uygun sokak giysileri verin. Dokuza kadar sarayda kalmasına izin verin, ama isterse, daha önce de gidebilir.”

Gosseyn, adamların onu götürmesine izin verdi. Patricia ile konuşmaya ve Thorson dinliyor olabileceği için Crang’e teşekkür etmeye cesaret edemedi. Gosseyn, saat dokuzu biraz geçe dışarı çıktığında, Makine kentindeki hava hâlâ biraz puslu olmasına rağmen aydınlıktı.

YİRMİ

Karşılıklı ilişkilerde, bugüne kadar sanıldığığının aksine, heyecan verici olmak kısıtlayıcı olmaktan çok daha önemlidir, çünkü kısıtlamak diğeri kadar iletken değildir. Sinir sistemi üzerinde bazı kısıtlamaların varlığı, elbette bilinen bir gerçektir, ama böylesi durumlarda kısıtlama etkisi, bir kısıtlayıcı değişiminin iletiminin değil, heyecan verici olmanın bir ürünüdür ve son kısıtlama etkisinin mekanizması belirsizdir. - C.M.C.

“Biri beni takip ediyor olmalı. Thorson böylece başımı alıp gitmeme izin vermeyecektir” dedi kendi kendine Gosseyn, sokağa çıktığında.

Sokağın başında, otobüse binen tek kişi oydu. Gri kaldırım taşlarının, makinenin ardından kayıp gidişini seyretti. İki blok kadar arkalarında siyah ya da mavi renkli, iki kapılı bir otomobil vardı, ama renk konusunda emin olamıyordu. Araç bir yan sokağa sapıp gözden kaybolduğunda derin bir nefes aldı. Çok hızlı bir araba, oldukça geriden gelip bir kadını almak için duran otobüsü geçti. Kadın Gosseyn’le ilgilenmedi, ama Gosseyn, kadın yirmi blok sonra inene dek çaktırmadan kadına bakmaya devam etti.

Belki de, diye düşündü, zaten nereye gideceğimi önceden tahmin etmişlerdir - ilk önce otele ve oradan da Oyun Makinesi’ne.

İlk Gosseyn’in, aralarında nakit olarak iki yüz dolar kadar paranın da bulunduğu eşyalarını bırakmış olduğu otelde, “Lütfen şurayı imzalayın,” dedi resepsiyon görevlisi.

Gosseyn bunu hesaba katmamıştı. Kalem eline alırken, gözlerinin önüne bir hapis görüntüsü geldi. Akıcı bir şekilde imzasını atmasının ardından neredeyse sınırları olmayan bir insan haline geldiğini fark ederek kendi kendisine gülümseyecekti.

Görevlinin arkadaki bir odanın içinde gözden kaybolmasını izledi. Adam, yarım dakika sonra elinde bir anahtarla belirdi.

“Kasaya giden yolu biliyorsunuz,” dedi.

Gosseyn biliyordu. Aklından, imzam bile aynı, diye geçirdi. Böy-lesi bir özdeşliğin, iyi bir açıklaması olmalıydı.

On dakikasını, valizlerini karıştırarak geçirdi. İlgisini özellikle uç valiz üzerinde yoğunlaştırmıştı. İçlerinden birisinin üzerindeki termostatu, kendisi için normal ısı 72° olmasına rağmen 66° Fahrenheit’a ayarlamış olduğunu hatırlıyordu.

Tıpkı hatırladığı gibi göstergelerden ikisi 72°, biri 66° gösteriyordu. Ona sarayda vermiş oldukları giysileri çıkarıp kendininkilerden birini giydi. Giysi üzerine tam oturuyordu. Gosseyn iç çekti. Her şeye rağmen, kendisi ve ölü bir adam arasında böylesi bir benzerliği kabullenmek oldukça güçtü.

Parasını, bıraktığı yerde buldu, kitaplarından birinin sayfaları ara-sındaydılar. Onluklar ve beşlikler halinde yetmiş beş dolar ayırdı, valizleri yeniden kasaya koydu ve anahtarları resepsiyona geri verdi.

Sokağa çıktığında, otomatik gazete dağıtıcısından yükselen ses, bir önceki gecenin vahşi duyurularını ve suçlamalarını yeniden aklına getiriyordu. Başkan'ın ölümü, doğal olarak büyük puntolarla ana haberi oluşturmaktaydı, ama alttaki metinler neredeyse tanınamayacak kadar yumuşatılmışlardı:

“...Gosseyn temize çıkarıldı... Kapsamlı bir araştırma yapıldı... İ-dari görevliler, cinayetin hemen ardından birçok aptalca bildirinin yapıldığını kabul ediyorlar... Oyunlarda başta giden başkan adayı Jim Thorson soruyor... kanuni sürece göre.”

Yelkenleri tamamen indirmişlerdi. Ama akıllıcaydı da - arkalarında sınırsız bir güç olan adamların rahatlığı. Venüs ve Makine ile ilgili şüphelerin tohumları atılmıştı. Gerektiği zaman bu tohumların meyve vermesi sağlanacaktı.

İlk sayfanın ikinci kısmında, Gosseyn'i ilgilendiren minicik bir haber vardı. Haber şöyleydi:

VENÜS'DEN HABER YOK Haberleşme Merkezi, bu sabah,

Venüs'le hiçbir bağlantının kurulamadığını bildirdi.

Haber, Gosseyn'in canını sıkıyordu. Haber, saraydan ayrıldığından beri Gosseyn'in aklını kemirmekte olan bir gerçeği yeniden su yüzüne çıkarmıştı. Sanki yine derinlere düşmüştü, kendilerine anlatılanlar dışında hiçbir şey bilmeyen beş milyar insanla beraber yeniden karanlıklara gömülmüştü. Daha da kötüsü, geriye baktığı zaman tam anlamıyla melodramatik durumlara düşmesine neden olan eylemlere girişmesine neden olan şey üzerinden çekilmişti. Başkan Hardie'nin öldürüldüğü günün gecesi, saraya dalma eylemini bir düşünsenize. Bu, çılgın bir adamın işiydi, yasalara saygılı bir birey olan Gilbert Gosseyn gibi birinin kapasitesinin kesinlikle ötesindeydi. Onlar muhakkak ki i-çeri girip Makine'yi görmesini engelleyeceklerdi.

Ama hiç kimse onu durdurmadı. Makine'ye doğru uzanan geniş caddeler neredeyse ıssızdı, ki bu durum oyunların yirmi dokuzuncu gününde pek şaşırtıcı değildi. Yarışmacıların yüzde doksandan fazlası artık elenmiş olmalıydı ve onların yokluğu fark ediliyordu. Oyunların ilk kısımlarında kullanılanlara benzeyen kabinlerden birine giren Gosseyn, Makine'yle iletişim kurmak için kullanılan iletken bağlantıları eline aldı ve bekledi. Yaklaşık yarım dakika sonra, önündeki duvarda bulunan hoparlörden bir ses yankılandı.

“Demek, durum böyle ha? Planların nedir?”

Soru Gosseyn'i şok etmişti. O buraya aslında bir öğüt, hatta - bunu itiraf etmekten nefret etse bile - talimat almaya gelmişti. Geleceği hakkındaki düşünceleri öylesine karmaşıktı ki bunlara plan demek uygunsuz olurdu.

“Tehlike içinde, ölüm korkusu ve kutsal bir aciliyet hissine kapılmış olarak yaşadıktan sonra,” diye itiraf etti, “dengemi yitirdim. Derken tüm yük birdenbire üzerimden kalktı. Yeniden araftayım, oturacak bir yer, hayat gairesi ve aşağı gelir düzeyindeki bir bireyin halletmesi gereken bütün o gündelik sorunlarla başbaşa kaldım. Şu anda tek planım, Anlambilim Estitüsü'ndeki bazı profesörlerle konuşmak ve Dr. Kair ile temasa geçmek. Venüslüler, onları bekleyen tehlikeye karşı bir şekilde uyarılmalı.”

“Venüslüler biliyor,” dedi Makine. “On altı saat önce, beş bin u-zay gemisi ve yirmi beş milyon adamın saldırısına uğradılar. Onlar-” “Ne?” dedi Gosseyn.

“Şu anda,” dedi Makine, “Venüs’ün büyük kentleri işgalcilerin e-line geçmiş durumda. Savaşın ilk kısmı tamamlanmış görünüyor.”

Gosseyn, yavaşça madeni bağlantıyı bıraktı. Adamın içini, Maki-ne’ye karşı daima duymuş olduğu muazzam saygıyı bir anda tuzla buz eden bir dehşet duygusu kaplamıştı.

“Ve sen onları uyarmadın!” diye parladı. “Neden, seni kahrolası canavar!”

“Sen, inanıyorum ki,” dedi Makine, sakın bir şekilde, “Bozucu’-dan haberdarsın. Bu alet üzerime yöneltilmişken kamusal açıklamalar yapamam.”

Duyduğu tepkiyi yeniden dile getirmeye hazırlanan Gosseyn, dudaklarını araladı ama sustu ve Makine konuşmasına devam ederken sessizce oturdu:

“Elektronik sistemlerden oluşan bir beyin, çok garip ve sınırlı bir yapıdır. Bu beyin, aralıklı güç akışı işlemleri sayesinde çalışır. Bu işlem sırasında, uygun kesim anında gücün verilmemesi diğer kesim anlarındaki akış kadar önemlidir. Bozucu, sadece enerjinin hareketinin sürekli olmasını sağlıyor. Herhangi bir kısmım üzerinde yoğunlaştığı zaman, üzerine ayarlandığı işlevin duraksamaları ortadan kalkıyor. Foto-elektrik hücrelerde, tiratronlarda, güç arttırıcılarda ve yapımın her parçasında enerjinin akışı sürekli ve anlamsız bir hale geliyor. Kamusal iletişim sistemlerim, sürekli olarak bu mahvedici etkinin altında.”

“Ama benimle bir birey olarak konuşabiliyorsun! Sen varsın!”

“Bir birey olarak,” dedi Makine. “Tüm güçlerimi yoğunlaştırırsam, aynı anda Uç dört kişiye gerçeği anlatabilirdim. Öyle yaptığımı farz et. Birkaç düzine adamın ortalıkta dolanarak diğerlerine, Maki-ne’nin hükümeti hile yapmakla suçladığını anlattıklarını farz et. Buna herhangi biri gerçekten inanmadan önce çete bu iddialardan haberdar olup yeni bir Bozucu’yu üzerime yoğunlaştırır. Hayır dostum, dünya çok büyük ve onlar benim bir yılda yayabileceğimden daha fazla söylentiye bir saat içinde etrafa yayarlar. Senin söylediğin şey, gezegensel anlamda bir kamu yayını şeklinde yapılmalı, aksi taktirde hiçbir anlamı olmaz.”

“Ama” dedi Gosseyn, “şimdi ne yapacağız?”

“Ben hiçbir şey yapamam.”

Özne üzerine yapılan bu vurgu, Gosseyn’in gözünden kaçmamıştı. “Yani, benim bir şey yapabileceğimi mi kast ediyorsun?”

“Bu, senin, Crang’in durum değerlendirmesinin ne kadar ustaca yapıldığını tamamen anlayıp anlamamana bağlı,” dedi Makine.

Gosseyn, Crang’in söylediklerini bir kez daha aklına getirdi. Onu niye öldürmeyeceklerine dair tüm o saçmalıklar ve şey hakkındaki -“Şimdi, buraya bak,” dedi yüksek sesle, “yani gerçekten, kendimi

öldürmem gerektiğini kast etmiyorsun, değil mi.”

“Yapabilseydim,” dedi Makine, “bugün buraya geldiğin anda seni hemen vururdum. Ama insanları, sadece kendimi korumak amaçlı öldürebilirim. Bu güçlerim üzerine konmuş sürekli bir kısıtlamadır.” Makine’den kendine asla bir tehdit yönelmeyeceğine inanmış o-lan Gosseyn, çatlak bir sesle sordu, “Ama, anlamıyorum. Neler oluyor?”

Makinenin sesi, çok uzaklardan geliyor gibiydi. “Senin işin tamamlandı” dedi. “Sen amaçlanan görevini yerine getirdin. Şimdi ü-çüncü ve en mükemmel Gosseyn’e yer açmalısın. Zaman içinde,” diye konuşmasına devam etti sakın ses, “fazla beyin dokunu bu bedene dahil etmeyi öğrenebilmen mümkündür, ama bunun için zamanımız yok. İşte bu yüzden, bilinçli hayat durumuna geçer geçmez beyni bedeniyle bütünleşecek olan III. Gosseyn’e yer açmalısın.”

“Ama bu çok saçma,” dedi Gosseyn, sarsılmıştı. “Kendimi öldü-remem.” Bir çaba sarf ederek kontrolünü yeniden ele geçirdi. “Niçin bu - bu üçüncü Gosseyn, ben ölmeden canlanamıyor?”

“İşlem hakkında pek fazla bilgim yok,” dedi Makine. “Seni son gördüğümünden beri, bir bedenin ölümünün elektronik bir alıcıya kaydedildiği ve bunun yeni bir bedenin bilince kavuşmasını tetiklediği söylendi bana. Problemin mekanik kısmı oldukça basit görünüyor, a-ma biyolojik kısmı karmaşık.”

“Bunu kim söyledi sana?” dedi Gosseyn, gergin bir şekilde.

Bir sessizlik oldu, sonra bir yarık açıldı ve dışarıya bir mektup kaydı. “Talimatlarımı postayla alırım,” dedi Makine, itiraf edercesine. “İkinci bedenin bana bir kamyonla getirildi ve üzerinde bu not vardı.”

Gosseyn kâğıdı alıp açtı. Neredeyse tamamı boş olan bir kâğıda şu mesaj basılmıştı:

II. Gosseyn’in bedenini Venüs’e naklet ve robouçak ajanlarından birinin onu, Prescott’ın evine yakın olan ormana bırakmasını sağla. Evden ayrıldığında onu al ve teslim olması talimatlarını vererek, Crang’ın ağaç evinin yakınlarına bırak. Ona Venüs hakkında bilgi ver ve gerekli önlemleri al.

“Kimse benim Venüs’e yaptığım nakliyatları sorgulamaz, böyle-ce o iş sorun çıkarmadı,” dedi Makine.

Gosseyn notu yeniden okudu, kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. “Yani bütün bildiğin bu mu?” diye sormayı başarabildi en sonunda.

Makine kararsız görünüyordu. “O zamandan beri elime bir mesaj daha ulaştı ve orada da III. Gosseyn’in bedeninin yakında bana gönderileceği yazıyordu.”

Gosseyn’in rengi atmıştı. “Yalan söylüyorsun,” dedi sertçe. “Bunları kendimi öldürmeye teşvik etmek için söylüyorsun bana.”

Sonra durdu. Konu hakkında, sanki yapılabilecek bir şeymiş gibi tartışmaktaydı. Oysa gerçek şuydu ki, kendisini şu ya da bu yüzden öldürecek değildi. Kendini öldürmüyeycekti - işte bu kadar. Tek bir

kelime daha etmeden arkasını döndü ve kabinden çıkarak Makine’den u-zaklaştı.

Bütün gün boyunca, şaşkınlık ve çaresizlik hisleri arasında gidip geldi. Akşama doğru, huzursuzluğun yüksek ateşi iner gibi oldu. Kendisini yorgun, mutsuz ve bir o kadar da düşünceler içinde kaybolmuş hissediyordu. Makine, Bozucu’yu ortadan kaldırmaya çalışmasını ö-nermemiştii bile, herhalde bunu başarabileceğini tahmin etmiyordu.

Akşam yemeğini yerken, bunun nasıl yapılabileceğini düşünmeye başladı. Patricia’yı ara ve dairesinde onunla randevulaş. Muhakkak ki ertesi gün, diğerlerinin haberi olmadan kızı görüşmeye ikna edebilirdi. Bunu denemek zorundaydı.

Yemeğini bitirmesinin ardından kıza telefon etti. Adını bildirdikten sonra hafif bir gecikme oldu ve ardından kızın yüzü ekranda belirdi. Kızın yüzü sevinçliydi ama aceleyle konuştu, “Seninle bir dakikadan fazla konuşamam. Nerede buluşabiliriz?”

Kıza buluşma yerini önerdiği ve kız kaşlarını çatarak adama baktı, ardından başını olumsuz anlamda sallamaya başladı, düşünceli bir şekilde bakmayı sürdürdü. Sonunda yavaş yavaş konuştu, “Bu bana çok riskli görünüyor, ama eğer sen bu riske girmeye razıysan ben de razıyım. Yarın saat bir’de içeri girerken Prescott’a, Thorson’a ya da Bay Crang’e rastlamaman çok önemli.”

Gosseyn ciddi bir şekilde dikkatli olacağını söyledi, vedalaştı ve telefonu kapadı. Ama karşılaşacağı kişi Prescott olacaktı.

YİRMİ BİR

“Bir sonraki kuşak fizikçilerin bir sonraki ondalık hanesini hesaplamak dışında yapabilecekleri pek bir şey yok,” demişti, Viktorya döneminin ünlü bir fizikçisi. Bir sonraki kuşakta... Planck, Bohr’un atomun yapısını tanımlamasına yol açan kuantum teorisini geliştirdi... Einstein son derece ince ondalık hesaplarıyla bunu kanıtlandı... Bir sonraki sorunun, bir sonraki ondalık hane kümesiyle ilgili olacağı açık. Yerçekimi yeterince kavranamıyor. Manyetik alan fenomeni de öyle... Eninde sonunda birileri bir sonraki ondalık haneye kayacak ve sorun çözülecek.

J.W.C., Jr.

Gosseyn, saat bir’e birkaç dakika kala ana giriş kapısından geçti. Yalnız değildi. Koca kapılardan geçen insan kalabalığının oluşturduğu karmaşa dikkat çekmesini önlüyordu. Tabii ki, girişin içindeki nöbetçi kulübesinden geçmek zorundaydı. Gosseyn, içerde oturan kısa boylu tipe, cam kapının ardından baktı.

“Adım Gosseyn. Bayan Patricia Hardie ile saat bir için randevum var.”

Adam parmağını, bir isim listesinin üzerinde hareket ettirdi. Sonra bir düğmeye bastı. Uzun boylu genç bir adam, cam kapının yanındaki kapıdan çıkıverdi. Gosseyn’in evrak çantasını aldı ve onu, kapıları tam o sırada açılmakta olan bir asansöre doğru yöneltti. Asansörden çıkan adam, Gosseyn’e şaşkınlık içinde bakakaldı. Yüzü kararmıştı.

“Seni buraya geri getiren nedir?” diye sordu.

Gosseyn kendisini toparladı. Yapabileceği tek şey, bu akıl almaz kötü kaderinin sonuçlarını olabileceği kadar düzeltmekti. Böylesi bir karşılaşmaya karşı, belirsiz bir planı vardı, ama hazırlamış olduğu cümleleri söylerken, ağırlaşmış kalbi kurşun gibi dibe batmaktaydı: “Crang ile bir randevum var.”

“Ya? Biraz önce Crang ile beraberdim. Bundan bahsetmedi.”

Gosseyn, Prescott’ın, Crang’ın bir null-A destekçisi olduğunu bilmediğini hatırladı. Her şey gözönüne alındığında bu gerçekten çok iyi olmuştu.

“Bana birkaç dakikasını ayıracak,” dedi. “Ama ona neler söylemem gerektiği hakkında belki senin birtakım fikirlerin vardır.”

Gosseyn, Makine’ye yaptığı ziyareti ve onun üçüncü bir Gossey-n’in gelebilmesi için nasıl kendini öldürmesini istediğini anlatırken, Prescott soğuk, tetikte ve şüpheli bir şekilde dikiliyordu. Gosseyn, Makine’nin Venüs’e yapılan saldırı hakkında söylediklerini atladı ve sonunda karanlık bir tavırla konuştu, “Üçüncü bedeni görmeliyim. İkinci örneği gördükten sonra bile üçüncü örneğe inanamayacak kadar null-A’yım ben. Herhangi birinin, benim gibi null-A eğitiminden geçmiş birinden beynini uçurmaya çalışmasını beklediğini bir düşünsene.” Elinde olmadan Urperdi. “İpuçları arıyorum,” dedi. “Hatta gelip Thorson’la konuşmayı bile düşündüm.” Karşısındaki adama sert bir şekilde baktı. “Dün gecedan sonra, seni hiç düşünmemiştim.”

Prescott'ın karşılığı, önceki geceye nasıl bir tepki verdiğini göstermiyordu. Arkasını döndü ve yürüyüp gitmeye başladı, ama sonra geri geldi. Gosseyn'e bakarak karşısında dikildi. Davranışı, soğuk ve düşmanca olmaya devam etti, ama gözlerinde meraklı bir bakış vardı.

“Senin de tahmin ettiğin gibi,” dedi, “senin diğer bedenlerini arıyoruz.”

Gosseyn'in içinde uyanan dürtü, Prescott'tan uzaklaşmak olmuştu. Şimdi içinin ürperdiğini hissetti. “Nereye baktınız?” diye sordu.

Prescott sertçe güldü. “Önce oldukça çılgın birtakım fikirlerimiz vardı. Havadan mağaralar aradık, gözden uzak yerleri taradık. Ama şimdi, aklımız biraz daha başımıza geldi.”

-“ Ne demek istiyorsun?”

“Sorun,” diye devam etti Prescott, kaşlarını çatarak, “herhalde hiç duymamış olduğun bir doğa yasası yüzünden oldukça karmaşık. Yasa şöyle: Eğer iki enerji, yirmi ondalık bir benzerlik yakınlığına ayarlanırlarsa, daha büyük olan sanki arada hiçbir mesafe yokmuş gibi, aradaki mekânsal boşluğu kapar, ama bağlantı, sonlu bir hızla gerçekleşir.”

“Anlattıkların bana Yunanca gibi geliyor,” dedi Gosseyn.

Prescott, bu sefer daha yüksek sesle güldü. “Öyleyse şöyle düşün,” dedi. “I. Gosseyn'in yaptığı ve düşündüğü şeylerin tüm ayrıntılarının senin zihninde olmasını nasıl açıklıyorsun? Sen ve o, birbirinize ayarlanmış olmalısınız; aslında bu, düşünce aktarımının kuramsal olarak tek emin yöntemi - bunu kendi kendinle yapmak zorundasın. Her neyse, nerede olduğun önemli değildi, onun düşünceleri, *canlı olduğu* i-çin sana akacaktı ve ulaşılabilir uzayın sınırları içinde nerede olursan ol, senin zihninde çakacaklardı. Bu uzayın sınırlarını tanımlamayacağım.”

Sözünü yarıda kesti. “Değişik büyüme aşamalarındaki Gilbert Gosseynler'e kuluçka olabilir düşüncesiyle, belli ki hatalı bir inançla, Satürn'ün halkalarındaki meteorları bile araştırdık. Bu sana, ne kadar ciddiyetle-”

Askeri üniforma giymiş bir adam, sohbetlerini yarıda kesmelerine neden oldu.

“Arabanız bekliyor, Bay Prescott. Gemi yarım saat içinde Venüs'e doğru yola çıkıyor.”

“Hemen geliyorum, General.”

Prescott, arkasını dönüp subayı takip etti. Sonra bir an durdu ve geri döndü. “III. Gosseyn'i aslında çok merak ediyorum,” dedi. “Tüm bunların ötesinde, sana, onu öldüreceğimizi ve o zaman, seni öldürmemek için de bir nedenimiz kalmayacağını söylersem, sana sırlarımızı ifşa ediyor olmam herhalde. Ben ayrıca, bütün o Gilbert Gos-seynler'in sayısının sınırlı olması *gerektiğini* düşünüyorum.”

Adam yine döndü ve ardına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü. Basamakların ucunda bir araba onu bekliyordu. Gosseyn, adamın arabaya girdiğini gördü. Prescott birkaç dakika içinde Crang'i arayacaktı ve o da harekete geçecekti.

Gosseyn, asansörde, sakın sakın durmakta oldukça zorlandı. Bo-zucu'yu ele geçirme planı Prescott'la karşılaşması yüzünden yaralanmıştı, ama Patricia Hardie onu dairesine alır almaz hiç vakit kaybetmeyecekti. Kız ona, saraya gelmesinin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir şeyler mırıldanırken bile, o, evrak çantasının dibinden bir kablo çıkarmakla meşguldü.

Bağlamaya başladığında kız oldukça şaşırıldı. Kolunun geniş yeninin biraz üstünde, ulaşmaya çalıştığı bir uyarı düzeneği vardı. Gos-seyn düzeneği söküp cebine attı. Kızı bağladı, ağzını tıkayıp yatak odasına taşıdı ve yatağına yatırdıktan sonra, “Üzgünüm ama bu senin i-yiliğin için” dedi.

Aslında üzgün değildi. Sadece acelesi vardı. Evrak çantasını almak için oturma odasına koşturdu. antadaki aletleri kızın yanına, yatağın üzerine döktü. Yığının içinden atomik bir kesici aldı ve bir önceki gece, Bozucu'nun içinde olabileceği tek yer olduğuna karar verdiği duvara doğru koştu.

Bozucunun, çeyrek mil ötedeki Oyun Makinesi'yle karşı karşıya olması *gerekirdi*. Ve şekli ne olursa olsun çok küçük olamazdı. Altı yüz metre öteden, bir ışıldağın bile ışımak için belli bir güç kaynağı ve büyüklüğü olması şarttı. Gosseyn, atomik kesiciyi alçının altındaki kablodan geçecek biçimde ayarladı. Sekiz ayaklık bir kare kesti ve bir çekişte duvardan ayırdı. İnce bir toz bulutunun arasında, elindeki duvar parçasını taşıyıp bir kenara yasladı. Geri döndüğünde, Bozucu karşısında duruyordu. İki metre boyunda bir metre genişliğinde ve yarım metre derinliğindeydi. Beklediğinden daha küçüktü ve etrafında görünen hiçbir kablo yoktu. Gosseyn onu deneme kabilinden bir çekiştirdi. Eline oldukça hafif gelmişti. Tahminen bir, bir buçuk kilo diye düşündü, aleti yatağın yanına taşıyıp yüzü yukarı gelecek şekilde halının üzerine koyarken. Sağından solundan fırlayan bir sürü şeffaf boruya bakakaldı. Bir tür elektronik alet olduğu açıkça belliydi, birkaç yüzyıl önce başlamış bir sürü gelişmenin karmaşık varyasyonlarından biriydi. Yataktan atomik kesiciyi aldı ve Bozucu'ya doğru dönerek onu parça parça kesmeye hazırlandı. Aletin üzerine eğildiğinde, bir an durdu kaşlarını çattı ve saatine baktı. Saat, ikiye yirmi beş vardı.

İçindeki telaş yatıştı. Prescott'm gemisi Venüs'e doğru yola çıkmış ve hiçbir şey olmamıştı. İlerleyi 1 çift kanatlı pencerelerden dışarıya baktı. Makine'ye doğru uzanan orası burası fundalıklarla bezeli koca çimenlik neredeyse ıssızdı. Ba ıçıvanlar çiçeklerin üzerine eğilmiş işlerini yapıyorlardı. Onların ar ında, katrilyonlarca mumluk feneriyle Makinenin muazzam ve ışıltılı kütlesi yükseliyordu. Bozucu'-yu oraya götürmesi sadece birkaç dakika alırdı.

Gosseyn, ani bir kararla Patricia Hardie'nin yatağının yanı başındaki telefonu kaldırdı ve karşıdan yanıt geldiğinde “Bana baş marangozu bağlayın, lütfen,” dedi.

“Sizi, Saray İşleri Başmüdürü'ne bağlıyorum, “ dedi santral me-muresi.

Bir dakika sonra huysuz bir ses, isteklerini açıklayan Gosseyn'e bir şeyler mırıldanmaktaydı. Gosseyn, ne istediğini açıklayıp telefonu kapadı. Heyecandan titremekteydi.

“İşe yaraması gerekir,” diye düşündü, gergin bir şekilde. “Böyle şeyler, gözü kara bir şekilde uygulandıklarında daima işe yararlar.”

Bozucu'yu hızla oturma odasına taşıdı. Sonra yatak odasının kapısını örttü. Bir süre sonra kapı çalındı. Gosseyn kapıyı açtı ve içlerinden üçü kereste taşıyan beş adam içeri daldı. Hiç

duraksamadan i-şe giriştiler ve Bozucu'yu sandıkladılar. Sessiz kesme makineleri ve otomatik vida takımları vardı. Gosseyn'in saatine göre, yedi dakika i-çinde işlerini bitirdiler. O ana dek bir şey yapmamış olan iki taşımacı, sandığı yüklendi. "Beş dakika içinde teslim ederiz, efendim," dedi içlerinden biri.

Gosseyn kapıyı kapayıp kilitledi ve ardından yatak odasına geçti. Kıza bakmadan, hızla çift kanatlı pencerelere koştu. İki dakika içinde, üzerinde dar bir sandık taşıyan bir kamyon çeyrek mil ötesindeki taş döşeli yolda belirdi. Kamyon dosdoğru Makine'ye gitti ve birbirinin üstüne kapanan metal kıvrımlarının arasında kayboldu. İki dakika sonra kamyon yeniden belirdiğinde boştu.

Gosseyn, tek kelime bile etmeden gidip kızı çözdü ve ağzındaki tıkaçı çıkardı. İçindeki belli belirsiz bir memnuniyetsizlik hissinin ve açıklanamaz bir moral bozukluğunun bilincindeydi.

YİRMİ İKİ

Öyleyse, akıllı olan kim? (*Quisnam igitur sanus?*) - Horace,

Satires, II, yaklaşık İ.Ö. 25

Patricia Hardie yatakta oturmuş, kan dolaşımını yeniden sağlamak için, kollarını oğuşturuyordu. Kız hiçbir şey söylemedi, orada öylece oturup kendine masaj yapıyor ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle adama bakıyordu. Bu belirsiz gülümseme Gosseyn'i şaşırttı. Kıza keskin bir bakış fırlattığında bu gülümsemede, alaycı ve bilmiş bir ifade olduğunu fark edecekti.

“Demek başarılı olamadın!” dedi kız.

Gosseyn onun yüzüne bakmayı sürdürdü. “Bugün saraya geldiğinde, öldürülmeyi umuyordun, değil mi?” diye konuşmaya devam etti kız.

Gosseyn önce, “Salak olma!” demek için ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Gözünün önüne, midesi kaskatı kesilmiş bir halde saraya gelişi, amacına başarıyla ulaşması ve uğradığı hayal kırıklığı geldi. Muhakkak ki, muhakkak ki insanlar kendilerini aldatabilirlerdi. Kızın sesi, şimdi iğneleyici bir edayla yeniden duyuldu. “Buraya, Bozucu'yu almak için gelmenin tek nedeni buydu. III. Gosseyn'in ortaya çıkması için ölmen gerektiğini biliyorsun. Ve bu yüzden de bu denemenin seni ölümcül bir tehlikeye atacağını umuyordun.”

Durumu şimdi kendi de net bir şekilde görebiliyordu. Aklıbaştan-da hiç kimse, intihar edemez ya da direniş göstermeksizin diğerlerinin kendisini öldürmesine izin veremezdi. Ve bu yüzden de bilinçaltı bir çıkış yolu bulmaya çalışmıştı. III. Gosseyn'e inanıyor muyum? diye merak etti. Evet, inanıyorum. Kendisini sersemlemiş hissediyordu. Çünkü kendisine tekrar tekrar bunun imkânsız olduğunu söylemişti. Kendimi öldürebilir miyim? Henüz değil. Ama bir yolu var. *Bir yolu var.*”

Gosseyn tek bir kelime bile etmeden kıza sırtını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye arkasından seslendi kız.

“Otelime dönüyorum. Ne zaman istersen bana oradan ulaşabilirsin.” Kapıda geldiğinde duraksadı. Kızın da bir sorunu olduğunu neredeyse unutmuştu.

“Bu duvarı yeniden örmeleri için birilerini çağırırsan iyi olur. Diğer konulara gelince, içinde bulunduğun durumu benden iyi bildiğinden yola çıkıyorum, o yüzden, onları sana bırakıyorum. Hoşça kal ve iyi şanslar.”

Kapıdan çıkıp caddeye indi. Şehir merkezine ulaştığında bir eczanenin önünde durdu ve oradan bir şişe hipnotize edici ilaç aldı.

“Gelecek senenin oyunlarına hazırlanmaya erkenden başlıyorsunuz, ha?” dedi eczacı.

“Onun gibi bir şey”, diye kısa bir cevap verdi Gosseyn.

Daha sonra, ses kayıtları yapan bir şirkete gitti. “Kayıt makinelerinizden birini kiralamak istiyorum.”

“Kendi kayıtlarınızı yapmakla ilgileniyorsunuz?”

“Evet.”

“ Dört dolar ve elli sent, lütfen.”

Eşyalarının bulunduğu otele gelince kasasının anahtarını isteyip parasının geri kalanını da aldı, sonra resepsiyona döndü. “Oyunların ilk gününde,” dedi otel katibine, “kimliğimle ilgili bir karışıklık yüzünden otelden atılmıştım. Şimdi bana, bir haftalığına bir oda kiralar mısınız?”

Katip tereddüt bile etmedi. Otel, oyunlarda kaybeden insanların kentten gitmesinin ardından oldukça boşalmış olmalıydı. Kat görevlisi bir çocuk, Gosseyn’i iki dakika içinde geniş bir odaya götürmüştü bile. Gosseyn kapıyı kilitledi, planladığı kaydı yaptı ve teybi sürekli tekrar durumuna ayarladı. Ardından hipnotize edici ilacı yutup yatağa uzandı. Yirmi dört saat içinde, diye düşündü, ilaç etkisini gösterecek ve o zaman... Patricia Hardie’den aldığı küçük parlak otomatik tabancayı yatağın yanındaki masaya koydu.

Sonrasında üzerine basan şey uyku değildi. İçinden imgelerin, ö-zellikle de seslerin sızdığı, uyuşuk, ağır bir yorgunluktu. Sadece bir ses vardı, devam edegelen, ağlamaklı bir ses - bu yaptığı kayıttan gelen kendi sesi.

“Ben bir hiçim. Benim hiçbir değerim yok. Herkes benden nefret -diyor. Yaşamın güzel tarafı nedir ki? Kendi kendime asla bir şey yapamam. Hiçbir kız benimle evlenmez. Ben mahvoldum... umutsuzum... parasızım... kendimi öldüreceğim...”

“Herkes benden nefret ediyor... nefret ediyor... nefret ediyor...”

İntihar noktasına gelmeden de sürekli böylesi şeyler düşünen, toplum dışı kalmış milyonlarca insan vardı. Bu sadece çaresizlik çukuruna düşüp duran insanların yaşadığı dengesizliğin getirdiği bir şeydi.

“Yaşamın güzel tarafı nedir ki? Güzel olan... . umutsuzum... kendimi öldüreceğim...”

İlk saat boyunca direnç gösteren bir çok düşünce araya girip çıkıyordu. “Bu saçmalık! Benim beynim bunlardan etkilenmeyecek kadar sağlamdır... Umutsuzluk... Herkes benden nefret ediyor... Benim hiçbir değerim yok...”

İkinci saatin sonlarına doğru, uzaktan gökgürültüsü benzeri bir ses duyuldu. Ses aralıklarla devam etti, bazen öylesine yükseliyordu ki yatağın yanındaki fısıltıyı bile boğuyordu. Sesin ısrarlı sürekliliği sonunda Gosseyn’in bilincinde ani ve donuk bir algıya dönüştü. “Silahlar! Top ateşi! Dünyaya saldırmaya mı başladılar?”

Dehşetin bilincine vardı. Kalkmaya karar verdiğini hatırlamıyordu, ama kalkmıştı bile. Ne kadar da yorgundu! *“Benim hiçbir değerim yok... mahvoldum... umutsuzum... kendimi öldüreceğim...”*

Bitkin bir halde sürünerek pencereye ulaştı. Pencerenin karşısındaki binaya bakıyordu, ama pencerenin önündeyken silahların gümbürtüsü çok daha yüksek ve daha korkunç gibiydi. Sesler Makine'nin bulunduğu taraftan geliyordu! Bir an için şiddetli bir korku bütün zihnine yayıldı. Makine'ye saldırıyorlardı!

“Ben bir hiçim... Kendimi öldüreceğim... Herkes benden nefret e-diyor... Yaşamın güzel tarafı nedir ki?”

Makine, Bozucu'yu eline geçince Venüs'e yapılan saldırı hakkında uyarılar yayınlamaya başlamış olmalıydı! Ve çete de onu yok etmeye çalışıyordu.

Yayın yapmak! Otel odası radyosu! Ona doğru süründü. Ne kadar da yorgundu! *“Kendimi öldüreceğim... umutsuzum”* Nihayet radyoya ulaşıp açtı.

“Patlatıldı... canice... inanılmaz... kanuna karşı...”

Uyuşukluğunun arasında bile duyduğu kelimeler Gosseyn'i ürkütmüştü. Ve sonra durumu kavrayarak kaşlarını çattı. Demek ki, propaganda savaşı hâlâ devam ediyordu. Hangi kanalı ayarlarsa ayarlasın, sesler tehditlerini ve suçlamalarını sürdürüyordu. “Makine! Alçak makine! Mekanik canavar, hilekâr, insanlık dışı! Zehirli yabancılarını,

insanların üzerine salmış olan Venüs'lü komplocular. Suikast... katli-

»»»

am...

Ve tüm bu zaman boyunca, yalan söyleyen seslere arka plan oluşturarak silahların gümbürtüsü duyulmaya devam ediyordu, silahların sonu gelmeyen gümbürtüsü. Gosseyn uyuklamaya başladı. Yatağa gitmek daha iyi. Yorgunum. Öyle yorgunum ki.

“GOSSEYN!”

Diğer tüm sesler ortadan silindi. Radyo doğrudan onunla konuşuyordu.

“GOSSEYN. MAKİNE KONUŞUYOR, KENDİNİ ÖLDÜRME.”

“Kendini öldüreceğim... Ben bir hiçim... Herkes benden nefret e-diyor... Yaşamın güzel tarafı nedir ki?”

“GOSSEYN, KENDİNİ ÖLDÜRME. ÜÇÜNCÜ BEDENİN ÇETE TARAFINDAN İMHA ETTİ. GOSSEYN, BEN DAHA FAZLA DAYANAMAYACAĞIM. İLK YARIM SAAT BOYUNCA NORMAL MERMİLERLE SALDIRDILAR. AMA ŞİMDİ DÜZENLİ A-RALIKLARLA ATOMİK TORPİDOLAR SAVUNMA HATLARI-MA ÇARPIYOR.

“OTUZ METRE KALINLIĞINDA ÇELİK BİR KALKANIM VAR. GOSSEYN, BU KALKAN VENÜS YÖNÜNDEN GELEN TORPİDOLARLA BEŞ KEZ AŞILDI.

“GOSSEYN, KENDİNİ ÖLDÜRME. ÜÇÜNCÜ BEDENİN İMHA EDİLDİ. FAZLA BEYİN DOKUNU KULLANMAYI ÖĞRENMEK ZORUNDASIN. SANA BU KONUDA ÖĞÜT VEREMEM ÇÜNKÜ...”

Güm!

Bir duraklama oldu, ardından: “Bayanlar ve baylar, Oyun Makinesi, biraz önce isabetli bir atışla yok edilmiştir. Onun saraya karşı düzenlediği adice, hilekâr saldırı-”

Klik!

Birkaç dakikadan beri radyoyu kapatmak niyetindeydi. “Can sıkıcı. Anlatıp duruyor, bir şey hakkında - bir şeyler - Ne?”

Yeniden yatağa yattığında bu soruya kafa yormaktaydı. Bir şey hakkında - hakkında - ne kadar da yorgundu! “*Kendimi öldüreceğim. Herkes benden nefret ediyor. Ben mahvoldum. Yaşamın güzel tarafı nedir ki? Kendimi öldüreceğim.* ”

YİRMİ ÜÇ

Gosseyn'in ilk bilinçli çabası ellerini kımıldatmak oldu. Kımıl-da-tamıyordu. Ellerin üzerinde yatıyor gibiydi. Komik bir pozisyon, diye düşündü. Belli belirsiz bir rahatsızlık hissine kapıldı ve kendini kurtarmak için hipnotik uykusundan kurtulması gerektiğinin bilincine vardı.

Tam bu doğrultuda çaba sarf etmeye başlayacaktı ki bu otel odasına gelmesinin nedeni, anılarının arasında belirdi. Gözleri kapalıydı, ölüm dürtüsü içinde belirene kadar bekledi. Uyuşuk aklına gelen en i-yi yöntem, yatağın yanındaki masaya koyduğu otomatik tabancayı kapıp anlık bir hareketle beynine sıkmaktı. Ama intihar dürtüsü içinde uyanmadı. Onun yerine, içinin derinliklerinden, sevinçli bir güven dalgası, belirgin bir zafer hissi, hiçbir şeyin onu durduramayacağına dair bir inanç yükseldi. Gözlerini açmaya çalıştı, ama açamadı. Hipnotik ilaçtan olmalı, diye düşündü, acı içinde. Bir tür esrar gibi. Bir an için orada öylece uzandı, hâlâ ilacın etkisi altında olmasına rağmen moralinin böylesine iyi olmasına şaşırıyordu. Derken, zorlayıcı bir kendine gelme süreci başladı - bir kesinti olduğunu ve yüksek sesler duyduğunu hatırlıyordu. Çok belirsizdi ama sanki bir ara yataktan kalkmıştı. Teybi o zaman mı kapatmıştı?

“Eminim ki,” dedi Solundan gelen bir kadın sesi, “artık iyisindir. Uyuşturucu hiçbir şeye çare değil.”

Bu umulmadık ses etkisini gösterdi. Gosseyn gözlerini açtı. İki şeyin birden, neredeyse aynı anda bilincine vardı. Kollarının üzerinde yatıyordu, ama onları kullanamamasının nedeni bu değildi. Elleri kelepçeliydi. Yatağın yanındaki bir iskemlede sigara içerek oturan ve düşünceli bir şekilde ona bakan kişi, Patricia Hardie'ydi. Neredeyse oturur bir pozisyona geçmiş olan Gosseyn, yavaşça yastığına gömüldü. Kız sigarasından uzun bir nefes çekti. Tavana, tembel bir duman bulutu yollamadan konuşmaya başlamadı. “Seni zincirledim, çünkü her şeyi bilme dürtüsü çok güçlü olan bir tipsin.”

Kız güldü. Bu harika bir müzik etkisi bırakan sakin, gevşek bir kahkahaydı ve Gosseyn'i ürküttü. Adam, birdenbire kızın her zamankinden farklı göründüğünü fark etti. Nevrotikliğin belirtisi olan o hırçın ifade gitmişti. Güzel yüzünün tüm hoş özellikleri kalmış, ama derinden gelen bir etkiyle değişmişlerdi. Parlak, ama zayıf olan güzelliği artık güç duygusu içinde ortaya dökülüyordu. Kızın kişiliği ateş kadar canlı bir şekilde ona doğru yalazlanıyordu. Kız her zaman soğukkanlı ve kendinden emin olmuştu. Yeni olgunluğunun da desteğiyle bu öz-zellikler artık mükemmelleşmişlerdi. Tanımlanamaz bir şekilde güzel ve dikkatli kız, bir gün içinde parlak bir canlılığa sahip ve güzel bir kadın olmuştu. “Buraya gelme riskine girdim çünkü Bozucu'yu Maki-ne'ye gönderme eylemin geri tepti. Ve bu konuda, bu gece bir şeyler yapılması lazım,” diyordu.

Gosseyn'e, bu sözlerin ardından gelen suskunluk oldukça iyi gelmişti. Akıllı hâlâ kızın daha önce söylediği bir şeye takılmıştı:

“Bilme dürtüsü çok güçlü olan bir tipsin.” Öyleydi, ama bunun kızla ne ilgisi vardı? Kızın orada olmasının sebebini tam olarak kavrayamadığını fark etti. Patricia Hardie ona pek çok şey söylemişti, ama kızın da tüm evrene karşı oynanan null-A dramında hayati bir rolü olduğu fikrine hiç kapılmamıştı. Adam sorularını sormaya başlayınca, kız onun yüzünü seyretti. Kız sorunda derin bir iç çekti. “Sana hiçbir şey anlatmayacağım. Ne kadar çok şey bilersen bizler için o kadar tehlikeli

olacaksın. Ayrıca, zamanımız yok.”

“Ya, yok mu!” dedi Gosseyn, çileden çıkmış bir şekilde. “Korkarım zamanı yaratmak zorunda kalacağız. Bir bakalım,” diye devam etti. “Senin Hardie ile olan ilişkisinde bir problem var. Haydi oradan başlayalım.”

Genç kadın, gözleri kapalı olarak oturuyordu. Gözlerini açmadan konuşmaya başladı. “Sana karşı çok sabırlı olacağım,” dedi. “Sana Bozucu’nun hâlâ gönderdiği yerde, Makine’nin içinde olduğunu söyleyeceğim. Ve onu almamız gerektiğini. Bu, ulaşabileceğimiz az sayıdaki galaktik araçlardan biri. Onu, kanıt olarak ele geçirmeliyiz.”

“Benim,” dedi Gosseyn, “genel bir uyan yapmadan, iki gezegenin ele geçirilmesine izin veren bir grup hakkında o kadar kötü bir kanaatim var ki, bunu kelimelerle ifade etmem imkânsız.” Bu noktada durdu. “Kanıt mı?”

Kız soruyu duymamış gibiydi. “Fazla sert olma,” dedi alçak bir sesle. “Saldırımı durduramadık. Genel bir uyarı, saldırının sadece daha erken yapılmasına neden olurdu. Hem, ayrıca kimi uyaracaktık? Ve-nüs’de hükümet yok. Soruşturma, yargı ve iletişim sistemleri çetenin kontrolü altında. Eldred ve ben, genel bir uyarıyı nasıl yapabileceğimiz üzerine çok kafa patlattık. Onun bulabildiği tek çözüm, bütün bunlar bittikten sonra daha iyi bir Makine’nin yapılması gerektiği idi. Bu yapılabilir, biliyor musun. Genel Anlambilim Enstitüsü’nde, bir bakışta bir adamın bedenini ve aklını inceleyebilen ve o zamana dek aldığı null-A eğitiminin derecesini saptayabilen, ileri düzeyde geliştirilmiş yalan tarayıcılarıyla desteklenmiş bir dizi tüpten oluşan düzenekler yaptılar. Böylece sıkıcı oyunlar ortadan kalkacak. Ayrıca Ma-kine’yi, maruz kaldığı tarzdeki müdahalelerden koruyacak başka gelişmeler de var.”

Kız bir an durdu ve devam etti. “Sen Bozucu’yu geri aldıktan sonra daha fazlasını da anlatırım. Ama şimdi, dinle! Burada, otelde, sana yardım edecek genç bir adam var. O benim ajanlarımdan değil, ama ben gittikten sonra bu notu okuduğunda onun hakkında her şeyi öğreneceksin. Seni hipnozdan kurtaran kişi ben değil, oydu. Belirtmeliyim ki, seni kötü sonuçtan kurtarabilecek kadar vaktinde geldim. A-ma o, benim yapamayacağım bir şey yaptı. Senin burada, bu otelde olduğunu kimsenin bilmemesini o sağladı”.

“Ve Gilbert Gosseyn,” dedi kız öne doğru eğilerek - gözlerinin rengi yumuşak bir maviydi - “sabırsız olma. Sana kaba muamele edildiğini kabul ediyorum. Ama bu, senin ortalıkta olman yüzündendi. Senin konumunu şu şekilde tahlil ettik: Sen kriz yaklaştığında ortaya sürüldün. Thorson ürkmüştü, ama niyetinin seni öldürmek olduğundan şüpheliyim. Bu bir kazaydı. Sonra sen ikinci bir bedende yeniden belirdin, ikisi de Galaktik İmparatorluk için kilit noktalar olan Pres-cott’ın hastanesi ve ardından Eldred Crang’ın ağaç evinde.

“Bunun nasıl bir şok olduğunu tahmin bile edemezsin. Thorson muazzam dikkatli olmaya başladı. Senin fazladan beyninin eğitimsiz halini keşfedince, seni serbest bırakmaya ikna oldu. Bu Eldred’in işiydi, ama Thorson’un bunu kabul etme sebebinin, ajanlarının senin üçü-cü bedenini bulmak üzere olmaları olduğunu bilmiyorduk. Hâlâ onu nerede bulduklarını bilmiyoruz. Senin için artık önemli olan, üçüncü beden yok edildiğine göre yeniden aranan bir adam olman.”

“Üçüncü bedenime ne olduğuna göre?” dedi Gosseyn.

O uyandığından beri kız ilk defa ürkmüş görünüyordu.

“Yani, *bilmediğini* mi söylemek istiyorsun?” diye iç çekti. “Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin yok mu?” Sesinin tonu değişmişti. “Anlatmak için vaktim yok. Gazeteleri oku.” Kız ayağa kalktı. “Unutma, Bozucu’yu alt kattaki genç adamın evine götür. Yarın bir ara, seninle orada buluşacağım.” Kız cüzdanını karıştırıyordu. Cüzdandan bir anahtar çıkarıp yatağın üzerine attı. “Kelepçeler için,” diye açıkladı. “İyi şanslar.” Kapı kızın arkasından kapandı.

Gosseyn kelepçeleri çıkarıp yatağın kenarına dimdik bir şekilde oturdu, bu kız neden bahsediyordu, diye düşündü. Kızın bir nottan bahsettiğini hatırladı. Odada dolaşan şaşkın bakışları yatağın yanındaki sehpa takıldı. Notu şaşkınlık içinde okudu:

Sevgili bay Gosseyn,

Haberleri dinlediğimde sizin peşinize düşeceklerini anladım. Bu yüzden hemen oteldeki kayıt kartınızı yok ettim ve sizin odanız, 974, için aklıma gelen ilk isimle bir kayıt yaptım - John Wentworth.

Sonra yedek bir anahtarla odanıza girdim, sizi orada, o kayıt açık bir şekilde yatakta uzanırken buldum. Kaydı sildim ve üzerine tüm yıkıcı etkileri giderecek yeni bir kayıt yaptım.

Bir insan fazla iyimserlikle doldurulursa, serseme dönebileceği için son kez bakmaya geldiğimde bu kaydı kapadım. Umarım bir denge kurmayı başurabilmişimdir, çünkü sizi bekleyen kavgada, tüm sağduyunuza ihtiyacınız olacak.

Bu not, önümüzdeki sene oyunlara katılmak niyetinde olan, kendisini sizin hizmetinize sunan ve bu nota ismini diişme cüretini gösteren biri tarafından yazılmıştır.

En iyi dileklerle,

Dan Lyttle

Not: Geceyarısı nöbete çıkacağım. Bu arada, siz sabah gazetesini okuyun. O zaman neden bahsettiğimi anlayacaksınız.

-D.L.

Gosseyn gazeteye uzandı ve yatağın üzerine sererek açtı. Manşetteki sekiz sütunluk harfler ona bakıyordu:

OYUN MAKİNESİ YOK EDİLDİ

Heyecandan titreyen Gosseyn, tüm yazıyı görsel zıplamalarla o-kudu.

...Sarayda ateş açıldı ve... aynı anda, gizli bir saldırı hakkında yayın yaparken... Venüs (Öyle bir

saldırı olmamışken. Radyo iletişim raporuna bakın, sayfa 3). Otoritelerin kararına göre... deli... Başkan Hardie'ye yapılan suikastin hemen ardından... kanıtlar Makine'yle bağlantıyı gösteriyor... buna dayanılarak yok edildi.

Bir saat süresince... Makine yayını... Resmi başka yerlerde daha önce yayınlanmış olan Gilbert Gosseyn'e anlaşılmaz mesaj... bu sayfa... daha önce temize çıkarılmıştı... Yeniden sorgulanmak için bir kez daha tutuklanacak. Görülür görülmez tutuklanacak.

Gosseyn, bunları okurken Oyun Makinesi'nin radyodan söylediklerini saniyesi saniyesine hatırladı. Şimdi, güçlükle yutkunarak, kendi yüzünü gösteren ve sadece kafa kısmının olduğu fotoğrafa bakıyordu. Ama resimde garip olan bir şeyler vardı. Bunun ne olduğunu anlaması, saniyelerini aldı. I. Gilbert Gosseyn'in cesedinin bir fotoğrafını yayınlamışlardı.

Birdenbire korkutucu bir enerjiyle doldu. Gazeteyi yere bırakıp iskemleye doğru sendeledi. İçinde hissettiği tepki ve öfke, onu hasta ediyordu. Az daha kendini öldürecekti. Bu o kadar yakınından geçmişti ki, sanki ölmüş de yeniden dirilmiş gibiydi. Makine'nin ona önce intihar etmesini emredip sonra da “Üçüncü bedenin yok edildi,” diyerek onu geri çekmesi ne anlama geliyordu? Dünyadaki tüm organik maddeler arasında III. Gilbert Gosseyn bedeni, asla bulunamayacak şekilde saklanmış olmalıydı.

Kızgınlığı yavaş yavaş geçti. Ciddi bir şekilde durumunu tahlil etti. İlk hamle, diye düşündü, Bozucu'yu ele geçirmek. Sonrasında fazladan beynimi nasıl kullanacağımı düşünürüm.

Ama bu mümkün müydü? Bunu tek başına yapabilir miydi - bu konuda durmaksızın düşünüp beyninin özel kısmında hiçbir belirgin etki yaratamadığı halde? Alaycı bir şekilde gülümsemeyi başardı. Şimdi bu derinliklerde kaybolmayacağım, diye düşündü, kararlı bir şekilde.

Önce yapması gereken bir dizi şey vardı. Telefonun video ekranını devre dışı bıraktı - başka bir kâtip görevde olabilirdi - ve sonra resepsiyonu aradı. Hoş bir ses yanıtladı. “Ben John Wentworth,” dedi Gosseyn.

Diğer uçta bir sessizlik oldu, ardından “Evet, efendim. Durumlar nasıl? Ben Dan Lyttle efendim, hemen geliyorum.”

Gosseyn heyecan içinde bekledi. Kaydını yapan katibi, uzun, ince, hoş yüz hatları olan, koyu saçlı bir genç olarak hatırlıyordu. Gerçek Lyttle, Gosseyn'in hatırında kalandan biraz daha zayıftı ve Patricia Hardie'nin ona verdiği zor iş için, biraz güçsüz görünüyordu. Ancak, null-A eğitiminin pek çok özelliğini sergiliyordu, özellikle de çenesinin dikliği ve duruş biçimiyle.

“Acele etmeliyim,” dedi.

Gosseyn kaşlarını çatı. “Korkarım ki,” dedi, “bazı riskleri almanın zamanı geldi. Oyun Makinesi'nin olabildiği kadar çabuk parçalanacağı gibi bir fikrim var. Benim böyle bir meselem olsaydı ve bunun çabuk yapılmasını isteseydim herkesin istediğini alabileceğini söyleyen bir duyuru yayınlardım.”

Dan Lyttle'm gözlerini kocaman açmış bir şekilde kendisine bakmakta olduğunu fark etti. “Şu anda

yapılan şey de tam olarak bu,” dedi genç adam, nefes nefese. “Makinenin sekizde birinin şimdiden gitmiş olduğunu söylüyorlar ve bu - sorun nedir?”

Gossey'nin zihinsel bir ızdırap yaşıyordu. Makine gitmişti ve geçen her saniyeyle birlikte onun temsil ettiği her şey parçalanmaktaydı. Eski günlerin katedralleri ve tapınakları gibi Makine de yaratıcı dürtünün bir ürünüydü, ölü olmasa bile bir daha asla aynı şekilde ortaya çıkmayacak olan bir mükemmellik isteği. Bir darbeye, yüzlerce yıllık yeri doldurulamaz nesne silinip gitmişti. Bu görüntüyü ve duyguyu aklından çıkarmak için bayağı bir çaba sarf etmesi gerekti.

“Kaybedecek zaman yok,” dedi hızla. Eğer Bozucu hâlâ Maki-ne'nin içindeyse onu oradan almalıyız. Hemen bunun peşine düşmeli-yiz.”

“On ikiden önce buradan ayrılamam,” diye karşı çıktı Lyttle. “Hepimize görev başında kalmamız emredildi ve her Otel gözetleniyor.”

“Roboarabandan ne haber - eğer varsa?”

“Çatıya park ettim, ama size yalvarırım” - ses tonu ciddiye - “o-nu almaya çalışmayın. Eminim, anında tutuklanırsınız.”

Gossey'nin tereddüt etti. Bilinçli olarak, bu sıralarda onu birşeyden vazgeçirmenin kolay olmadığını fark etmişti. En sonunda, istemeye istemeye yenilgisini başıyla onaylayarak kabul etti.

“İşine dönsen, daha iyi olur,” dedi delikanlıya, sakince.

“Geçirmemiz gereken beş saatimiz var.” Lyttle, geldiği gibi sessizce kayıp gitti.

YİRMİ DÖRT

Kendisiyle başbaşa kalan Gosseyn, odasına yemek sipariş etdi. Yemek gelene kadar akşamını nasıl geçireceğini planladı. Bir telefon numarası araştırdı. “En yakın fonokütüphaneye, görüntülü bir bağlantı istiyorum,” dedi ahizeye, “Numaraları-”

Kütüphanedeki görevli robota isteklerini açıkladı. Bir dakika i-çinde video ekranında ilk görüntü belirmektedir. Gosseyn, bir yandan yiyip bir yandan izleyerek dinlemeye başladı. Ne istediğini biliyordu - fazladan beyin dokusunu nasıl eğitmeye başlayabileceği konusunda bir öneri.

Kütüphanecinin seçtiği konunun, bu isteği gerçekten karşılayıp karşılamayacağı belli değildi. Kendini sabırlı olmaya zorladı. Ses, raporuna, denizdeki basit formların yaşadığı o-lumlu ve olumsuz sinirsel etkileşimlerden bahsederek başlayınca Gosseyn kararlı bir şekilde yerine yerleşti. Geçirilmesi gereken koca bir akşam vardı.

Ardı ardına gelen cümleler zihninde yankılandıktan sonra sönüp gidiyordu. Ses, sinir sistemlerinin gelişimini anlatırken video da beliren görüntüler giderek daha karmaşık sinirsel bağlantılar, nihayet göreceli yüksek hayat biçimleri, deneylerden ders çıkarabilecek karmaşık yaratıklar şeklinde birbirini takip etti. Bir solucan, nihayet dönüp gidene dek iki yüz kere bir elektrik akımına çarptı ve sonra yeniden teste sokulduğunda altmış şoktan sonra vazgeçti. Küçük bir balıktan şeffaf bir engelle ayrılan turnabalığı, engelden geçmeye çalışırken neredeyse kendini öldürecek ve sonunda geçemeyeceğine emin olduktan sonra engelin kaldırıldığını algılayamadı, küçük balığı ele geçirilemez bir şey olarak yok saymaya devam etti. Yemeğine ulaşan karmaşık bir yolla karşılaşılan bir domuz oldukça hırçınlaştı.

Tüm deneyler gösteriliyordu. Önce solucan, sonra ekrana çarpıp duran turna balığı, deli gibi ciyaklayan domuz ve sonra, deney uygulanan bir kedi, bir çakal ve bir maymun. Ve hâlâ ortada Gosseyn’in kullanabileceği bir şey yoktu - hiçbir öneri, istediğiyle ilgili gibi görünebilecek hiçbir benzetme.

“Şimdi,” dedi ses, “insan beynine geçmeden önce, tüm bu hayvanlarda bir sınırlamanın kendisini tekrar tekrar gösterdiğini belirtmemizde fayda var. İstisnasız hepsi çevrelerini çok dar bir temel üzerinden tanımlıyorlar. Tumabalığı, engel kaldırıldıktan sonra bile çevresini, engel yerindeyken yaşadığı acı üzerinden tanımlamaya devam etti. Çakal, silahlı ve kameralı adam arasında ayırım yapmayı beceremedi.

“Her durumda, var olmayan bir benzerlik varsayılıyordu. İnsan aklının karanlık çağlarının hikâyesi, insanın bir hayvandan daha fazla bir şey olduğunun bulanık farkındalığıdır, ama bu, arka planında dar hayvan tanımlamaları temeline gömülmüş, kitlesel hayvan eylemleri olan bir hikâyedir. Öte yandan, null-A’nın hikâyesiyse, insanın beynini zaman-mekân boyutları içinde benzer ama yine de farklı nesne-olay bağlantılarını ayırt edebilmek için eğitime mücadelesinin hikâyesidir. İlginç bir şekilde, bu aydınlanmış dönemin bilimsel deneyleri, metodda, zamanlamada ve kullanılan malzemelerin yapısındaki benzerlikler arasında nicel farklılıklara ulaşmak için, ileri doğru bir eğilim gösterir. Hatta, bilimin, zorla kategoriler oluşturmaya bile çalıştığı söylenebilir, çünkü sadece-”

Gosseyn, insan beyninin ele alınmasını sabırsızlıkla bekleyerek, dinliyordu. Ama birdenbire

düşündü, Bu neydi? *Bu neydi?*

Kendini zorla iskemlesinde tutması, gevşemesi, hatırlaması gerekti. Ve ancak o zaman, ayağa fırlayıp ölçülemez derecede müthiş bir keşif yapmış olmanın coşkusuyla odayı arşınlamaya başladı. Benzerliklere çok daha yakından bakmak. Başka ne olabilirdi ki? Ve bunu yapmanın tek yolu hafızadan geçiyor olmalıydı.

Mükemmel hafıza, kelimenin tam anlamıyla akılda bir olayın, kaydedildiği zamanki halinin tam olarak yeniden canlandırılabilme-siydi. Beyin, belli ki sadece kendi algılamalarını tekrarlayabiliyordu. Ya o olayın doğadaki sürecini algılamayı - tabii ki - benzeştirmeyi de başaramayacaktı. Genel Anlambilimin soyutlama prensibi uygulanabiliyordu. Algılamamanın soyutlanması.

Yani, temel olarak mesele, bir kişinin kimliğini oluşturan şeyin daha fazla farkında olmaktır: Beyinde ve bedenin diğer kısımlarında saklanan hafıza. Mükemmel hafızaya ulaşmaya çalışırsa o kadar net bir şekilde sınırları belirgin bir birey olacaktır.

...*Başka ne olabilirdi ki?* Null-A fikrini geliştirmenin daha mantıklı bir yolu yoktu. Ama nihayet o seviyeye ulaştığı zaman, bu neye yarayacaktı?

Bir yerlerde, bir saatin tıklamakta olduğunu farkına vardı. Saatine baktı ve hareket zamanının geldiğini görerek heyecanla iç çekti.

Geceyarısı.

YİRMİ BEŞ

Bir sürü park edilmiş araba, hareket eden şekiller, ışık huzmeleri, uzaklarda çakan bir pırıltı, karmaşa. Arabalarını merkezdeki göz kamaştırıcı parlaklığın yaklaşık bir mil uzağına park eden Gosseyn ve Lyttle, incecik bir insan selini yarım mil boyunca izlediler. Sonunda, diğer insanların durup bir şeyleri seyrettikleri yere geldiler. İşte esas zor kısım burada başlıyordu. Bir null-A için bile çeyrek millik insan engelinin her bir birimini, kendi kişiliği ve iradesi olan bir birey olarak düşünmek zordu.

Kitle, ya dalgalanıyor ya da hareketsiz duruyordu. Tepe aşağı giden minicik bir kartopu gibi başlayıp bir çığa dönüşen arzuları vardı. Baskı altında eziliyormuş gibi nefes nefese kalanlar oluyor, ayağı kayıp düşen bir talihsizin attığı çığlıklar duyuluyordu. Kalabalık, ruhsuz bir kadındı; parmak uçlarında yükselip bir dünyanın mahvedilmiş akıl sembolüne boş boş bakıyordu.

Kafalarının üzerinde ganimetlerle dolu robouçak sürüleri vızıltilarla uçuşuyorlardı. Ama bu o kadar fena değildi. Kullanılan tek nakliye üslubu bu olsaydı tehlike en aza indirgenmiş olurdu. Kamyonlar da kullanılıyordu - ışıkları yanan, hızla sürülen, yolları kaplamış kalabalığın kenarında dizilen bir dizi kamyon. Metaneti bozulup korkan güruh geri çekiliyordu.

Gosseyn ve Lyttle yavaş yavaş Makine'ye doğru kendilerine bir yol açtılar. Gözlerini dört açıp kamyonların arasındaki boşlukları, insan kalabalığının arasındaki gedikleri, onlar ulaşmadan kapanmayacağı ümidiyle sürekli takip etmeleri gerekiyordu. Tüm risklere rağmen Gosseyn, ilerleyebilmelerine şaşmadı. Amaçları olan insanları, amaçları olmayanlardan koruyan garip bir psikolojik yasa vardı. Önemli o-lan, karşı amacı tahrik etmemekti. Bir keresinde, uçsuz bucaksız gibi görünen bir kamyon dizisine takıldıklarında Gosseyn haykırdı, "Bu kent tarafı! Tepenin diğer tarafında büyük olasılıkla kimse olmayacaktır. Buradan kurtulunca o tarafa doğru gidip kendimize araba-na giden bir yol açalım."

İşgüzar enkaz kaldırma ekiplerinin kalabalığa karşı kurdukları çelik çite vardılar. Aslında bu çok başarılı bir engel görevi görüyor ve a-rada sırada onu aşmayı başaranlar, çitin diğer yanında yağmacılara karşı dikilmiş askerler gibi küçük gruplar halinde duran muhafızların tüfekleri karşısında geri çekiliyordu.

Yaptıkları doğrudan tehlikenin göbeğine atlamaktı. "Yola yakın kal!" diye haykırdı Gosseyn. "Kamyonlara ateş etmeye çekineceklerdir."

Açık araziye çıktıkları andan itibaren, iki muhafız onlara doğru, o curcunada eriyip giden bir şeyler haykırarak koşturdu. Çarpılmış suratları, düzensiz ışıktaki bir belirip bir kayboluyor, silahlarını çılgınca sallıyorlardı. Gosseyn onlara ateş ettiğinde ipleri kesilmiş kuklalar gibi yere yığıldılar. Gosseyn, ürkmüş bir şekilde, Lyttle'ın ardından koşmaya devam etti. Öldürmeyi defalarca reddetmiş olan o adam, artık acımasızdı. Kasvetli bir şekilde, muhafızların birer sembol olduğunu düşündü, yıkımın sembolleri. İnsanlık dışı nitelikler üstlenmişlerdi ve insana saldıran canavarlar gibi, öldürülebilen ve unutilan, barbar varlıklardı. Onları unuttu. Önünde, Oyun Makinesi'nden geriye kalanlar duruyordu.

Gosseyn, saatler boyunca, umutlarını bir mantık yasasına bağlamıştı. Bu yasaya göre, kurulması yıllar almış bir makine, birkaç saatte yıkılamazdı. Ama beklediği kadar haklı çıkmamıştı. Makine, bariz bir şekilde küçülmüştü. Ama bunun sorumlusu sadece üzerine atılan torpillerdi. Oyun odalarının dış katları sanki tuhaf bir hava basıncı altında ezilmişçesine içeri gömülmüş kabuklara dönüşmüştü. Ve her yerde, çökmüş parıldayan duvarlarda, otuz, elli ya da doksan santim büyüklüğünde delikler açılmıştı. Parlayan, içeri serpilen ışığın altında, kertikli kara delikler, kıvılcımlar saçan kablo ve alet yığınları, ölü makinenin sinir sisteminin dış kısımları orada öylece dururken,

Gosseyn ilk kez olarak, Makine’yi daha önce yaşamış ve şimdi ölmüş, ileri düzeyde bir organizma şeklinde algıladı. Zekâ sahibi canlılar deneyimlerin kayıtlarını barındıran bilinçli bir sinir sisteminden başka, neydi ki? Dünyanın, insanın bildiği tarihi boyunca, Oyun Makinesi kadar uçsuz bucaksız bir deneyim ve hafıza, insanoğlu ve insan doğası hakkında muazzam bilgi sahibi olan başka bir canlı yaşamamıştı. Aklının uzak bir köşesinden Dan Lyttle’ın haykırdığını duydu, “Haydi gel! Gecikmemeliyiz.”

Gosseyn, gerçekten de oğlanın ona seslendiğini fark etti ve ileri doğru atıldı, ama hedeflerini gerçekleştirmeleri için Lyttle’ın peşinden giden sadece bedeniydi. Aklı ve bakışları, Makine’ye takılı kalmıştı. Daha yakından baktığında yangından mal kaçırma eyleminin boyutları daha iyi anlaşılıyordu. Koskoca kısımlar koparılmıştı, hâlâ koparılıyordu ve daha da koparılacaktı. Aletler, metal levhalar ve makineler taşıyan adamlar, karanlık geçitlerden dışarı akıyorlardı, onları böyle görmek Gosseyn’i şaşkına çevirdi. Bir kez daha bir dönemin bitişine tanıklık ettiği duygusuyla donakaldı.

Lyttle kolunu çekiştiriyordu. Ve bu, Gosseyn’i hiçbir lafın yapamayacağı gibi harekete geçirdi. Kamyonların ve uçak ışıldaklarının kızgın ışıklarını, atomik arama lambalarını ve her maden parçasından üzerine yansıyan ışık huzmelerini sıyrarak ileri atıldı.

“Arkaya gidelim,” diye seslendi Gosseyn ve Bozucu’yu barındıran sandığı taşıyan kamyonun girip kaybolduğu, aşağıya yönelen metal kıvrımlarının arasına doğru koşturdu. Onlar yarı koşup yarı yürürlerken patırtı bir miktar dindi, etraftaki uçak, kamyon ve adam sayısı azalmıştı.

Tabii ki ortalıkta müthiş bir faaliyet vardı. Kesicilerin tıslaması, düşen metallerin çınlaması, hareketlerin karmaşası, hepsi devam ediyordu ama miktar olarak azalmışlardı. Çünkü Makine’nin önündeki her yüz adam ve kamyonu karşılık, burada bir tane vardı, ama onlar da diğerleri kadar sıkı ve delice çalışıyorlardı, belli ki kolay ele geçirdikleri mülkleri üzerinde karşı konulmaz kalabalıklar tarafından hak iddia edilmesinin sadece zaman meselesi olduğunu biliyorlardı. Ama yine de patırtı azalmıştı. Gosseyn ve Lyttle, Bozucu’nun götürüldüğü kanada geldiklerinde yükleme platformuna çekilmiş neredeyse bir düzine kamyon gördüler. Muazzam büyüklükteki hangarın kapıları kesilip çıkarılmıştı ve bu kocaman, loş bölgede adamlar, kutular, makineler, metal parçaları ve aletler taşıyorlardı.

Hangar neredeyse boşalmıştı ve içinde Bozucu’nun bulunduğu sandık, sanki onların gelmesini bekliyormuş gibi bir başına duruyordu. Üzerine büyük puntolu harflerle bir adres basılmıştı:

ARAŞTIRMA BÖLÜMÜ

ANLAMBİLİM ENSTİTİSÜ

ŞEHİR

Adres, Gosseyn'in zihninde bir dizi düşünce uyandırdı. Makine, yasal olarak Enstitü'nün kontrolündeydi. Makine çok şey bildiğine göre, belki oradaki insanlar daha fazla bilgi sahibi olabilirlerdi. Bu, o-labilecek en kısa zamanda incelenmesi gereken bir konuydu.

Açık alana, karanlığa çıktılar. Arkalarındaki sesler hafifledi. Işığın parlaklığı, yüksek bir tepenin ardına çekildi. Arabaya ulaşıp hemen Dan Lyttle'in sevimli, küçük evinin avlusuna vardılar. Gosseyn belli belirsiz bir şekilde Patricia Hardie'nin orada bekliyor olacağına inanıyordu, ama kız orada değildi.

Bozucu'yu sandığından çıkarmanın yarattığı heyecan, kızın orada olmamasının getirdiği boşluk hissini giderdi. Bozucu'yu, ön kısmı yukarı gelecek şekilde yere koydular ve oturup seyrettiler. Parlak, çelik, yabancı metal - dünya yok edicisi! Galaktik fatihin ajanları, dünyadaki tüm yüksek kademeleri ele geçirdikleri için, uzun bir süre, fazla u-zun bir süre boyunca bu aletin varlığından şüphe edilmemişti. Gosseyn'in Bozucu'yu ilk ele geçirişi, null-A krizinin son aşamalarından biri olmuştu.

Oyun Makinesi Özgür kaldığında gerçekler hakkında bir yayın yapmış ve Venüs savaşını dünyaya taşımıştı. İşler daha mı iyiye, daha mı kötüye gidecekti belli değildi, ama işgalci güçler ve null-A'cılar artık harekete geçmişlerdi ya da harekete geçmek üzereydiler. Orada öylece otururken Gosseyn karanlık bir dehşete kapıldı. Bütün mantıklı bakış açılarına göre, savaş şimdiden kaybedilmişti. Lyttle'in yorgun olduğunu görebiliyordu. Genç adamın başı önüne düştü. Genç adam, Gosseyn'in kendisine yönelen bakışlarını yakaladı ve hafifçe gülümsedi.

"Dün o kadar gergindim ki," dedi, "bütün gün gözlerimi bile kırpmadım. Uyku giderici haplar almaya niyetlenmiştim, ama almayı unuttum."

"Kanepeye uzanıp uyu," dedi Gosseyn.

"Ve senin yapacaklarını kaçırayım, öyle mi? Hayatta olmaz."

Gosseyn gülümsedi. Genç adama, sakın bir şekilde Bozucu'yu incelemek niyetinde olduğunu açıkladı.

"İlkin tüplerin kullandığı enerjinin kaynağını tespit edecek, böy-lece aleti açıp kapayabileceğim. Bazı basit gereçlere ihtiyacım olacak ve biraz zaman alacak. Null-A fiziği derslerine girerken kullandığın a-letleri nereye koyduğunu göster ve yatıp uyu."

Üç dakika içinde tek başına kalmıştı. Kendisini acelesi varmış gibi hissetmiyordu. İşin başından beri, başdöndürücü bir hızda hareket etmiş ve neredeyse hiçbir yere varamamıştı. Bir zamanlar kurtarması gerektiğini düşündüğü null-A dünyası, etrafında çökmekteydi, hatta çökmüştü.

Ama bu araştırmadan tam olarak beklediği neydi ki? Bir ipucu, diye karar verdi Gosseyn. İşleyişi konusunda bir ipucu. Patricia bu a-letin kullanımının yasak olduğunu söylemişti - yasaklayan herhalde Galaktik Birlik denilen şu zayıf kuruluş olmalıydı, ama yine de ulaşım için kullanımına izin verildiğini söylemişti. Bu ne demek oluyordu? Lyttle'in enerji tarayıcısını aldı ve arada

gözdeliğinden bakarak üzerindeki ölçeği ayarlamaya başladı. Birdenbire Bozucu'nun içini görebildi.

İlk gözlemleri üstünkörüydü çünkü tüplerin içini görememişti. Bozucu'nun içindeki kablo karmaşası izlenilmesini neredeyse imkânsız kılıyordu. Gosseyn güç kaynağını aradı. Uzaklara gitmesi gerekmedi, çünkü *güç kaynağı açıktı*. Makine'nin bu nesneyi kapatacağını sanmıştı. Aleti kapatmanın bir yolu olmadığını anlamasıysa on dakikasını aldı. Alet çalışmaktaydı ve çalışmakta kararlıydı. Oyun Makinesi, elbette ki metalin içinden geçerek kablo sisteminde kısa devre yaratacak enerji sondajları yapabilir ve böylece özel sorunlarını çözebilirdi. Sonda aleti olmayan Gilbert Gosseyn ise çaresizdi ve Lyttle'a tek başına bir şey yapmayacağına söz verdiği için yatmaya karar verdi. O kalkana dek Patricia'nın da gelmesi mümkündü.

Ama kız gelmedi. Etrafta kimse yoktu. Saat akşamın dört buçuğuydu ve Bozucu dışında evde yalnızdı. Lyttle, mutfak masasının üstüne işe gittiğini ve kullanması için Gosseyn'e arabasını bıraktığını belirten bir not bırakmıştı. Not şöyle bitiyordu:

...radyonun, "katil unsurlar" adını verdiği kişiler "barışçı çabaları" sabote ediyorlar ama "kanun ve düzen" güçleri tarafından "acımasızca" bastırılacaklar.

Ev yiyecek dolu. Ben 12:30 da dönerim.

Dan Lyttle

Yemek yedikten sonra Gosseyn oturma odasına gitti ve durumundan gayet memnuniyetsiz bir şekilde Bozucu'ya bakmaya başladı. İşte buradayım, diye düşündü, beş dakika içinde ele geçirilebileceğim bir evde. Bu kentte, benim bu evde olduğumu bilen en az iki kişi var.

Patricia ve Lyttle'a güvenmiyor değildi. Olup biten şeylerden ve yaşanan olaylardan, onların kendi tarafında olduğu çıkarsamasını yapmıştı. Ama bir şekilde yeniden başka insanlara bağımlı olmak rahatsız ediciydi. Bu güvenmemek değildi. Ama diyelim ki bir şeyler ters gitti. Diyelim ki tam da o anda birileri onun nerede olduğu ve Bozucu hak-kındaki bilgileri Patricia'dan zorla almaktaydı.

Hava kararana kadar dışarı çıkamazdı. Yani geriye sadece Bozucu kalıyordu. Aletin yanına kararsız diz çöktü ve elini ihtiyatla uzatarak en yakınındaki köşe tüpüne dokundu. Tam olarak ne beklediğinden emin değildi, ama kendisini bir şoka hazırlamıştı. Tüp hafifçe sıcaktı. Tedirgin bir biçimde tüpü okşadı. Eğer aceleyle çıkmaya karar verirsem, diye düşündü, birkaç tüpü kaparım ve onları da yanımda götürürüm.

Ayağa kalktı. Kıza hava kararana kadar vakit tanıyacağım, diye düşündü. Bir an, kaşlarını çatarak duraksadı. Belki tüpleri şimdiden alsa, daha iyiydi. Kolayca çıkarılamayabilirlerdi.

Yeniden oturup tarayıcıdan Bozucu'yu inceliyordu ki telefon çaldı. Arayan, sesi heyecanla titreyen Lyttle'dı.

"Ankesörlü telefonda arıyorum. Son çıkan gazeteleri şimdi gördüm. Gazete, Patricia Hardie'nin bir buçuk saat önce tutuklandığını yazıyor, babasının anlıyor musun, canavarca öldürülmesi yüzünden.

Bay Wentworth,” - Lyttle’in sesi biraz ürkekçe çıktı - “bir null-A konuşması yapmak, ne kadar sürer?”

“Belirli bir süresi yoktur,” dedi Gosseyn. Kendisini buz gibi hissediyordu, beyni az önce şiddetli bir darbe yemiş ve titreşen bir çelik çubuk gibiydi. Thorson oyunu amansız bir şekilde oynuyordu. Sonunda yeniden konuşabildi.

“Dinle,” dedi, “geceyarısına kadar işinde kalıp kalmama kararını sana bırakıyorum. Gidebileceğin bir yer biliyorsan, hemen oraya git. Buraya gelmen gerektiğini düşünüyorsan, gelirken dikkatli ol. Bozu-cu’yu burada bırakabilirim de bırakmayabilirim de. Bazı tüplerini çıkarıp gideceğim, neyse boş ver. Gazetede ki, ‘Dikkatsiz’ - ‘Misafir’ i-lanlarına dikkat et. Ve her şey için teşekkürler, Dan.”

Bekledi, ama delikanlı hiçbir yorumda bulunulmadı, o da telefonu kapadı. Doğruca Bozucu’ya gitti. Kenar tübü, diğerleri gibi metalden üç santim kadar yukarıya uzanıyordu. Tüpü tutup yavaşça artan bir basınçla çekti. Ama tüp çıkmadı.

Çabasının yönünü değiştirdi, çekmek yerine itti. Belki gevşetilmesi gereken bir kanca vardı. Tüp çıtırdayarak indi. Gözlerinde keskin ve ani bir gerilme oldu. Oda dalgalandı, titredi, her molekülü sarsıldı. İçine büyük bir taş atılmış, kristal berraklığında bir havuzdaki görüntü gibi sallandı.

Başı ağrımaya başladı. Tüpü arayarak, eliyle ortalığı yokladı ama göz gözü görmüyordu. Gözlerini bir an için kapattı ama bu da bir şey değiştirmed i. Tüp, onu yeniden yerine yerleştirmeye çalışan parmaklarının arasında ateş gibi yanıyordu. Sersemlemiş olmalıydı, çünkü tökezledi ve Bozucu’ya çarparak öne doğru düştü. Garip bir hafiflik hissine kapıldı.

Gözlerini şaşkınlık içinde açtı. Koyu bir karanlığın içinde yanlamasına yatıyordu ve burun deliklerine, gelişen bir ağacın dolgun kokusu doluyordu. Bu tanıdık ve ağır bir kokuydu ama gerçekliğini kavraması için gereken muazzam zihinsel sıçramayı yapması uzun bir dakika aldı. Koku, Crang’in Venüs’deki evinin arkasındaki ağaç tüneline yaptığı beyhude yolculukta duyduğu kokunun aynısıydı.

Gosseyn ayağa kalktı, neredeyse metalik bir şeye takılıp düşüyordu, sonra önce yukarı doğru kıvrımlı duvara, sonra diğerine doğru el

yordamıyla ilerledi. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Dev bir Venüs ağacının köklerindeki tünelin içindeydi.

YİRMİ ALTI

Yine de, analitik olmayan zekânın kesin ya da nihai olduğunu hayal ettiği şeye karşı beslediği tüketici açlık, onu, kendisine gölgelerle ziyafet çekmeye zorlar.

- E.T.B.

Nerede olduğunu fark etmesini sağlayan enerji patlaması dinmiş-ti. Gosseyn, külçe gibi yere oturdu. Bu pek de gönüllü bir eylem olmamıştı. Elleri titriyordu, dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi.

Etrafının karanlık olduğu zaten dikkatini çekmişti. Şimdi bunu daha da yoğun bir şekilde hissetti. Karanlık! Gölgesiz, merhametsiz karanlık. Gözlerinden içeri sızıp beynine akıyordu. Giysilerinin derisine yapışmasını ve tahta zeminin sertliğini hissedebiliyordu. Ama tüm bunlar, bedensiz bir varlığın, derbederçe ürpermeleri de olabilirdi. Bu zifiri karanlıkta, madde, insan ya da insan olmayan şekliyle, neredeyse anlamsız bir terimdi.

“Yemek olmadan iki hafta, su olmadan üç gün dayanabilirim,” dedi Gosseyn, kendi kendine.

Anlarındaki millerce süren karanlık tünellere rağmen, o kadar da ümitsiz olmadığını hissetti. Çünkü bir Bozucu tüpünü, bu Venüs ağaç tünelinin herhangi bir yerine odaklamış olamazlardı. Bulunduğu yerden ulaşılması kolay olan, özel bir noktanın yakınlarında olmalıydı.

Olup bitenlerin boyutunu ilk kez kavradığında, ayağa kalkmak ü-zereydi. Birkaç dakika önce Dünya’da, şimdiyse Venüs’deydi.

Prescott ne demişti? “Eğer iki enerji, yirmi ondalık bir benzerlik yakınlığına ayarlanırlarsa, daha büyük olan sanki arada hiçbir mesafe yokmuş gibi, aradaki mekânsal boşluğu kapar, ama bağlantı, sonlu bir hızla gerçekleşir.”

Bu sonlu hızlar, güneş sistemi içindeki mesafelerde niyetlenilen bütün pratik amaçlar için sonsuz oluyorlardı. Gosseyn kendini daha i-yi hissetmeye başladı. Bozucu, onun bedeni olan, son derece düzenli enerji bileşimini, bu ağaç tünelinin bu küçük kısmına yönlendirilmiş ve daha büyük olan nesne, daha küçük olanla arasındaki mekânsal ayrılığı aşmıştı.

Gosseyn ayağa kalktı. Venüs’deyim - olmak istediğim yerde, diye düşündü. Keyiflenmişti. Tüm hatalarına rağmen, hâlâ güvenlikteydi ve hâlâ ilerleme gösteriyordu. Pek çok şey biliyordu ve bilmedikleri bile artık ona ulaşılabilir gibi görünüyordu. Daha derine bakmalıydı, gerçeklikten, birkaç soyutlama daha yapmalıydı, gözlemlerini bir ondalık daha arıtılmış kılabilir ve peçe yırtılıp gizemi, kendi duyularıyla algılayabilirdi.

Bu düşünce ve beraberinde getirdikleri, öylesine kapsamlıydı ki, sinir sistemindeki “ara ver” düğmesine basılmış oldu. Daha da sakinleşti.

Ayağa kalkmaya çalıştığında takıldığı metali hatırladı. Karanlıkta bile, nesneyi birkaç saniyede buldu. Beklediği gibi, bu şey Bozucu’y-du. Dikkatle, parmakları teker, teker, her bir köşe tüpüne sırayla dokundu. *Hâlâ* içeri göçmüş olan, dördüncü tüptü. Gosseyn duraksadı. Bozucu, kendilerine

has niyetleri ve amaçları olan insanlar tarafından “ayarlanmıştı”. Tüplerin bazıları Oyun Makinesi’ne “karışmak” için tasarlanmıştı, ama birkaçı, muhakkak ki onu güneş sisteminin başka kısımlarına, belki de çete faaliyetinin kilit noktalarına götürebilirlerdi -askeri karargâhlar, gizli galaktik üs, atomik silah depolan gibi.

Potansiyel olasılıklar onu heyecanlandırdı. Ama şimdi bunun zamanı değildi. Şimdi zaman, risklere atılma ve deneyler yapma zamanı değildi. Buradan ne kadar çabuk uzaklaşırsa, o kadar iyiydi.

İhtiyatla, Bozucu’yu yerden aldı ve karanlıkta yürümeye başladı.

“Bir yöne doğru bin adım yürüyeceğim,” diye karar verdi, Sonra geri gelip diğer yöne doğru bin adım yürüyeceğim. Böylece, iniş noktasının yakınındaki çete merkezine ulaşmayı umuyordu. Bundan daha uzağa kurulmuş olamazdı.

Tüneldeki keskin bir dönemeci alırken, yaklaşık üç yüz adım kadar sonra, bir ışığın parladığını gördü. Üç dönemeçten daha geçti. O zaman bile, artık daha parlak ve tam önünde olmasına rağmen, parıltının kaynağı belli değildi. Ama Gosseyn orada, ışığa gölgesi düşen bir parmaklık olduğunu gördü. Bozucu’yu yere koydu.

Dikkatli bir şekilde ilerledi. Son anda hızla yere çömeldi. Bir an sonra, çitin parmaklıkları arasından bakmaktaydı. Altında bir maden çukuru vardı. Maden, düzenli aralıklarla aşağı doğru eğimli muazzam duvarlarda yanan çok sayıda atomik ışığın altında, donuk bir şekilde parlıyordu. Çukur, yaklaşık iki mil uzunluğunda, bir mil genişliğinde ve yarım mil derinliğindeydi. Ve diğer ucunun yarısını, bir gemi kaplıyordu. Bu gemi, dünya insanların rüyalarında bile göremeyecekleri cinsten bir gemiydi. Uzay gemi mühendisleri, haftalarca normal uzay gemilerinin, otuz metre büyüklüğünde taslak planları üzerinde ter döktükten sonra, eve gidip karılarına, “Şimdi, beş yüz yıllık bir izin alacağım ve bir milyon ustayı, iki mil uzunluğunda bir yıldızlararası seyahat gemisi yapmaları için işe başlatacağım,” diye saçmalayabilir-lerdi.

Çukurdaki gemi, hemen hemen iki mil uzunluğundaydı. Kertikli arkası, tavana doğru, bir köpekbalığı gibi, üç yüz metre kadar uzanıyordu. Aynı büyüklükte bir gemi daha bu çukura sığardı, ama bu durumda, ikisi, çukurun bir millik genişliğini doldurmuş olurlardı.

Bu uzaklıktan, ayrıntıları pek seçemiyordu, ama yine de, Gosseyn geminin koca göbeğinin altındaki metalin üzerinde koşturan minicik şekilleri görebiliyordu. Zemindeki bir şeyle bağlantıları varmış gibiydi, çünkü arada sırada, bir alay küçük şekil, yerden yükselen uzun hörgüçlerden dökülüyorlardı; sanki yük asansörleri yüklerini boşaltı-yormuş gibi. Gosseyn onlara, metalin üzerinde sürünen, küçük, koyu renkli şeylere, karşı köşeden, yukarıdan bakıyordu.

Gosseyn geminin gitmeye hazırlandığını fark etti. Aşağıdaki şekiller, gemiye uzanan merdivenleri tırmanıyorlardı. Önce yüz tane koyu renkli hareket eden şekil gördü, sonra bir düzine, sonra hiç. Belirsiz hareketler ve fısıltılı konuşma sesleri fark ediyordu. Şimdiyse çukurun parlak uçsuz bucaksızlığının üzerine sessizlik çökmüştü. Gosseyn bekledi.

Dışarıda tamamen gece olmuş olmalıydı. Böylesi gemileri harekete geçirmek için geceyi beklemeleri gerekirdi. Bir dakika sonra, tavan açılmaya başlayacaktı. Yukarıda bir çayırılık olmalıydı, aşağıdaki

hangarları kamufle etmek için. Bir şekilde o çayırılık yukarı itilecekti.

O seyretmeyi sürdürürken bütün ışıklar söndü. Bu da mantıklıydı. Gecenin içinde ışıkların parlamasını istemezlerdi. Duyarlı dedektör-ler, hiçbir robouçağm ya da başka güneş sistemi aracının üzerlerinden geçmediğinden emin olmak için göğü araştırıyor olmalıydılar. Ama canlanan nesne gemiydi, tavan değil.

Gemi parlamaya başlamıştı. Bedeninin her yanını ortaya döken, zayıf bir ışıltı, belirsiz bir yeşil ışık, öylesine loş ki, onunla kıyaslandığında Dünya'daki ayışığı güneş kadar parlak kalırdı. Gemi ışıldamaya başladı. Birdenbire, ışık gözlerini acıttı.

Gosseyn, Bozucu'nun da onu aynı şekilde etkilemiş olduğunu hatırladı. Gemi! Başka bir yıldızdaki, gezegensel bir üsse ayarlanıyor. Tavan falan açılmayacak, diye düşündü. Başladığı kadar hızlı bir şekilde, zihinsel ve görüntüsel gerilim dindi. Yeşil hale eriyip söndü.

Koca gemi gitmişti.

Aşağıda, çukurda, ışıkların dördü yeniden yandı. Işıklar minyatür güneşler kadar parlaktı, ama beyaz ışımaları çukurun karanlığını kısmen aydınlatabiliyordu. Yakınlarındaki her şey, parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Ama parlaklık hangarın devasa boşluğuna yayıldıkça sönükleşiyordu. Merkezdeki yüzlerce dönüm ve duvar ışıklarının arasında kalan kısımlar derin gölgeler içindeydi.

Gosseyn, Bozucuyu alıp çukurun kenarındaki parmaklığı takip etmeye başladı. Ne aradığından pek emin değildi. Kesinlikle çukurun i-vine girmek gibi bir isteği yoktu. Buralarda bir yerlerde, bu ağaç kök-. lerinden bir çıkış yolu olmalıydı. Bir merdiven, bir asansör, *herhangi bir şey*.

Bu şeyin bir asansör olduğu ortaya çıktı. Ya da içlerinden ikisinde asansör olan bir dizi asansör boşluğu. Gosseyn ilk asansörün kapı kolunu denedi. Kapı, hiç ses çıkarmadan kayarak açıldı. Serinkanlı bir şekilde içeri girdi ve kontrol mekanizmasını inceledi. Beklediğinden daha karmaşıktı. Bir tüp paneli vardı, ama kontrol kolu yoktu. Gosseyn bunun ne olduğunu anlayınca, kanı çekilir gibi oldu. Bozucu tipi bir asansör. Sadece aşağı ve yukarı gitmiyordu. Tüpleri saydı, on iki noktanın her birine gidebilirdi.

İçinden homurdandı ve eğilip üzerlerinde işaret aramak için tüpleri dikkatle inceledi. O zaman, rahatlayarak her tüpün başka bir yönü gösterecek şekilde biçimlendirilmiş olduğunu fark etti. İçlerinden sadece biri dosdoğru yukarıyı gösteriyordu. Gosseyn duraksamadı. Bu seçim onu anında esarete götürebilirdi, ama bu atılması gereken bir tehlikeydi. Parmaklan tüpe dokundu ve aşağı bastırdı.

Bu sefer, bu heyecanlı olayı izlemeye çalıştı. Ama hislerini allak-bullak eden baygınlık beynini de etkilemişti. Görüntüsü yeniden netleştiğinde, asansörün dışındaki manzaranın değişmiş olduğunu gördü.

Kesinlikle bir ağacın içindeydi. Ama asansörün saydam kapılarının ardında cilalanmamış doğal bir oda vardı. Daha yukarıdaki bir delikten, odaya ışık dökülüyordu. Her şey çok sert ve düzensizdi, odada pek çok karanlık köşe vardı.

Gosseyn, Bozucu'yu, bu karanlık köşelerden birine gizleyip dikkatle deliğe doğru tırmandı. Önündeki koridor daralarak önünde dikleşiyordu. Yolun yarısına geldiğinde Bozucu'yu buradan geçiremeyeceğini fark etti. Bu sinir bozucuydu, ama bunu göze almaya karar verdi. Venüslülerle bağlantıya geçmeliydi. Daha sonra, onların yardımıyla Bozucu'yu almaya gelebilirdi.

Tırmanışının sonlarında ellerini kullanması ve kendini yukarı çekmek için, kurumuş tahtanın çıkıntılı köşelerine yapışması gerekti. Dev bir Venüs ağacının alt dallarının birinden, bedeninin sığabileceğinin en fazla iki katı büyüklüğünde bir delikten dışarı çıktı. Bu düzensiz biçimli, doğal görünümlü bir delikti. Belki de bu ağaçtaki yüzlerce benzer görünümlü delikten sadece biriydi ve bu nedenle, yerini çok dikkatli bir şekilde belirlemeliydi.

Bir yanında kocaman bir çayırılık olduğunu zaten fark etmişti, belki de çukurun üzerindeydi. Diğer tarafında, sık Venüs ormanı vardı. Gosseyn etraftan mihenk noktaları seçip içinden çıktığı geniş daldan aşağı inmeye başladı. Gövdeden altmış metre kadar sonra, dal başka bir ağacın aynı derecede kocaman bir dalma ulaşıyordu. Bunu görünce, içi titredi. Ağaçların üzerinde koşturmanın, hayvani bir zevki vardı. Beş mil kadar, havada ilerleyecekti, tabii daha önce orman bitmezse ve sonra da-

Dalda on beş metre kadar ilerlemişti ki, altındaki kabuk göçtü. Zemine düştü. Anında, üzerindeki kapan kapısı örtüldü ve karanlıkta kaldı. Gosseyn ışığın yokluğunu pek fark edemedi. Çünkü düştüğü yer oldukça dik duvarları olan bir çukurdu. Gosseyn yukarı doğru çaresizce zıpladı. Parmaklarını yumuşak tahtaya geçirdi, sonra da dik e-ğimli duvardan boşluğa kaydı. Yeniden sertçe yere çarptı. Yolculuğu pek uzun sürmedi, yolu on metreden fazla değildi. Ama sonuçları uçsuz bucaksızdı. Yakalanmıştı.

Vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu. Hâlâ aşağıya doğru kaymayı sürdürürken Gosseyn ayağa kalkmak için savaştı, kurtulamayacağı bir derinliğe ulaşmadan *geri dönmeye* çalıştı. Olmadı. Gücünün onu ulaştırabileceği en yüksek noktaya zıpladı ve karanlığa uzanan parmakları, sadece havayı yakalayabildi. Bu sefer, düşüşe karşı kendini toparladı ve ayaklarının üzerine dengeli bir şekilde indi. Eğer bir kaçış yolu varsa, acilen bulması gerektiğini bilerek. Ve yine de, bir an için, kendini hareketsiz durmaya zorladı, null-A korteks-talamik duraklama i-çin, düşünmek için.

Şimdiye dek her şey kendiliğinden olmuş gibiydi. Ağaç dalının o kısmının göçme nedeni, ağırlığını üzerine vermiş olmasıydı. Zemin de aynı nedenden dolayı çökmüştü. Böylesi kapan kapılarının olması ü-zücüydü. Bir yerlerde alarmlar çalmış olmalıydı. Kimse gelmeden buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı, yoksa asla çıkamayacaktı!

Dizlerinin üzerine çöküp yeri gevşek bir şekilde yokladı. Sağ tarafında, bir halıya dokundu. Halının üzerinde süründü ve teker teker, bir çekmeceye, bir masaya, bir koltuğa ve bir yatağa dokundu. Bir yatak odası! Buralarda bir ışık düğmesi olmalıydı, bir masa ya da yatak lambası. Hızlı düşünceleri duraksadı ve eyleme geçti. Duvardaki ışık düğmesi parmaklarının altında tıkladı ve düşüşünden üç dakika sonra hapishanesini görebildi.

O kadar kötü değildi. Odada ikiz yatak vardı, ama en az Crang'ın apartmanındaki kadar büyük ve lüks, geniş bir oturma odasına açılan, mercan pembesi bir kameriyeye yerleştirilmişlerdi. Mobilyalar, güzel bir şekilde işlenmiş, iyi kalite ahşabın ısıldayan kalitesine sahiptiler. Duvarlarda

resimler vardı, ama Gosseyn, resimlere bakmak için duraksamadı, çünkü huzursuz bakışları, kapalı bir kapıya takılmıştı. Kapıdan bir ses, kilitte dönen bir anahtarın sesi geldi.

Gosseyn, silahlarını çekerek, geri gitti. Kapı açıldığında, içeri bir roboaskerin girdiğini gördü. Ve Jim Thorson’un sesi duyuldu. “Pekâlâ, Gosseyn, silahlarını at ve üzerinin aranmasına izin ver.”

Başka seçeneği yoktu. Bir dakika sonra, askerler içeri girip silahlarını ona doğrultmuşlardı. Ve Jim Thorson kapıdan içeri girdi.

YİRMİ YEDİ

Birlik elçisi, hayvanlar gezegenindeki bir metal kayalığına indi. Kocaman binanın korkuluklarına doğru yavaşça yürürken huzursuz bir şekilde millerce altındaki ormanı seyretti.

”Sanırım,” diye düşündü, benden, ava gitmem beklenecek, şeylerle - duraksayarak doğru kelimeyi bulmaya çalıştı ve ardından kasvetli bir şekilde devam etti, bunun kadar büyük av köşkleri inşa eden dışavurumcularla.

“Buradan, Ekselansları,” diye mırıldandı, arkasından gelen bir ses. “Av grubu bir saat içinde yola çıkacak ve Kızıl Enro, sizinle yolda görüşecek.”

“Varolan En Büyük İmparatorluk’un dışişleri bakanı olan Ekselanslarına söyle,” diye resmi bir tavırla konuşmaya başladı elçi, “henüz yeni geldim ve-”

Daveti reddettiğini söylemeden durdu. Hiç kimse, hele Birlik a-janlarından biri, altmış bin yıldız sisteminden oluşan bir imparatorluğu idare eden lordun davetini geri çeviremezdi, hele konu, böylesine nazikse. “- zamanında orada olacağım,” diye, sakince bitirdi sözlerini elçi.

Bu av, kana susamışların işiydi. Her hayvan için, hiç ses çıkarmayan makinelerin taşıdığı, farklı silahlar kullanılıyordu; her avcı için bir makine mevcuttu. Robotlar, avcılara tam olarak gereken silahı u-zatarak sürekli yardımcı oluyor ve yine de hiç ayak altında dolaşmıyorlardı. Avcılar atış konumuna geçerken, tehlikeli hayvanlar, enerji paravanlarıyla avcılardan uzakta tutuluyorlardı.

Gri renkli, biçimli, güçlü ve toynaklı bir hayvan vardı; hayvan tuzağa düşürüldüğünü ancak bir saatlik mücadeleden sonra fark etmişti. Hayvan kalçalarının üzerine oturup ağlamaya başladı. Hayvan bir dakika boyunca, hüngür hüngür ağlay p kıvranarak öylece kaldı ve sonra sessizleşti. Ardından, hem dışişleri bürosu hem de av köşkü olarak kullanılan o dev komplekse giderle ken kızıl saçlı bir dev Birlik elçisinin yanına geldi.

“Harika bir spor, değil mi?” diye homurdandı. “Gerçi pek fazla a-teş etmediğinizi fark ettim.”

“Bu benim ilk seferim,” diye özür diledi diğeri. “Büyülendim.”

Belli bir açıdan bakılırsa, söylediği doğru sayılabilirdi. Büyülenmiş, dehşete kapılmış, şoka girmiş ve iğrenmişti. Koca adamın, kendisine alaycı bir tavırla baktığını fark etti.

“Siz Birlik adamları, hepiniz aynısınız,” dedi Enro. “Bir dolu korkak-” Durdu. Yapacağı ağır ithamı

üzerinde düşünüyör gibiydi. “Barışçı!” dedi.

“Hatırlamalısınız ki,” dedi elçi, soğukkanlı bir tavırla, “Birlik, on dokuz galaktik imparatorluk tarafından, birbirlerini sonu olmayan ve beyhude savaşlarda yok ettikleri bir zamanda kuruldu. Birlik’in işi barıştır ve her kurum gibi, zaman içinde gerçekten barışı *düşünen* insanlar yaratmıştır.”

“Bazen,” dedi Enro, gururla “ne kadar yıkıcı olursa olsun, sanırım ben savaşı tercih ediyorum.”

Birlik görevlisi yanıtlamadı ve sonrasında Enro, alt dudağını kemirmeyi bırakıp ters bir edayla sordu. “Neyse, istediğin nedir?”

“Son zamanlarda, ulaştırma bakanlığınızın fazla gayretli olduğunu keşfettik” diye diplomatik bir şekilde konuşmaya başladı elçi.

“Ne şekilde?”

“Bahsettiğim olay, orasının yerleşik sakinleri tarafından Güneş diye adlandırılan bir yıldız sistemi hakkında.”

“Bu isim bende bir şey çağrıştırmıyor,” dedi Enro, soğuk bir şekilde.

Elçi saygıyla eğildi. “Şüphesiz ki sizin bölümünüzde orasının kayıtları vardır ve sorun da çok basit. Beş yüz yıl önce, Birlik’ten izin alınmadan, sizin ulaştırma bölümünüz orada bir transit üssü kurmuştu. Güneş, yeni keşfedilen yıldızların incelenmesi ve kullanılması ile ilgili anlaşma imzalandıktan sonra keşfedilen yıldız sistemlerinden biri.”

“Hmm! Kızıl adamın bakışları daha da alaycı bir hal almıştı ve elçi, Enro’nun *gerçekte* Güneş’den haberdar olduğunu düşündü! “Üssün orada kalması için bize izin verecek misiniz?” diye sordu Enro.

“Birlik beratındaki maddelerin öngördüğü şekilde,” diye resmi bir tavırla yanıtladı Birlik görevlisi, “bu üs parçalanmak ve oradan kaldırılmalı.”

“Bu çok küçük bir mesele gibi görünüyor,” dedi Enro, düşünceli bir şekilde. “Ulaştırma sekreterime bir muhtıra bırakın ve ben de konuyu inceleyeyim.”

“Ama üs parçalanacak, değil mi?” diye ısrar etti elçi, kararlı bir edayla.

Enro soğukkanlıydı. “Öyle olması şart değil. Eğer uzun zamandır üs oradaysa, kaldırılması ulaştırma bölümü için ciddi sorunlar doğurabilir. Eğer öyleyse, biz de konuyu Birlik’e götürürüz ve oradaki konumumuzun kabul edilmesini isteriz. Bizim muazzam yıldızsal organizasyonlarımız arasında bazen böylesi olayların olması kaçınılmazdır. Bu tür meseleler, yapıcı ve esnek bir şekilde ele alınmalıdır.”

Şimdi alaycı olma sırası ufak tefek adamdaydı. “Eminim ki siz Ekselansları, başka bir imparatorluk yanlışlıkla bir yıldız sistemini kendi mülküne kattığı zaman ilk karşı çıkan olursunuz. Birlik’in tutumu gayet nettir. Yanlış yapanlar, onu düzeltmelidir.”

Enro Şimdi tehditkâr bir Şekilde bakmaktaydı. “Konuyu bir sonraki Birlik toplantısında ele alacağız.”

“Ama buna daha bir yıl var.”

Enro adamı duymamış gibiydi. “Bu sistem hakkında bir Şeyler hatırlar gibiyim. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, orada yaŐayanlar kana susamış bir guruh. Şimdi orada, bir karmaşa ya da bir çeşit savaş var.”

Zalim bir Şekilde gülümsedi. “Orada düzeni yeniden tesis etmek için izin isteyeceğiz. Eminim Birlik temsilcileri buna karşı çıkmayacaklardır.”

YİRMİ SEKİZ

Gosseyn, sıkkın bir şekilde, düşmanlarının odaya doluşmasını seyretti. Herhalde gelen Crang değil de, Thorson olacaktı. Prescott'ı bile ona tercih ederdi. Ama gelen Thorson'du-gri-yeşil gözlü, önünde bir hayalet gibi beliren dev bir adam, kuvvetli, ağır bir surat ve başat şahin burnu. Dudaklarını hafifçe ısırarak kıvırmaktaydı. Nefes alırken, burun delikleri bariz bir şekilde açılıp kapanıyordu. Gosseyn'e, bir iskemleye oturması için işaret ederken, başını hafifçe sağa eğdi. Kendi oturmadı. İlgi gösterircesine, "Düşüş esnasında canın acıdı mı?" diye sordu.

Gosseyn soruyu, omuzunu silkeleyerek geçiştirdi. "Hayır."

"İyi."

Bir sessizlik oldu. Gosseyn kendini toplayacak zaman bulmuştu. Yakalanmasından dolayı hissettiği hiddet geçmeye başladı. Yapacak bir şey yoktu. Düşman karargahında yakalanan bir adamın tehlike ve dezavantajlarla karşı karşıya olması doğaldı. Önünde tuzaklar olduğunu bilseydi bile, yapmış olduğu gibi, ilerlemeye devam ederdi.

Durumu kabullendi. Thorson la ilişkisini gözden geçirdi ve hiç de gerektiği kadar sert ve şiddet dolu olmadığını fark etti. Adam birkaç kez, onun yararına karar değiştirmişti. Onu hemen öldürmekten kaçınmıştı. Hatta onu serbest bırakmaya ikna bile edilebilmişti. *Bu* herhalde bir kez daha gerçekleşmezdi, ama konuşabilecek bir dili olduğu sürece, Thorson dan kaynaklanabilecek bir tehlike, sabit ve değiştirilemez olmazdı. Bekledi.

Thorson çenesini tutarak, "Gosseyn," dedi, "Venüs'e yapılan saldırı, ilginç bir aşamaya ulaştı. Normal şartlar altında, başarısızlığa uğradığı bile söylenebilirdi,,, ee, bunun seni ilgilendireceğini düşünmüştüm. Ama bunun başarısızlık kabul edilip edilemeyeceği, senin, benim kafamdaki bir fikre ne kadar açık olduğuna bağlı."

"Başarısızlığa uğradı!" diye tekrarladı Gosseyn. Bu noktada, dinlemeyi kesmişti. "Duyduğum doğru olamaz", diye düşündü. Yavaş yavaş, kelimeleri anlamlandırmaya başladı ama duyduklarına hâlâ daha inanamıyordu. Yüzlerce kere, Venüs'ün işgalini gözünün önüne getirmişti: Koskocaman ağaçların ve sürekli ılıman iklimin gezegeni, dört bir yandan saldırıya uğruyor! Gökten öyle çok adam iniyor ki, kendinin daha hiç göremediği kentlerin sisli gökleri, onların yere inen biçimleriyle, kararıyor! Milyonlarca silahsız insan, akla gelebilecek her tipte silahlarla donanmış sınırsız sayıda eğitilmiş askerler tarafından şaşkına çevriliyor! Böylesi bir saldırının şimdiden başarısızlığa uğraması imkânsız görünüyordu.

Thorson yavaşça, "Henüz benden başka kimse, bu durumun farkında değil, belki," bir an duraksayarak, "Crang dışında," dedi. Bir an, aklına tatsız bir düşünce takılmış gibi kaşlarını çatarak, durdu. "Gosseyn, eğer Venüs'ü savunmayı düşünseydin, teorik olarak, senin sahip olduğun adam sayısından çok, en temel silahlarla donatılmış saldırgan bir güce karşı ne gibi önlemler alırdın?"

Gosseyn tereddüt etti. Venüs'ün savunması hakkında birkaç fikri vardı, ama bunları Thorson'a söylemek niyetinde değildi. "Hiçbir fikrim yok," dedi.

“Eğer hücum esnasında yakalansaydın, ne yapardın?”

“En yakın ormana kaçardım.”

“Ya evli olsaydın? Karın ve çocuklarına ne yapardın?”

“Tabii ki benimle gelirlerdi.” Gerçeği görmeye başlıyordu, ama önünde beliren resim, baş döndürücüydü.

Thorson küfretti. Sağ yumruğunu, sol avucuna indirdi. “Ama bu neye yarardı ki?” dedi kızgınca. “Kimse kadınlara ve çocuklar zarar vermez. Adamlarımız, direniş gösterilen yerler dışında, nüfusa itibar ve saygı göstermeleri doğrultusunda emir aldılar.”

Gosseyn başıyla onayladı, ama bir an için, konuşamadı. Gözlerine yaşlar dolmuştu, heyecan gözyaşları ve şimdiden yaşanmış olan kayıpların ağırlığını fark etmenin getirdiği gözyaşları. Huzursuzca, “Sorunları, silahlara ulaşmak olurdu. Bunu nasıl başardılar?” dedi.

Thorson homurdandı ve odayı arşınlamaya başladı. “Akıl almaz,” dedi. Omuz silkti, duvardaki bir alete doğru yürüdü, bir tuşa dokundu ve geri çekildi. “Devam etmeden önce, durumu tam olarak anlasan, daha iyi olur.”

O sözünü bitirince, oda karardı. Kare biçimli bir ışık parçası duvarı aydınlattı. Işık değişti, derinleşti; beliren resim, giderek gerçeklik kazandı. Gosseyn’e, bir pencereden dışarı, gürültülü, belalı bir günün manzarasına bakıyorlarmış gibi geldi. Pencere ve pencereyle beraber kendileri de ilerlediler, döndüler ve göğe uzayan ağaçların altlarında uyuyan adamlar gördüler. Binlerce adam. Çok hafif bir malzemeden yapılmış yeşil üniformaları vardı. Böyle günün ortasında, binlercesi birden uyurken, garip görünüyorlardı. Uykularında kıpırdanıyorlar, o-raya, buraya çarpıyorlardı. İçlerinden birkaçının uykudan uyanıp oturup gözlerini oğuşturup sonra biraz daha uyumak için yeniden yere uzanmadığı bir dakika bile geçmiyordu.

Uyuyan insan sıraları boyunca nöbetçiler yürüyordu. Üzerlerindeki gökte makineler dolanıyor, dönüyor, kıvrılıyor, sanki adamlar huzursuzluk çıkaracaklarmış gibi, silahlarını bir oraya, bir buraya doğrultuyorlardı.

Nöbetçilerden ikisi, Gosseyn ve Thorson’un baktıkları pencerenin altından geçtiler. Gosseyn’in daha önce hiç duymadığı bir dilde konuşuyorlardı. Bunların galaktik askerler olduklarını önceden tahmin etmişti, ama o yabancı dilin sesi onu allak bullak etti, içini ürpertti. Thorson’un sesi, omuzunun yanından, yumuşakça, duyuldu:

“Onlar Altairalı. Yerel dili öğretmekle uğraşmadık.”

“Yerel dil!” Gosseyn bunu sessizce kabul etti. Galaktik bir imparatorluk ve onun sayısız halkları düşünüldüğünde söylenen mantıklıydı.

Tam Thorson’un ona bu ilginç sahneyi niye gösterdiğini merak etmeye başlıyordu ki, koca ağaçların önce birinin, sonra diğerinin ü-zerindeki hareketlenmeyi fark etti. İnsan şekilleri -bu arka planda minik görünüyorlardı- mağaralardan ve tünellerden, dalların devasa budak ve kıvrımları arasından

aşağı koşturuyorlardı. Gosseyn gergin bir şekilde onları izlerken, yere inip bağırarak, ileri atıldılar. Görüntü çok garipti, çünkü kalın alt dallardan, ellerinde taşıdıkları kısa sopalarla maymunlan gibi atlıyorlardı. Önce azar azar damlıyorlardı, sonra ince bir akıntı oluşturdular, sonra bir ırmak, sonra bir sel ve nihayet, her yerdeydiler; ellerinde sopalarla ince, kahverengi şortlar ve kahverengi sandaletler giymiş adamlar. Orman bir karınca tepeciği gibi kabarıyordu, ama bu karıncalar insan şeklindeydi ve deliler gibi haykırıyorlardı.

İlk önce makineler uyandı. Uzun sıralar boyunca salınan alev makineleri, cızırtılı ateşlerini, saldırganların üzerine yolladılar. Otomatik olarak hedef bulan silahlar, şimşeklerini karmaşaya eklediler. Çığlıklar duyuldu ve adamların yüzlercesi, yere yığıldı. Ve şimdi, tüm kamp uyanıyordu. Küfür eden askerler doğruluyor ve silahlarını kapıyorlardı. Sopalarını sallayan adamlar onları çevreledi, dakikalar uzadıkça, sopalı adamların sayısı artıyordu. Karmaşanın içinde otomatik silahlar, sanki artık nereye ateş etmeleri gerektiğinden emin değillermiş gibi, güvensizce kekeliyorlardı. Alev makinelerinin cızırtısı ve silahların şimşekleri azaldığında küfreden, homurdanan ve nefes nefese kalmış adamların sesi de belirginleşti.

Gosseyn'in birdenbire aydınlanmasını sağlayan, kavganın acaip-liği oldu.

“Tanrım,” dedi Gosseyn, “bu kavga karanlıkta mı yapılıyor?”

Bunu öylesine sormuştu, çünkü şimdi oradaki ışıkla gün ışığı arasındaki farkı görebiliyordu. Bu, gece vakti, radar kameraları ile çekilmiş bir sahneydi. Çünkü arkasından, Thorson, kısık bir sesle, “İşte tüm silahlar o noktada başarısız oluyor. Karanlık. Her adamın, gece görebilmesi için bir aleti var, ama işleme sokulmaları için enerji ve sürekli takılı tutulması gerekiyor” dedi ve kızgınlıkla homurdandı. “Bu salakları, tüm diğer salak askerler gibi davranırken seyretmek, insanı deli etmeye yeter.”

Bir dakika daha söylendi ve sonra sustu. Gosseyn'in arkasında şimdi sessizlik hüküm sürüyordu ve Thorson bir süre sonra çok daha sakın bir sesle konuşmaya devam etti.

“Niye kızıyorum ki?” dedi adam. “Bu saldırı ilk gece gerçekleştirildi. Askerlerimizin kurduğu her kampta yaşandı. Saldırının sonucu felaketti çünkü kimse, silahsız sürülerin, galaksideki en iyi donanımlı ordulardan birine saldırmasını beklemiyordu.”

Gosseyn adamı artık pek duymuyordu. Muharebeyi hayranlığa kapılmış olarak izliyordu. Şimdi saldırganlar binlerce kişi olmuşlardı. Ölülerini her ağaçtan üçer beşer sarkıyordu. Ama yalnız değillerdi. Orada burada, bu baskına uramış kampta, galaktik askerler hâlâ mücadele ediyorlardı. Taşınabilir alev makineleri hâlâ arada sırada ölümcül yalazlarını fırlatıyorlardı, ama şimdi, zafer Venüslü null-A'nın oluyordu.

On dakika içinde, sonuç şüpheye yer vermeyecek şekilde belirgindi. Sopalı ve kararlı adamlar ordusu, tam donanımlı, modern bir askeri kampı ele geçirmişti.

YİRMİ DOKUZ

Muzaffer Venüslüler ölüleri için mezar kazmaya başladıklarında, Thorson uzanıp videoyu kapattı. Oda yeniden aydınlandı. Thorson, ciddi bir edayla, saatine baktı.

“Crang gelene kadar bir saatim daha var”, dedi.

Bir an için, kaşlarını çatarak, durdu, sonra video ekranının az önce o kadar canlı bir şekilde belirttiği, boş duvarı işaret etti.

“Doğal olarak,” dedi, “hemen ek kuvvetler gönderdik ve kentlere saldırmalarını önledik. Ama zaten amaçları da bu değildi. Onlar silah istiyorlardı ve silahlarını da aldılar. Bugün istilanın dördüncü günü. Bu sabah hesabıyla, uzay gemilerimizin bin iki yüz’ünden fazlası ele-geçirilmiş, bin tanesi de imha edilmişti; sayısız miktarda silah elegeçi-rip bize doğru yönelttiler, adamlarımızdan iki milyon kadarı öldürüldü. Bunları başarmak için, Venüslüler on milyon adam kaybettiler; beş milyonu öldü, beş milyonu da yaralandı. Ama bana kalırsa, artık büyük kayıplar verme dönemleri geride kaldı, buna karşın kaçınılmaz bir şekilde bizimkiler daha yeni başlıyor.”

Odanın ortasında durakladı. Gözleri somurttu. Alt dudağını, vahşi bir şekilde kemiriyordu. En sonunda, karanlık bir şekilde: “Gos-seyn, böyle bir şey duyulmamıştır. Galaksinin tarihinde böyle bir şey yaşanmadı. Fethedilen insanlar, milletler, hatta koca gezegen sistemleri birkaç kuşak boyunca, işgalcilerinden nefret edebilirler, ama propaganda çalışması doğru yapılırsa, kısa zamanda, koca bir imparatorluğun parçası olmaktan gurur duyarlar”. Omuz silkti, kendi kendine konuşurcasına,”
Taktikler rutindir,” dedi.

Gosseyn, “Dört günden az bir zamanda, on milyon Venüslü kaybı,” diye düşünmekteydi. Sayı o kadar büyüktü ki, gözlerini kapadı. Sonra, yavaşça ve kasvetli bir şekilde, gözlerini yeniden açtı. Çok büyük bir gurur ve çok büyük bir keder duyuyordu. Null-A felsefesi doğru çıkmıştı, onaylanmıştı, ölüleri tarafından onurlandırılmıştı. Yekpare bir beden olarak, Venüslüler durumu kavramış ve ortak bir karar bile alınmadan, önplanlama ya da uyarı yapılmadan, gerekeni yapmışlardı. Bu aklın zaferiydi ve muhakkak ki evrendeki her düşünen insan üzerinde etkisini bırakacaktı. Dışarılarda, diğer gezegenlerde, pek çok iyi niyetli insan olmalıydı.

Gosseyn, uzayda kaç milyon dürüst insan olabileceğini, hızla tahmin etti. Sayılar onu heyecanlandırdı, düşüncelerinin akışını değiştirdi. Gözlerini kısarak, Thorson a baktı.

“Bir dakika,” dedi yavaşça.” Sen bana neyi anlatmaya çalışıyorsun? Güneş sistemindeki insan sayısından daha fazla askeri olan ga-laktik bir imparatorluk, dört gün içinde nasıl alt edilebilir? Niye, gerekirse sayısız büyüklükte ordular getirip Venüs’deki her null-A’yı öl-düremesinler ki?”

Thorson’un yüzündeki ifade alaycıydı. “Bu,” dedi adam, “benim bir süre önce anlatmaya çalıştığım şeydi işte.”

Bakışlarını Gosseyn’in yüzünden ayırmadan yanına bir iskemle çekti ve ata biner gibi üstüne oturarak, dirseklerini iskemlenin sırtına dayadı. Tavrındaki yoğunluk, söyleyeceği şeyin ne kadar önemli olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Nihayet, yumuşak bir şekilde konuşmaya

başladı.

“Dostum, bir de şöyle düşün. Yüce İmparatorluk -bu orada kullandığımız ifadenin birebir çevirisidir- Galaktik Birliğin bir üyesidir. Diğer üyeler bizden, biraz daha güçlü ama biz zaman ve mekânda var olmuş en büyük tek güçüz. Yine de, Birliğe karşı olan zorunluluklarımızdan dolayı sadece belirli sınırlamalar çerçevesinde hareket edebiliriz. Biz de, Makineye karşı kullandığımız ayarbozucu gibi aletlerin kullanımını *yasaklayan* anlaşmalara imza attık. Anlaşmalar, güç kaynağı olarak ve birkaç başka özel durum dışında, atom enerjisinin kullanımını yasaklıyor. Makineyi atomik torpillerle yok ettik. Doğru, küçük torpillerdi, ama yine de atomik torpillerdi. Birlik sözlüğünde, en büyük suç soykırımıdır. Eğer bir halkın yüzde beşinden fazlasını öldürürseniz, bu savaş demektir. Eğer yüzde onunu öldürürseniz, bu katliamdır ve eğer Birlik önünde yargılanıyorsanız, tazminat ödemek zorunda kalırsınız. Eğer yüzde yirmisini ya da yirmi milyon kişiyi öldürürseniz, ki bu daha da fazlası demektir, bu soykırımıdır. Eğer bu suçu işlediğiniz kanıtlanırsa, bu işe bulaşmış olan gücün hükümeti, kanundışı ilan edilir ve sorumlular, Birliğe gönderilmeli, mahkemeye çıkarılmalı ve suçlu görülürlerse, infaz edilmelidirler. Bu koşullara i-taat edilene dek, otomatk bir savaşdurumu geçerlidir.”

Thorson bir an durdu, yüzünde keyifsiz bir gülümseme vardı. Hızla ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. Nihayet durdu.

“Belki, Venüslülerin yarattığı sorunu anlamaya başlamışsındır. Bir hafta içinde, eğer savaşmaya devam edersek, son derece ağır cezalara maruz kalacağız, ya da çok büyük çaplı bir savaşa girmemiz gerekecek.”

Gülümsemesi daha da karamsarlaştı. “Tabii ki,” dedi, “Ben bu durumdan çıkış için açık bir yol bulana kadar, savaşa devam edeceğiz. Ve işte, bu noktada dostum, sen devreye giriyorsun.”

İşte yine ön plana çıkmıştı.

Gosseyn yavaşça koltuğuna geri gömüldü. Şaşırmıştı, ama şu anda düşünmesini engelleyen duygusal bir tepki yaşıyordu. Bedeni, insan hayatlarıyla güç ve politika oyunları oynayan Galaktik İmparatorluğa karşı duyduğu nefret ve kızgınlıkla acıyordu. Kendini vermek i-çin, yapılan muazzam fedakarlığa katkıda bulunmak için, diğerleri hayatlarını nasıl sunduysa, öylesi bir rahatlıkla kendi hayatını sunmak i-çin, içini kemiren bir arzu duyuyordu. Venüs’ün insanlarıyla bir olmak arzusu ezici bir ağırlık halini almıştı.

Neredeyse bilinçli olarak, zihniyle, bu ölüm dürtüsünden uzaklaşıyordu. Onlar için doğru olan, onun için de doğru olmak zorunda değildi. Null-A’nın özünde, hiçbir iki durumun aynı olmadığı fikri vardı. O II.Gilbert Gosseyn’di, evrendeki tek fazla beyin dokusunun sahibi. Amacı hayatta kalmak ve özel beynini geliştirmek olmalıydı.

Ve işte şaşırtıcı olan da buydu. Teorik olarak, bir mahkûmun, kendi isteklerinin peşinde koşması imkânsızdı. Ama Thorson’un açık-sözlülüğü, umut verir gibiydi.

Önerisi her ne ise, kabul edecek ve kendi avantajı doğrultusunda kullanacaktı.

Thorson'un, yüzünde ciddi bir ifadeyle, ona bakmakta olduğunu hissetti. Koca adam yavaşça, "Benim anlamadığım şey, Gosseyn, sen bu resimde nereye oturuyorsun?" dedi.

Şaşırmış görünüyordu. "Sen, saldırının arifesinde kelimenin tam anlamıyla sahneye atılıverdin. Görünüşe göre, senin varoluşunun a-maçı işgalin durdurulması idi. Bizi geciktirdiğini itiraf ediyorum, ama uzun süre için değil. Sonuç olarak pek de işe yaramış olduğun söylenemez. Saldırının başarısız olması senin yaptığın herhangi bir şeydert değil, bir ırkın felsefesinden kaynaklanıyor."

Thorson durdu. Kafası, bilinçsizce ama gayet ifade yüklü bir tereddüt içinde, keskince sağa doğru eğildi. Önündeki bir probleme kendini tamamen vermiş gibi görünüyordu. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi boğuktu.

"Ve yine de- ve yine de, bir bağlantı olmalı. Gosseyn, bu sıradan evrende emsalsiz Null-A felsefesinin ve biricik senin birararda oluşunu nasıl açıklıyorsun? Bekle! Cevap verme! Sana resmin benim tarafımdan nasıl görüldüğünü betimlememe izin ver. Önce, sana ölüm getirdik, biz özellikle istediğimiz için değil, kaçtığın zaman, seninle uğraşmaktansa, seni öldürmek bize daha kolay gibi geldiği için. Bu kötüydü. Böylesi bir düşünce tarzını benimsememiz bile, tanımlamalarımızı ne kadar dar bir temel üzerinden yaptığımızı gösteriyordu."

"Prescott senin Venüs'de yeniden belirdiğini bildirdiğinde, önce ona inanmayı reddettim. Crang'a seni bulmasını emrettim ve sonra da, senin işbirliğini istediğim için, Presott'a, ortaya çıkıp kaçmana yardım etmesi için bildiğin oyunu oynattım. Bu bana Lavoisseur ve Hardie'-den kurtulmak için bir fırsat sunuyordu ve Dr. Kair sayesinde, senin fazla beyin dokun hakkında bir şeyler öğrendik. Metodlarımızı hoşgör çünkü sen ikinci bir bedende yeniden belirdiğinde, fena halde allak bullak olmuştuk."

"Ölümsüzlük!" Adam öne doğru eğilmiş, gözleri hafifçe şişmişti, sanki varlığının temel taşlarını sarsan bir duyguyu yeniden yaşıyor gibiydi. 'X' in gerçek adını ağzından kaçırdığının bilincinde bile değildi. Lavoisseur! Gosseyn bu ismi bir yerlerde duymuş olduğunu hatırladı, ama bağlantı belirsizdi. Thorson devam etti, "Birileri, insa-ni ölümsüzlüğün sırrını keşfetti. Kazalara karşı bile güvenli bir ölümsüzlük. "Yani -hor görürcesine durakladı- yedek bedenlerin başına gelebilecek tipten kazalar dışında."

Thorson durakladı ve yoğun bir ilgiyle Gosseyn'e baktı. III.Gosseyn'in bedenini nerede bulduğumuzu bilmek isteyeceksindir. Doğrusunu söylemek gerekirse, Lavoisseur'den her zaman biraz şüphelenmişimdir. Sadece o kazayı geçirmiş olduğu için, niye eski işine sırtım dönüp null-A'nın düşmanlarına katıldığını anlamamıştım. Böy-lece, Korzybski meydanındaki Anlambilim binasını bir ziyaret ettim

ve-"

Bu sefer onu kıvrandırarak, yeniden durdu. Ve Gosseyn yutkundu, "*Orada nüydü*" Cevabı beklemedi. Zihni, bu kelimelerin ötesine, ileri doğru, yeni bir kavrayışa zıplamıştı. "Lavoisseur!" dedi. İsmi daha önce anlamamıştım. Yani 'X', Lavoisseur muydu, Analam Bilim Enstitüsünün müdürü?"

Thorson, "İki yıl önce, başına o kaza geldiğinde halka duyurulmuştu," dedi. "Ama pek az insan ne

kadar kötü bir kaza olduğunu biliyordu. Gerçi bu artık önemli değil. Önemli olan şu ki, senin üçüncü bedeninin oradaydı. Yetkili olan bilim adamları, sadece bir hafta önce getirildiğine ve Oyun Makinesi için saklandığına yemin ettiler. Makineyi rutin bir şekilde aradıklarını ve Makinenin bir hafta içinde bedeni alması için bir kamyon göndereceğini doğruladığını söylediler. Ama ben bulduğumda, hâlâ kutusundaydı. Niyetim bedeni imha etmek değildi, ama adamlarım onu -muhafazasından- çıkarmaya çalışırken, kahrolası şey havaya uçtu.”

Yeniden iskemleyi çekip üzerine yorgun bir şekilde çöktü. Yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu, çünkü gözlerini Gosseyn’-den ayırmıyordu. Çınlayan bir sesle, “İşte durum bu, dostum. Sana, o-rada bir III.Gosseyn olduğuna yemin ederim. Onu kendi gözlerimle gördüm, aynı sana ve I. Gosseyn’e benziyordu. Senin bu üçüncü bedenini görmek, kariyerimin en büyük kişisel kumarına atılmama neden oldu.”

Bu ifade onu rahatlatmış görünüyordu, sanki kararını kelimelere dökereknetleştirmişti. Thorson iskemlesinde kaydı ve bir sır verircesine, Gosseyn’e doğru eğildi.

“Gosseyn, senin ne kadar şey bildiğini bilmiyorum. Oldukça çok şey bildiğini varsaydım.” Alaycı bir şekilde ekledi, “İnsanların, kendilerine has sebeplerden ötürü, sana bilgi vermeye ne kadar meyilli oldukları gözümünden kaçmadı. Her neyse, onlar önemli değil.” Sağ elini, diğer her şeyi kenara itercesine geniş bir jestle salladı. “Gosseyn, sana az önce, Birlik düzenlemeleriyle ilgili olarak söylediklerim gerçektir. Ama tahmin edebileceğin gibi, bütün bunlar pek bir şey fark ettirmez. Yine de,” bir sırrı ifşa edecek bir adam edasıyla, duraksadı. “*Bu anlaşmalar bilinçli olarak bozuldu.*” Ayağını sağlamca yere yerleştirdi. Karanlık bir şekilde, Enro Birliğin cakalarından bunaldı. Büyük, kapsamlı bir savaş istiyor ve bilinçli bir provakasyon olarak, bana, null-A Venüs’ün insanlarını imha etme emri verdi,” dedi.

Sözlerini sakince bitirdi. Senden dolayı, emirlerine uymamaya karar verdim.

Gosseyn mantıksal olarak, bunun gelmesini beklemişti. İlk kelimelerinden itibaren, koca adam, Gilbert Gosseyn’in esrarı üzerine yoğunlaşmıştı. Kendi sorunu, kendi görevleri, netleştirme ve açıklama a-macıyla devreye sokulmuşlardı. Ve müthiş, neredeyse inanılmaz olan şey, bilmeden, Thorson’un bu geniş olaylar tuvalinde neden o kadar çok Gosseyn’in belirdiğini açıklamış olmasıydı. Karşı konulmaz bir savaş mekanizmasının lideri, sınırsız yıkım için kurulmuş bir kişi, a-macmdan çevrilmişti. Zihninin gözü, hayatının normal gerçeklerinin ötesine odaklanmıştı ve gördüğü ölümsüzlük görüntüsü, onu başka her şeye karşı kör etmişti. Bu resmin içinde hâlâ kayıp uçlar, belirsizlikler vardı-ama Gosseyn in hayata geri döndürülmesinin nedeni, bu adamı amacından saptırmaktı. Thorson un mantığının onu nereye götürdüğü konusunda hiçbir şüpheye yer yoktu.

“Gosseyn, kozmik satranç oyuncusunu bulmalıyız. Evet, ‘biz’ dedim. Farkında olsan da, olmasan da, sen de bu arayışa katılmalısın. Bunun önemli nedenleri var, hem kişisel, hem de genel açıdan. Senin sadece bir piyon, orijinalin tamamlanmamış bir prototipi olduğun dikkatinden kaçmamıştır. Ne kadar gelişirsen geliş, kim olduğunu ve ardındaki amacı belki de asla bilemeyeceksin. Ve Gosseyn, onun sadece bir süre için sana ihtiyacı olduğunu bilmelisin. Bu ek bedenleri her nereden alıyorsa, emin ol ki, diğerlerini üretmeye başlayana kadar, sana sadece kısa bir süre için ihtiyacı var. Bu kulağa insanlıkdışı geliyor, biliyorum, ama kendini kandırmanın anlamı yok. Şimdi ne yaparsan yap hangi başarılarla ulaşırsan ulaş, kısa süre sonra hurdaya çıkacaksın. Ve III. Gosseyn’in başına gelen

kazadan dolayı, I ve II' nin yaşam anılarının da kaybolmuş olması olasıdır.”

Koca adamın suratından, hesaplar yaptığı, girişilecek eylemlere i-lişkin gergin bir bekleyiş içinde olduğu okunuyordu. Sert bir sesle, “Tabii ki, yardımların için bir bedel ödemeye hazırım. Null-A’yı yok etmeyeceğim. Atomik enerji kullanmayacağım. Enro’dan ayrılacağım ya da en azından mümkün olduğu kadar uzun bir süre onu karanlıkta bırakacağım. Burada sadece bir barınma savaşı sürdüreceğim ve katliamı kısıtlayacağım. Tüm bu bedeli, gönüllü işbirliğin için ödemeye hazırım. Eğer yardımın için seni zorlamamız gerekirse, o zaman hiçbir şey için söz vermek zorunda değilim. Buna göre, kalan tek soru -gri-yeşil gözler yanan petrol kuyuları gibiyd— Bize isteyerek mi, zorla mı yardım edeceksin? Bize yardım etmelisin!”

Bu teklifi tahmin etmiş olduğu için, Gosseyn’in karar verecek ve bazı sonuçlar üzerinde düşünecek zamanı olmuştu. Şimdi, hiç duraksamadan, “Tabii ki, isteyerek,” dedi. “Ama umarım ilk adımın, fazla beyin dokumun eğitilmesi olması *gerektiğinin* farkındasıdır. Mantığını bu noktaya kadar taşımaya hazır mısın?”

Thorson ayağa fırlamıştı. Ona doğru gelip omzunu sıvazladı. “Senden oldukça öndeyim,” dedi çınlayan bir sesle. “Dinle, burası ile dünya arasında bir ulaşım sistemi kurduk. Crang birazdan Dr. Kair ile beraber burada olur. Prescott yarına kadar gelmeyecek, çünkü o Vc-nüs’den sorumlu olacak; dünyalı işbirlikçilerimizin iyiliği için uzay gemisi ile gelmesi gerekti. Ama-”

Kapıya vuruldu. Kapı açıldı ve Crang ile Dr. Kair içeri girdi. Thorson onlara el salladı; Gosseyn ayağa kalktı, bir dakika sonra sessizce, psikiyatrist ile el sıkışmaktaydı. Thorson ve Crang’ın, başbaşa, alçak sesle konuştuklarının farkındaydı. Sonra kocaman adam, kapıya doğru yürüdü.

“Üçünüzü, ayrıntıları rahatça konuşmanız için başbaşa bırakıyorum. Crang bana, dünyada büyük bir devrimin başlamış olduğunu anlatmaktaydı, yani saraya dönüp kavgaları idare etmem gerekiyor.” Kapı, adamın ardından kapandı.

Eski günlerinde sanatın,

Yapıcılar pür dikkat işlerdi Her anı ve her görünmez köşeyi,

Çünkü her yeri görür gözleri tanrıların. - W.W.L

Dr. Kair. “Bu bir akıl savaşı olacak,” dedi. “Ve ben de seni n beyninin kazanacağı üzerine iddiaya giriyorum.”

Bir saatten fazla bir zamandır konuşmaktaydılar, Crang sadece a-rada bir lafa katılıyordu. Gosseyn gözlerinin kenarıyla, kahverengi gözlü adamı izliyordu, şaşırılmış ve kararsızdı. Kair’e kalırsa, onu bulup tutuklatan Crang olmuştu. Adam, tabii ki, Thorson’un adamıymış gibi davranmak zorundaydı, ama rolünün hakkını da biraz fazlasıyla veriyordu. Gosseyn ona, Patricia Hardie’nin durumunu, en azından şimdilik, sormamaya karar verdi. Kair’in ayağa kalktığını gördü.

Psikiyatrist, “Zaman kaybetmenin gereği yok,” diyordu. “Anladığım kadarıyla, galaktik teknisyenler, senin için özel bir oda donat-maktalarmış. Tüm bu aletlerle, eğitim pek de zor olmayacaktır. Kafasını, şaşarcasına salladı. Benim için hâlâ, burada, Crang’ın evinin sadece paravan görevi gördüğü, millerce alana yayılı yeraltı binaları olduğunu kavramak, hâlâ güç. Neyse, konumuza dönersek,” düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı; “eğer biz haklıysak, senin fazla beyin dokun bunun tüm sonuçlarını da beraberinde getirecek şekilde *organik* bir a-yar bozucu. Mekanik ayar bozucunun yardımıyla, üç ya da dört gün i-çinde, iki küçük odun parçasını birbirine benzetmeyi başarabilecek hale gelebilirsin ve bu sadece başlangıç olur.”

Bunu başarması, sadece iki gün sürdü.

Daha sonra, testlerin yapıldığı karanlık odada tek başınayken tahta parçalarını inceledi. Birbirlerinden üç santim uzaklıktaydılar. Hiçbir hareket görmemişti, ama şimdi birbirlerine dokunuyorlardı. İki parçanın üzerine odaklanmış ışık huzmesi, değişmiş konumlarını yanlışa yer bırakmayacak şekilde belirliyordu. Bir şekilde, o hiçbir şey hissetmemiş olsa bile, düşünce dalgalan onun fazla beyin dokusundan çıkmış ve maddeyi kontrol etmişti.

Aklın madde üzerinde hakimiyeti-insanların yüzlerce yıllık rüyası. Bunu yardımsız başarabilmiş değildi. İki parçanın benzeşmesini sağlamak için her çeşit çaba sarf edilmişti. Ve yine de, o zamandan beri parçalar çok az değişmişti. Kapalı odada, onun beden ısısı, onları etkilemiş olmalıydı. Işık huzmesi ve etraflarındaki karanlık, duvarlarda sıralı emici tüplere ve çok hassas elektron termostatına ramen, her parçanın üzerinde farklı bir etki bırakmış olmalıydı. Ayar bozucu olmadan, tabii ki, bu ilk seferde başarıya ulaşamazdı. Alet iki parçayı, on dokuz haneye kadar benzeştirmişti. Havanın moleküler hareketini sakinleştirmiş, parçaların üzerinde durduğu masayı, Gosseyn’in iskemlesini ve Gosseyn’in kendini, özellikle benzeştirmişti.

Ve yine de, son tahrik Gosseyn’den gelmişti. Bu sadece başlangıçtı.

Gosseyn eğitim odasından çıktı ve Thorson, dünyadan gelen ulaşım aracından, Kair’e testlerde

yardımcı olmak için, indi. Fotoğraflar, fazla beyin dokusuna ulaşmış olan binlerce minik tahrik çizgisini gösteriyordu.

Testler uzamıştı ve Gosseyn en sonunda dairesine doğru giderken, canı çıkmış bir vaziyetteydi. Asansör’e doğru yürürken, her zamanki muhafızlarına ek olarak, üzerinde küçük elektronik tüpler olan küçük bir madeni topun, havada ardı sıra süzüldüğünü gördü. Muhafızlardan sorumlu olan Prescott, onun bakışını yakaladı.

Sakin bir şekilde, “İçinde bir vibratör var,” dedi. Crang, Kair’in, bunun bir zekâ savaşı olacağına dair sözlerini rapor etti ve biz de riske girmemeye karar verdik. Alet, duvarların, tavanların, zeminlerin, yerin, kısaca senin bulunduğun her yerin atomik yapısında minik değişiklikler yapmak için kullanılıyor. Bundan sonra seni her yerde takip edecek.”

Adamın sesi yükseldi. “Bu kendini, yapısını daha önce ezberlemiş olacağın, herhangi bir madde parçasına ulaştırabileceğin zamanlar için bir önlem.”

Gosseyn cevap vermedi. Prescott’dan hoşlanmadığını hiçbir zaman saklamamıştı ve şimdi ona bakmıyordu bile. Adam omuz silkti, ama saatine bakıp çarpık bir gülümsemeyle, “Amacımız, Gosseyn, e-limizdeki tüm olanakları kullanarak seni kısıvrak bağlamak. Bunun için, sana özel bir sürpriz hazırladık.” derken, sesinde garip bir ifade vardı.

Birkaç dakika sonra, oturma odasındaki ışıkları açarken, Gosseyn hâlâ bu sürprizi merak etmekteydi. Pijamalarını giydi ve yatakların olduğu karanlık kemeriye doğru ilerledi. Gölgele beliren yastıklardan birindeki hareket, onu durdurdu. Bir çift uykulu göz ona bakıyordu. Bu loşlukta bile, Gosseyn anında bu yüzü tanıdı. Kız tembel bir zerafetle oturup esnedi.

“Sen ve ben amma dolaşıyoruz, değil mi?” dedi Patricia Hardie.

OTUZ BİR

Gosseyn ani bir hareketle, diğer yatağa oturdu. Birden rahatlamıştı, ama Prescott'ın ne dediğini hatırlayınca, heyecanı da dindi. Yavaşça, “Sanırım kaçmaya çalışırsam, seni öldürecekler,” dedi.

Kız daha ciddi bir şekilde, başıyla onayladı, “Bunun gibi bir şey,” diye ekledi, “bay Crang’ın fikriydi.”

Gosseyn, yatağına uzanıp gözlerini tavana dikti. Yine Crang. A-damla ilgili şüpheleri erimeye başladı. Thorson un Patricia yı öldürmek isteyip istemediğini ve bunun, kendini ele vermeden, Patricia yı kurtarmak için Crang’ın uzlaşma önerisi olup olmadığını düşündü. A-damın, Thorson’a, Gilbert Gosseyn’in, bir zamanlar Patricia Hardie i-le evli olduğuna nasıl inandığım ve bu hislerin bir kısmının kalmış o-labileceğini anlatışını, neredeyse gözünün önüne getirebiliyordu. Bu onu, pazarlığına bağlayacak bir unsur daha olabilirdi. Crang böyle iddia etmiş olmalıydı.

“Zeki Eldred Crang,” diye düşündü Gosseyn. “Bütün bu mesele boyunca, tek bir kişisel hata yapmamış tek kişi.” Gözünün kenarıyla Patricia’ya baktı. Kız, gevşemiş’bir kedi yavrusu gibi esniyor ve geriniyordu. Sonra kafasını çevirip adamın bakışını yakaladı.

“Soracak sorun yok mu?” dedi.

Gosseyn bunun üzerinde düşündü. Tabii ki, Crang hakkında soru soramazdı. Ve Thorson’a neler anlattığı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Thorson’un hiç haberdar olmadığı konularda konuşmak olmazdı. Gosseyn dikkatli bir şekilde, “Durumu oldukça iyi bildiğimi düşünüyorum. Dünya’daki ve Venüs’deki bizler, açgözlü bir yıldızlararası imparatorluğun, tamamen Aristotelesci bir Birliğin tüm itirazına rağmen, başka bir gezegenler sistemini ele geçirmeye çalışmasına tanık olduk. Bütün bunlar çok çocukça ve canice; bir uygarlığın, insan zekâsını, insanın hayvani kısmıyla bütünleştirmeyi başaramadığı zaman ne kadar nevrotikleşebildiğinin uç bir örneği. Binlerce yıllık bilimsel gelişmeleri, tek ihtiyaçları olan beraber çalışmayı öğrenmek yerine daha fazla büyüklük ve güç elde etmek uğruna ziyan edilmiş. Evet, genel durum hakkında oldukça iyi bilirim var. Ama bazı bireylerin konumu beni hâlâ şaşırtıyor. Sen.”

Kadın, “Ben senin karınım,” dedi. Ve Gosseyn, onun böyle bir zamanda şaka yapabilmesinden dolayı, oldukça sarsıldı.

Adam, serzenişte bulunurcasına, “Böylesine hayati meselelerde ödün vermeyi biraz akılsızca bulmuyor musun? Kulakmisafirleri-yani, bilirsin ya.”

Kız yumuşakça güldü ve ciddi bir şekilde, “Thorson’u, hayatımda tanıdığım en keskin zekâlı adam yönlendiriyor. Eldred Crang. Emin ol ki, Eldred bizim rahatça konuşabilmemizin şartlarını hazırlamıştır,” dedi.

Gosseyn bunu duymazdan geldi. Aşığına ne kadar hayran olduğu konusunda şüpheye yer yoktu. Kadın yavaşça devam etti, “Eldred’in bu durumu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyorum, ya da bizi ne kadar süre daha koruyabileceğini. İşine geldiği zaman Thorson bizi öldürecektir, babamı ve ‘X’i öldürdüğü gibi kolayca ve duyarsızca. E-ğer arkamızdaki kişi bizimle ilgili olarak başarılı olamazsa,

şimdiden ölü sayılırız.”

Onun adama karşı beslediği güven, anlaşılmaz bir şekilde, Gosseyn’i sinirlendirdi. Belli ki, Gosseyn’in yapabileceği hiçbir şeye güvenmiyordu. Hepsinin, bir kez bile kendini açığa vurmamış birine bağımlı olmaları mümkün müydü? Crang’ın, fazla beyin dokusunun tamamen eğitilmiş olacağı gün için bir çözümü var mıydı?

Patricia Hardei, “Eldred’in hiçbir planı yok,” dedi. “O noktada, kendi başınasın.”

Gosseyn ışığı söndürdü. Patricia, dedi karanlığa doğru. Thorso-n’un planını kabul ederek, bir hata yaptığımı düşünüyor musun?

“Bilmiyorum.”

“Bu esrarengiz kişiyi bulacağız, bundan eminim.”

Kız duraksadı ve sonra, “Eldred de öyle düşünüyor,” dedi.

Yine Eldred. Allahın belası Eldred.

“Crang niye babanı uyarmadı?”

“Neler planlandığını bilmiyordu.”

“Yani, Thorson ondan şüpheleniyor mu diyorsun?”

“Hayır, ama ‘X’ Crang’ın adamıydı. Thorson belli ki, Crang’ın, onun yok edilmesine karşı çıkacağını düşünmüş; bu yüzden, suikastı Prescott’a yaptırdı.”

Gosseyn, yumuşakça, “‘X’ Crang’ın adamı mıydı?” dedi.

“Evet.”

Bunu tahayyül etmek güçtü, canavarın, yaralarından dolayı ben-merkezileşmiş biri olduğunu düşünmek daha kolaydı. Ve yine de, Thorson ‘X’den şüphelenmişti.

Gosseyn, nihayet, acı bir ifadeyle, “Bana öyle geliyor ki, dedi, Enro’ya karşı geliştirilen direnişin tüm yapısı, Eldred Crang üzerine kurulmuş.” Durdu. Düşündüklerini kelimelere dökünce, adam bir efsaneye dönüşüyordu. Gosseyn’in zekâsı, koca bir sıçrayış yaptı. “Kozmik satranç oyuncusu o mu?”

Patricia’nın cevabı anında geldi. “Kesinlikle değil.”

“Buna nasıl emin olabiliyorsun?”

“Çocukluk resimleri var.”

Gosseyn’den hızlı bir cevap geldi. “Resimlerin sahteleri yapılabilir.”

Kız buna cevap vermedi ve bir an sonra Gosseyn, Crang konusunu bir tarafa bıraktı. “Baban nasıldı?”

“Babam,” dedi kız sakince, “Makinenin onun önünü, yetilerine rağmen tıkamış olduğuna inanırdı. Çocukken, ben de onun Makineye karşı duyduğu kızgınlığı paylaştım. Null-A ile hiç işim olsun istemedim. Ama bana göre fazla ileri gitti. Onun harika kişiliğinin ardında -kabul etmelisin ki, harika bir kişiliği vardı- yaptıklarının sonuçlarını umursamayan biri olduğunu fark ettiğimde, gizlice isyan ettim. Eldred bir buçuk yıl sonra, Yüce İmparatorluğun diplomatik hizmetinde yıldız gibi yükseldikten sonra, ortaya çıktığında, Galaktik Birlik ile bağlantım kurulmuş oldu.”

“ O galaktik bir ajan mı?”

“Hayır. Kızın sesinde gurur vardı. “Eldred Crang, Eldred Crang’-dır, biricik bir birey. O beni Birlik ile bağlantıya soktu.”

“Ve sen Birlik ajanı oldun?”

“Kendime göre.”

Sesindeki bir şey Gosseyn’in hızla, “Ne demek istiyorsun yani?” demesine neden oldu.

Patricia, “Birlik” dedi, “pek çok konuda yetersiz. Sadece üye milletlerinin kararlılığı oranında kararlı olabiliyor. Tüm sistemlerin iyiliği için bir yıldız sistemini feda etmek o kadar kolay ki. Bunu hiç unutmadım ve Birlik *üzerinden*, dünya *için* çalıştım. “Birliğin üyeleri,” diye ekledi, “uzun zamandır null-A’dan haberdarlar ama onu galakside başka bir yerde yaygınlaştırmayı başaramadılar. Hükümetler onu pasi-fizm ile bağlantılandırıyor, ki öyle değil. İnsanların, anında, aşırı militarizm de dahil olmak üzere, herhangi bir durumun gerektirdiklerine uyum sağladıkları bir hal düşünemiyorlar.”

Gosseyn, Thorson’un ona söylediklerini hatırlayarak, başıyla o-nayladı. Enro’nun, savaşı tahrik etmek için niye bilinmeyen bir gezegen sistemini seçtiğini kendine sormaktan vazgeçti. Galaksideki tek silahsız gezegene saldırmak, Birlik anlaşmalarını bozmanın en yüzsüz yoluydu.

Patricia, İhtiyar Lavoisseur’ün, birkaç yıl önce Anlambilim Enstitüsündeki patlamada aldığı yaraların, onu, senin ‘X’ diye tanıdığın, kana susamış manyağa çevirdiğini ilk keşfeden, Eldred oldu,” diyordu. “Adamın iyileşip işe yarar hale gelebileceğini düşünüyordu, ama bu hiç olmadı.”

Yine Eldred. Gosseyn iç çekti.

Aralarındaki sessizlik uzadı. Her geçen dakikayla, Gosseyn daha kararlı, daha kasvetli bir hale geliyordu. Kendini aldatmıyordu. Bu fırtınadan önceki sessizlikti. Zorba Thorson, güneş sistemine gelmesine neden olan amaçtan saptırılmıştı. Böylece null-A dünyasının silahlanmak için bir şansı olmuştu ve Birliğin Enro’nun niyetinin savaş olduğunu anlaması için, fazladan birkaç haftası vardı. Thorson, cesaret edebildiği kadar, kendi kişisel oyununu oynayacaktı, ama kendini tehdit altında hissettiği anda, katliama devam edecekti.

Gosseyn umutlarının, herşeyi kapsayan, gözüdünmüş *deli* bir ga-laktik uygarlığa karşı, kendi gibi birkaç tane kavrayışsız yardımcıyla beraber savaşan, yalnız bir kişiye bağlandığını görebiliyordu.

Ani bir seziyle, “Bu yeterli deęil,” diye dūřındū. “Son mucizeyi gerçekleřtirebilmek için bařka birine çok fazla gūveniyorum.”

O anda, bu fark edişiyle, umutsuz bir eylemin ilk tohumu doğmuştu.

OTUZ İKİ

Bundan iki gün sonra, ayarbozucunun yardımı olmadan, iki ışık huzmesini birbirine doğru bükmeyi başardı. Eylemi hissedebiliyordu. Onu, bir heyecan olarak algılayabiliyordu, -daha sonra diğerlerine tarif etmeye çalışmıştı- hipnozda bir kolunuz ilk kez sizden bağımsız hareket etmeye başladığı gibi. Kendine özgü, hataya yer bırakmayan bir ortak ayar. Sinir sistemiyle ilgili yeni bir farkındalık ve ona bir ek.

Günler geçtikçe, bedenindeki karıncalanmalar daha ısrarlı, daha keskin, daha kontrol edilebilir bir hal aldı. Enerjileri, hareketleri, şeyleri hissedebiliyordu ve onları anında tanımlayabilecek hale gelmişti. Diğer adamların varlığı, sinirleri boyunca sıcak bir ateşti. En ince tahriklere bile hassaslaşmıştı ve altıncı günde, Dr, Kair'i, ondan yayılan iyi niyetten dolayı, diğerlerinden ayırd edebiliyordu. Psikologun duygularında aşırı bir korku vardı, ama bu sadece iyi niyetini vurguluyordu.

Gosseyn, Crang, Prescott ve Thorson'a karşı hissettiklerini birbirinden ayırd edme konusuyla özellikle ilgileniyordu. Onu şiddetle sevmeyen, Prescott'du. Gosseyn, "Onda açtığım yarayı," diye düşündü, "asla unutmadı, ayarbozucuyu almaya gittiğimde nasıl bir kez daha salak yerine koyduğumu da. Thorson bir Machiavelliciydi, tutsağını ne seviyor, ne de nefret ediyordu. Hem dikkatli, hem de kararlıydı. Crang nötr idi. Bu adamdan böylesi bir elektirik algılaması şaşırtıcıydı. Nötr, dikkatli, meşgul, hiçbir belirgin tepkiyi dışarı sızdırmayacak kadar karmaşık bir oyun oynayan.

Ama heyecan verici durumu yaratan, yine Patricia olmuştu. Hiçbir şey. Tekrar tekrar, adamların hislerini teker teker tanımlayabilecek duruma ulaştığında, Gosseyn Patricia mn sinir sistemi ile bağlantı kurmaya çalıştı. Sonunda, bir erkeğin, bir kadına ayarlanamayacağına karar vermek zorunda kaldı.

Bu günler süresince, planı zihninde giderek belirginleşti. Giderek artan bir kavrayışla, durumun bu görüntüsünün ona, Aristotelesci zihinlerden ulaştırıldığını gördü-neredeyse kelimenin tam manasıyla. Unutmamalıydı ki, Crang bile, sadece, bir adamın null-A sistemini

çocukluktan itibaren öğrenmeden kendini nasıl bir düzene sokabileceğinin iyi bir örneğiydi. O tam bir null-A değildi, null-A'ya sonradan dönmüştü.

Bu mantık yürütme yolunda gedikler vardı, ama manzarayı, insan sinir sisteminin seviyesine indiriyordu. Gizemli oyuncu, böyle bakınca, artık o kadar da önemli görünmüyordu. O Thorson'un Aristoteles-ci zekâsının bir ürünüydü. Gerçekte belki de, sadece ölümsüzlüğün yolunu yordamını bulmuş biri vardı ve bu adam, uygun kaynakları olmadan, karşı konulmaz bir askeri gücün planlarına karşı çıkmaya çalışıyordu. Daha önce, Gilbert Gosseyn'in herhangi bir bedeninin başına ne gelip gelmediğini pek de umursamadığını kanıtlamıştı ve belli ki, II. Gosseyn öldürülürse, oyuncu, planlarının bu aşamasının başarısızlığa uğradığını kabul edecek ve diğer çözümlere yönelecekti.

"Canı cehenneme!"

Tahta parçasıyla deney yaptıkları akşam, Gosseyn vibratör'e karşı durmak için uzun uzun uğraştı. Aletin karmaşıklığı onu şaşırttı. A-let, pek çok derinden derine işleyen enerjiyi barındırıyordu. Aletten, pek çok dalga uzunluğunda nabız atışları yayılıyordu. Aleti, küçük olduğu için ve onu

oluşturan parçalar zaman-mekân içinde birbirlerine yakın olduklarından, denetlemeyi başardı. Sayısız fonksiyon arasındaki zaman farkı bir etken değildi.

Ve bu yüzden, kaçışıyla bağlantılı olarak, aleti kontrol edebilmesi hiçbir şey ifade etmiyordu. Zaman etkeni hem vibratörü tutup hem de kattaki bir kısmın yapısını ezberlemeye çalışınca, etkili oluyordu. İkisini birden idare edemiyordu. Ya vibratörü, ya da katı kontrol edebilirdi, ikisi birden olmazdı. Çete benzeşme bilimini biliyordu; bu nihayet anlaşılmıştı.

On okunzuncu günde ona, ucunda elektron çeliğinden yapılma, içbükey bir kase olan, madeni bir çubuk verildi. Maden, atomik enerji için kullanılıyordu. Gosseyn ihtiyatla, odaya getirilmiş olan elektrikli güç kaynağına zihniyle uzandı. Kıvılcımlar saçan kuvvet, enerjij kasesinde ışıldadı ve anlaşılma bir şiddetle yere, duvara ve ardında gözlemcilerin beklediği, şeffaf kalkana saçıldı. Titreyen Gosseyn, enerji kaynağı ile çubuk arasındaki, yirmi hanelik benzerliği kesti. Çubuğu alması için gönderilen bir askere teslim etti. O ana dek, Thorson yerinden kıvıldamadı. Koca adam gayet neşeliydi.

Neredeyse saygı dolu bir sesle, “Evet, bay Gosseyn,” dedi, “size bundan daha fazla eğitim vermemiz, salaklık olurdu. Size güvenmediğimden değil-” adam güldü. “Güveniyorum. Ama sanırım, artık adamımızı bulmaya yetecek kadar donanımlısınız.”

Lafını yarıda kesti, “Dairenize yeni giysiler gönderteceğim. Ne istiyorsanız, toparlanın ve bir saat içinde hazır olun.”

Gosseyn, dalgınca başıyla onayladı. Birkaç dakika sonra, üç muhafızın vibratörü asansöre sokmalarını ve Prescott’ın ona, içeri girmesi için işaret edişini izliyordu. Adamlar arkasında birikti. Prescott idare paneline ilerledi ve Gosseyn, tek bir şiddetli hareketle, onu tutup kafasını asansörün madeni duvarına çarptı. Adam kalçasına bağlanmış alev silahı kılıfına uzanırken en yakındaki tüpe uzandı ve bastırdı.

Bir hareket bulanıklığı oldu ve bitti. Bu arada, alev tabancası beyaz ateşini ışılatmakta ve dört can çekişen adam, yerlerde kıvrılmaktaydı.

Umutsuzlukla yapılan ilk hamle gayet başarılı olmuştu.

OTUZ ÜÇ

Gosseyn fermuarları açtı ve giysisini çıkarttı. Giysisine elektronik aletler yerleştirilmiş olmasından şüpheleniyordu; uzaktan kumandayla, giyenin felç edilebildiğibir çok aygıt vardı. Üstündekilerden kurtulunca kendini daha iyi hissetti, ama hızla Prescott'm giysilerini ve pabuçlarını giymeden kendini bir sonraki hamleye hazır bulmadı.

Asansör kapısını açıp ardındaki, yabancı koridora baktı. Kısa bir an için, kontrol tüpüne uyguladığı baskının onu nereye getirdiğini merak etti. Tabii ki, nerede olduğu önemli değildi. Bu ilk hamlenin tek a-macı vardı: vibratörden kurtulmak.

Aleti teklifsizce dürtükleyip ardındaki dört cismi birbirine sardı. Koridorun birkaç metre ilerisinde bir kapı vardı ama şimdi, araştırma yapacak vakti yoktu. Burası, geri gelmemesi gereken bir kattı, çünkü vibratör tüm umutlarını boşa çıkarabilirdi; aleti inceleyip ona müdahale eden nabız atışlarını kapatacak vakti yoktu. Yine asansöre girdikten sonra, onu başka bir tanımadığı koridora çıkaran, bir tüpe bastırdı. Diğerleri gibi, bu koridor da boştu. Gosseyn, katın asansör boşluklarının yanındaki kısmının dokusunu ezberledi ve oranın dokusunu, anahtar numara bir olarak adlandırdı. Son hızla, koridor boyunca birkaç yüz metre ilerledi ve koridorun kıvrıldığı bir noktada durdu. Tam köşenin ardında, yerin küçük bir kısmının dokusunu ezberledi ve ona bir anahtar harf tahsis etti, 'A'. Orada dururken,

“Bir!” diye düşündü.

Anında, yine asansör boşluğunun yanına dönmüştü.

İçinde yükselen zafer hissi, daha önce yaşadığı hiçbir duyguya benzemiyordu. Yine asansöre daldı ve üçüncü bir tübe bastı. Bu koridordaki anahtar kelimeler de, birbirlerinin ardısına, '2' ve 'B' idiler... Dördüncü koridorda asansörden çıktığında, bir sonraki asansörden bir adam çıkmaktaydı. Gosseyn ona, tüm silah donanımıyla merhametsizce ateş açtı. İçin için yanan ve seğiren şeyi, içinden bir dakika önce çıktığı asansöre geri püskürtmüştü.

Hızla ilerlerken yaşadığı tek olay bu olmuştu. Ve yine de, tüm hızına rağmen, bir kapıdan içeri göz atmak için bile, bir kez olsun durmamasına rağmen, nihayet belirlediği hedefe ulaştığında, yarım saatin geçmiş olduğunu hesapladı: Dokuz doku anahtarı ve alternatif doku o-larak da, alfabedeki T harfine kadar ilerleme. Ve yolundaki her elektrikli priz, bir matematiksel semboller sistemi sayesinde ezberlenmişti.

Yeniden asansöre girdi ve onu Patricia'nın ve kendinin dairesinin bulunduğu katın koridoruna götüren tüpe bastırdı. Koridorda, kaçışının keşfedilmiş olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Gosseyn kapalı kapının önünde durakladı ve durumunu bir kez daha kısaca gözden geçirdi. Her şey tamamen mükemmel değildi, ama geri çekilebileceği on sekiz yeri ve beyni için enerji sağlayabileceği kırk bir kaynağı vardı. Ellerinin çok hafifçe titrediğini gördü ve kendini, terliyormuş gibi hissetti. “Doğal bir gerilim,” diye düşündü. Hedefe kilitlenmişti. Otuz dakikadan daha az bir süre içinde, bildiği kadarıyla, tek başına bir a-damın giriştiği en büyük askeri operasyona başlayacaktı. Bir saat içinde, ya zafere ulaşacak, ya da sonsuza dek, ölecekti.

Zihinsel değ erlendirmesini bitirince, kolu çevirip kapıyı açtı. Patricia Hardie oturduğu iskemleden zıplayıp ona doğru ko turdu. ‘‘Tanrı aşkına,’’ dedi nefes nefese, ‘‘Nerelerdeydin?’’

Kız lafını yarıda bıraktı. ‘‘Neyse, boş ver. Eldred buradaydı.’’

Sesinde, neler olup bittiğini bildiğini gösterecek hiçbir şey yoktu. Yine de sözleri Gosseyn’i  a kına çevirdi. Kızın söyleyecekleri hakkında içinde bir sezgi uyandı.

‘‘Crang’’! İsmi, elinde tuttuğu bir bombaymı  gibi söylemişti, ‘‘son talimatları getirdi.’’

‘‘ Tanrım!’’ dedi Gosseyn.

Kendini zayıf hissetti. Bir tek kelime için o kadar uzun zamandır beklemekteydi ki. Harekete geçme zamanını, son ana kadar ertelemi -ti. Ve  imdi de bu. Kız, tepkisinin farkına varmamı  gibiydi.

Kız, sesini fısıldama düzeyine indirerek, ‘‘Dedi ki-’’ dedi, ‘‘dedi ki, Anlambilim binasına doğru  ekiliyormu  gibi yapacaktım sın ve o-rada, işbirliği yapaca ın bir-’’ bir bayılacaktım  gibi, sallanıyordu.

Gosseyn onu tuttu, ‘‘Evet. Evet. Kiminle?’’

‘‘Sakallı bir adamla’’! Bir i   eki . Kız kendini hafı e topladı, ama hâlâ titremekteydi. Eldred’in, bütün bu zaman boyunca onunla ilgili şeyi bildiğini düşünmek çok g  t .

‘‘Ama o kimmi  ki?’’

‘‘Eldred söylemedi.’’

 zerine gelen kızgınlık, yaptığı artık geri d n    olmayan şeylerden sonra, kızın dediklerinin hiçbir anlamının kalmamasıyla daha da  iddetlenmi ti. Ama tüm gücü ve iradesiyle,   kesini bastırdı. Patricia olanlardan   phelenmemeliydi, en azından ona sahip olduğu tüm bilgileri verene dek.

‘‘Plan nedir?’’ dedi, bu sefer fısıldayan oydu.

‘‘Thorson’a  l m.’’

Bu barizdi. ‘‘Evet, evet?’’ diye bastırdı Gosseyn.

‘‘Sonra Eldred, Thorsonun ordusunun idaresini ele geçirecek.’’ Zorluk oradaydı. Kız aceleyle konuşuyordu. ‘‘Thorson galaksinin bu bölgesinde yüz milyon adama kumanda ediyor. Eğer bu adamlar En-ro’dan alınabilirlerse, Venüs’e yeni bir saldırı düzenlemek, bir yıl ya da daha fazla zaman alacaktır.’’

Gosseyn kızı bıraktı ve yakındaki bir iskemleye çöktü. Mantık ba d nd r c yd . Kendi planı sadece Thorson’u öldürmeye  alı maktı, ama başarısız olursa, -ve başarısız olmayı bekliyordu-      imha etmeye  alı acaktı. Bu geçici bir tedbir olarak iyiydi, ama Crang’in daha kapsamlı planı karşısında zayıf bir umuttan ibaretti. Aklındaki sonuç buysa, Crang’in adam öldürmeye razı olmasına

şaşmamalıydı. Patricia yine konuşuyordu.

“Eldred Thorson’un burada, üsde öldürülemeyeceğini söylüyor. Çok fazla koruma aygıtı var. Dışarı, iyi korunmadığı bir yere çıkarılmalı.”

Gosseyn yorgunca başıyla onayladı. Kendi tarzında bu da, kulağa Gosseyn’in yaptığı kadar tehlikeli geliyordu. Ve o kadar da belirsiz. Sakallı bir adamla işbirliği yapması gerekiyordu. Kafasını kaldırıp baktı.

“Crang’in tüm söylediği bu muydu? İşbirliği?”

“Hepsi buydu.”

Gosseyn acı acı, “çok şey bekliyorlar,” diye düşündü. Bir kez daha, körükörüne, başka birinin fikirlerini takip etmesi gerekiyordu. E-ğer şimdi teslim olsaydı, ya da ele geçmiş gibi yapsaydı -bunu nasıl yapabileceğini gözünün önüne getirebiliyordu- bu her kazanımdan vazgeçmek, daha da yakından idare edilmeyi kabul etmeK ve sakallı adamın bilinmeyen planının işe yarayacağını ummak demek olurdu. Hiç olmazsa, talimatlarına uyduğu kişilerden tekini bile tanısaydı. Bu düşünce, bir an duraklamasına neden oldu.

“Patricia, Crang kim?”

Kız ona baktı. “Bilmiyor musun? Tahmin etmedin mi?”

Gosseyn, “İki kere,” dedi, “aklıma bir şüphe düştü, ama bunu nasıl becermiş olabileceğini çıkaramadım. Gayet açık ki, eğer Galaktik İmparatorluk böylesi bir adam ortaya çıkarabildiyse, o zaman null-A’-yı bırakıp onların eğitim sistemini benimsesek, daha iyi olur.”

Kadın, sakince, “Aslında gayet basit,” dedi. “Beş yıl önce, Venüs’deki uygulamaları esnasında, onunla beraber bir olay üzerinde çalışan bir adamın null-A davranışları onda şüphe uyandırmaya başladı. Adam, tahmin edebileceğin gibi, Prescott’ın ajanlarından biriydi. Bu, onun galaktik entrikayı ilk kez fark edişi oldu. O zaman bile, bir uyarı Enro’ nun hızlı bir karara varmasına neden olurdu ve tabii ki El-dred’in tam olarak ne planlandığı konusunda hiçbir ikri yoktu. Onun öğrenebildiğini, diğerlerinin de keşfedeceğinden yola çıktı ve böylece, sadece kendi izini örtmeye çalıştı. Bundan sonraki birkaç yılını, Yüce İmparatorluğun hizmetinde yükselerek, uzayda çalışarak geçirdi. Doğal olarak, durumun bütün gerektirdiklerine uyum sağladı. Bana, en tepeye ulaşabilmek için, yüz otuz yedi adamı öldürmek zorunda kaldığını söyledi. Yaptıkları görevinin gereği idi ve oldukça makul bir rakkamdı,”

“Makûl mü!” diye patladı Gosseyn. Ve sonra yatıştı. Cevabı bulmuştu. Eldred Crang, *ortalama* bir Venüslü null-A dedektifi, bir eylem tarzı önermişti. Onun metodu illa ki en iyisi olmak zorunda değildi, ama şüphe yok ki, Gilbert Gosseyn’in sahip olduğundan daha fazla bilgiye dayanıyordu. Kısmi amacı -gizemli oyuncuyu ortaya çıkarmak- böylesi bir gözükaralıkla başladığı şeyin, mutsuz sonunu bir miktar telafi ediyordu.

Dövüşüyor gibi yapacaktı, ama hızlı bir şekilde onu ele geçirmelerine izin verecekti. Belki bazı kötü

anlar olabilirdi, özellikle onu bir yalan tarayıcısıyla sorguladıkları zaman. Ama şansını denemesi gerekiyordu. Neyse ki, yalan tarayıcıları asla kendiliklerinden bilgi vermiyorlardı. Ama yine de, eğer yanlış sorular sorulursa, Crang'ın hızlı hareket etmesi gerekecekti.

Bunu takip eden müoadele boyunca, Gosseyn dokuz *numaralı* dokuya geri döndü ve *harfli* olanları, yanlış sorular sorulması durumunda yedek olarak sakladı. Sırrını ele vermemeyi umabileceği kadar çok karmaşa mevcuttu. 7 doku numaralı koridorda işin sonuna vardı. Orada, kaynaklan tükenmiş gibi yaparak, bir duvarı, elektrik kontağıyla eritti ve ele geçirilmesine izin verdi.

Onu sorgulamak için götürdükleri adamın Eldred Crang olduğunu gördüğünde hissettiği rahatlamayı frenleyebilmek için, her kasını girmesi gerekti. Ardından gelen sorgulama, oldukça titiz görünüyordu. Ama sorular öyle dikkatli formüle edilmişlerdi ki, yalan tarayıcısı hiçbir can alıcı gerçeği ortaya çıkarmadı. Nihayet sorgu bittiğinde, Crang duvardaki bir alıcıya döndü ve “Sanırım, Bay Thorson, onu dünyaya geri götürebilirsiniz. Buradaki her şeyin çaresine bakılacaktır,” dedi.

Gosseyn, Thorson'un nerede olduğunu merak ediyordu. Adamın hiçbir gereksiz riske atılmadığı belliydi-ve yine de, Thorson un şahsen dünyaya gitmesi gerekiyordu. İşin en güzel tarafı buydu.

Ölümsüzlüğün sırrını arama göreviyaşam açlığıyla görevlerinden sapabilecek astlara havale edilemezdi.

Goseyn getirildiğinde, koca adam, bir dizi asansörün yanında duruyordu. Tavrı lütufkardı.

“Düşündüğüm gibi oldu,” dedi. Senin beyninin de sınırları var. Ne de olsa, kendi başına, esaslı bir istilaya karşı durabilecek olsaydı, III. Gosseyn, ön hazırlıklar olmadan getirilirdi. Gerçek şu ki, tek bir a-dam her zaman zedelenmelere açıktır. Sınırlı bir ölümsüzlükle ve birkaç yedek bedenle dahi, herhangi bir cesur adamdan çok daha fazlasını yapamaz. Düşmanları sadece nerelerde olabileceğini bilsinler, yeter ve o daha düşünmekten öteye gidemedi, düşmanları bir atom bombası ile tüm o bölgeyi silip süpürebilirler.”

Elini salladı. “Presott'u” unutamam. Gerçek şu ki, onun ölmesiyle daha çok rahatladım. Böylece her şey uygun perspektife oturuyor. A-ma senin bunu denemiş olman, benim çıkış noktalarımı yanlış anladığını gösteriyor.” Omuz silkti. “Bu oyuncuyu öldürmeyeceğiz, Gos-seyn. Sadece ondaki şeye biz de katılmak istiyoruz.”

Gosseyn bir şey demedi, ama işin doğrusunu biliyordu. Gönüllü bir şekilde paylaşmamak Aristotelesci adamın doğasında vardı. Tarih boyunca, güç kavgaları, rakiplerin öldürülmesi ve savunmasızların sömürülmesi, bütünleşmemiş adamın doğasının gerçeği olmuştu. Roma İmparatorluğunu paylaşmayı reddeden Julius Sezar ve Pompey, önce ülkesinin namuslu bir savunucusu, sonra dur durak bilmez bir fatih o-lan Napeleon-böylesi adamlar, galaksiyi kimseyle paylaşmayacak o-lan Enro nun, ruhen öncülleriydiler. Şimdi bile, Thorson orada öylece oturup hırsını yadsırken, beyni entrikalarla ve muazzam ölümsüzlük hayalleriyle kaynıyor olmalıydı. Dev, “Haydi artık gidelim. Yeterince zaman kaybettik,” dediğinde, Gosseyn memnun olmuştu.

Kalkıp krize doğru gidiyor olmak, az şey değildi.

OTUZ DÖRT

Bir şey, olduğunu söylediğiniz şey değildir... Çok daha fazlasıdır. En geniş anlamıyla bir terkiptir. Bir iskemle, sadece bir iskemle değildir. Kimyasal olarak, atomik olarak, elektronik olarak, akıl almaz karmaşıklıkta bir yapıdır. Bu nedenle, onu sadece bir iskemle olarak düşünmek, sinir sistemini, Korzybski'nin, tanımlama adını verdiği şeyle sınırlı tutmaktır. Nevrotik, aklıba-şında olmayan deli bireyi yaratan da, tüm bu tanımlamaların hepsidir. Anonim

Makine kenti değişmişti. Kavgalar olmuştu ve her yerde yıkılmış binalar vardı. Saraya geldiklerinde, Gosseyn artık, Thorson'un son birkaç günü Venüs'de geçirmiş olmasına şaşmıyordu.

Saray parçalanmış boş bir kabuktu. Gosseyn, diğerleriyle beraber, çökmekte olan bir uygarlığın getirdiği nostalji duygusuyla, yıkık odalarda ve çıplak koridorlarda dolaştı. Uzak caddelerdeki silah sesleri, o ilerlerken, zonklayan bir arka plan sesi oluyordu, rahatsız edici, çok sesli, sürekli ve hoş olmayan bir mırıltı. Thorson sorusunu tersçe yanıtladı. “Burada da, Venüs'deki kadar kötüler. Zıvanadan çıkmış düşmanlar gibi savaşıyorlar.”

Gosseyn, işin doğrusunu açıklamasına, “Bu null-A'ya göre bir soyutlama seviyesi,” dedi.

Thorson canı sıkılmış bir edayla “eee..” dedi ve konuyu değiştirdi. “Herhangi bir şey hissediyormusun?”

Gosseyn olumsuz anlamda başını sallayarak, “Hiçbir şey,” dedi. Patricia'nın odasına geldiler. Ayarbozucunun eski yerindeki boşluk, onlara bakıyordu. Çifte kanatlı pencereler, yerlere saçılmıştı. Boş çerçevelerin arasından, Gosseyn Oyun Makinesinin, bir zamanlar yeşil toprakları taçlandıran bir mücevher gibi yükseldiği yere baktı. Makinenin eskiden durduğu yere, belki de dünyanın akıl uğruna verdiği savaşın bir sembolü olan şeyin tüm izlerini silmek amacıyla, kamyonlar dolusu toprak dökülmüştü. Yalnız, ortalıkta hiçbir arazi makinesi yoktu. Kaba görünümlü toprak yığını, orada öylece unutulmuş gibi, katman katman yığılmış şekilde duruyordu.

Sarayda hiçbir ipucu bulamadılar ve hepsi birden Dan Lyttle'ın e-vine doğru yöneldiler. Eve hiç dokunulmamıştı. Otomatik aletler evi pırıl pırıl korumuşlardı; odalar bırakıldıkları gibi temiz kokuyorlardı. Ayarbozucunun içinde bulunduğu sandık, odanın bir köşesinde duruyordu. Üzerindeki, Oyun Makinesinin onu göndermeye niyetlendiği adres, “Anlambilim Enstitüsü”, odaya bakan yüzünün üzerinde kocaman harflerle yazılıydı. Gosseyn, sanki birdenbire aklına bir fikir dank etmiş gibi, sandığı gösterdi.

“Niye orada olmasın?”

Eskiden Makinenin kenti olan şehrin sokaklarından, silahlı bir ordu geçmekteydi. Robouçak filoları gökyüzünü kaplıyordu. Üzerlerinde, her an her şeyi yapmaya hazır, uzay gemileri uçuşuyordu. Robotanklar ve hızlı arabalar tüm sokakları doldurmuştu. Sessiz kafileler halinde ünlü alana doğru koşturuyorlardı ve sonra her taraftan gelen adamlar ve makineler, binaların kapılarından içerilere aktılar. Çok kapılı, süslü girişte, Thorson mermere oyulmuş harflere işaret etti. Gosseyn, ciddi bir tavırla durdu ve eski yazıyı okudu:

OLUMLAMA YAN YARGILAMA DÜŞÜNCENİN DORUK NOKTASIDIR

Bu, yüzyıllar ötesinden gelen bir iççeğiş gibiydi. İnsan sinir sistemini etkilediği şekliyle, anlamın gerçekliğinin bir kısmı bu cümlede bulunuyordu. Sayısız kere milyarlarca insan, dünyalarının gerçeklikleriyle yüzleştikleri karman çorman beyinlerinin yaratılmasında, o-lumlayan inanışlarının ne büyük rol oynadığını fark etmeden yaşayıp ölmüşlerdi.

En yakın girişten, üniformalı adamlar çıktı. İçlerinden biri, sessiz harflerle dolu bir dilde, Thorson'a bir şeyler söyledi. Koca adam, Gos-seyn'e döndü.

“Burası terk edilmiş,” dedi.

Gosseyn cevap vermedi. Terk edilmiş. Kelime, zihninin koridorlarında yankılandı. Anlambilim Enstitüsü terk edilmiş. Tabii ki bunun böyle olacağını önceden tahmin edebilirdi. Buradaki görevliler sadece insandı ve iki çarpışan kuvvet arasındaki, sahipsiz bölgede yaşamaları beklenemezdi. Ama yine de, bunu ummamıştı.

Thorson'un, vibratörü çalıştıran adamla konuştuğunun farkına vardı. Kısa bir süre için sessiz kalmış olan aletin nabız atışları, yine o-na doğru sürünüyorlardı. Thorson yine Gosseyn'e döndü.

“İçeri girince, vibratörü kapatacağız. Şansını zorlama.”

Gosseyn ayağa kalktı. “İçeri mi giriyoruz?”

Thorson, “Sarayı parçalayacağız,” dedi. “Gizli odalar olabilir.” Etrafa emirler yağdırmaya başladı. Bir karmaşa yaşandı. Adamlar binadan çıkıp koca adama raporlar vermeye başladılar. Hepsi aynı anlaşılmaz, gırtlaktan gelen dilde konuşuyorlardı ve Thorson ona dönüp karanlık bir gülümsemeyle bakana kadar, Gosseyn'in neler döndüğü konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

“Laboratuvarlardan birinde çalışan yaşlı bir adam bulmuşlar. Onu daha önce nasıl olup da fark etmediklerine şaşıyorlar ama” bir kolunu sabırsızca salladı, “bu önemli değil. Onlara, ben ne olup bittiğini anlayana dek, adamı rahat bırakmalarını söyledim.”

Gosseyn çevirinin doğruluğundan şüphe etmedi. Thorson sararmıştı. Koca adam, suratında karanlık bir kaş çatışla, öylece duruyordu. Sonunda:

“Bu göze alamayacağım bir risk,” dedi, “İçeri gireceğiz, ama... “ On dört ayar altından yapılma basamakları tırmandılar ve mücevher kakmalı platin kapılardan geçip yüksek duvarları ve kubbeli tavanının her santimetresi milyonlarca elmasla bezenmiş, muazzam antreye girdiler. Etki o kadar sersemleticiydi ki, Gosseyn, binayı yapanların kendilerini nasıl aşmış olduklarını görünce, şaşakaldı. Yapı inşa e-dildiğinde, insanları, o zamana dek zenginliğin özü kabul edilen, güya kıymetli olan mücevherlerin ve madenlerin, aslında diğer az bulunan maddelerden daha kıymetli olmadığına ikna etmek için, büyük bir kampanya başlatılmıştı. Yüzlerce yıl sonra bile, kampanya ikna edici olamıyordu.

Birbirine uygun bir şekilde yerleştirilmiş yakutlarla bezeli bir koridordan geçtiler ve yeşil bir yanardönerlikle parlayan, zümrüd merdivenlerden tırmandılar. Merdivenlerin tepesindeki antre

yekpare, donuklaşmayan gümüşten yapılmıştı ve bunun arkasında, meşhur, renkli *-pal* koridor vardı. Koridor adamlarla doluydu ve Gosseyn'in şevki kırılmaya başlamıştı. Thorson durdu ve yüz metre ötelindeki bir kapıyı işaret etti.

“Adam orada.”

Gosseyn'in zihni, bulanıklaşmıştı. Dudakları, keşfedilmiş yaşlı a-damın tarifini sormak için aralandı. “Sakalı var mı?” demek istiyordu. Ama ağzından tek bir ses bile çıkaramadı.

İstirap içinde, “ne yapmam gerekiyor?” diye düşündü.

Thorson Gosseyn'e doğru başını salladı. “Yanma bir alev püskür-tücülü takım koydum. Şimdi içerdeler, onu izliyorlar. Artık gerisi sana kalmış. İçeri gir ve ona binanın kuşatıldığını ve aletlerimizin, hiçbir radyoaktif enerji kaynağı bulunmadığını gösterdiğini söyle, yani bize karşı yapabileceği hiçbir şey yok.”

Tüm azametiyle ayağa kalktı ve mahkûmundan yarım kafa daha yüksek bir şekilde durdu. “Gosseyn,” diye gürledi, “Seni uyarıyorum, yanlış bir hareket yapma. Eğer şimdi bir şeyler ters giderse, Dünyayı ve Venüs'ü yok ederim.”

Bu tehdidin vahşeti, Gosseyn'in içinde bir ateş yaktı. Birbirlerine, düşmanına saldırmaya hazır vahşi hayvanlar gibi baktılar. Gerginliği bir kahkahayla bozan, Gosseyn oldu.

“Tamam, tamam,” dedi hırslayarak, “İkimiz de gerginiz. Haydi bunu unutalım. Ama aklında olsun, bu bir ölüm kalım meselesi.”

Dişleri, bir tıkırtıyla, birbirine çarptı. “Kıpırda!” dedi.

“*Gosseyn, kapının yanındaki girintiyeye gelince, oraya gir. Orada güvende olacaksın.* ”

Gosseyn yıldırım çarpmış gibi zıpladı. Tek bir kelime bile konu-şulmamıştı, ama düşünceler zihnine, kendininkiler gibi net bir şekilde gelmişlerdi.

“*Gosseyn, koridorlar boyunca tüm madeni kutularda ve her odada binlerce voltluk enerji kaseleri var.* ”

Artık şüphesi yoktu. Prescott'ın daha önce, telepatinin oluşabilmesi için, diğer bir beyinle önce yirmi hanelik bir benzerlik oluşması gerektiğini söylemiş olmasına rağmen, başka birinin düşüncelerini algılıyordu.

En buhranlı nokta öylesine birdenbire, öylesine beklediğinden farklı bir şekilde gelmişti ki, olduğu yerde donakaldı. Yeniden düşünmeyi hatırladı, “Harekete geçmem lazım! geçmem lazım!”

“*Gosseyn, girintiyeye gir - ve vibratörü etkisiz hale getir!*”

Bu düşünce ona ulaştığında, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Girintiyi on metre ötesinde görebiliyordu, sonra beş; ve sonra Thorson'dan bir gürlleme yükseldi.

“O girintiden çık! Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Vibratörü etkisiz hale getir!”

Uğraşıyordu. Vibratöre ayarladı bedenini, sessiz bir enerjiyle atıyordu. Görüşü belirsizleşti, sonra yapay bir şimşek girintiyi geçip dosdoğru Thorson’u vururken, yeniden netleşti. Koca adam, kafası neredeyse tamamen yanmış bir şekilde, yere çöktü ve koca alev, onu geçip koridorun alt kısmını kavurdu. İnsanlar, ızdırap içinde haykırdılar. Tavandan bir alev topu indi ve yuvarlak vibratörü sardı. Alet bir ateş bulutu içinde havaya uçarken, onu koruyan adamları da parçalara ayırdı.

Anında, titreşen nabız atışlarının ağırlığı, Gosseyn’in sinirlerinin üzerinden kalktı.

“Gosseyn, acele et! Kendilerine gelmelerine izin verme. Yukarıdaki uçaklara bombalamalarını kullanma fırsatı verme. Ben bunu yapamam. Bir alev silahı tarafından yakıldım. Binayı temizle ve buraya geri dön. Acele et! Kötü yaralandım.”

Yaralanmak! Korkulu bir ızdırap içinde, Gosseyn, daha ondan bilgi almayı başaramadan, adamın öldüğünü gözünde canlandırdı. Bir güç kaynağına uzandı ve on dakika içinde binayı ve meydanı harabeye çevirdi. Koridorlar, içlerinden akıttığı ölümcül ateşle kuruyorlardı. Duvarlar, haykıran adamların üzerine kapanıyordu. Tanklar eriyor ve şiddetle yanıyorlardı. *“Hiç kimsenin”* düşüncenin kendi neredeyse a-teş gibiydi, *“Onun özel muhafızlarından hiç kimsenin kaçmasına izin verilemez.”*

Hiçbiri kaçamadı. Bir bölük adam ve Makine meydanını doldurmuştu. Geriye tek kalan, paramparça, kömürleşmiş bedenler ve bükülmüş metaldi. Gosseyn eşiklerden birinden dışarı baktı. Uçaklar birkaç yüz metre yüksekte dolanıyordu. Thorson'un emri olmadan bombalamaya cesaret edemezlerdi. Belki Crang kumandalarını üstlenmişti bile.

Emin olabilene kadar bekleyemezdi. Tekrar binaya girdi ve için i-çin yanmakta olan bir koridor boyunca koştu. Laboratuvara girdiğinde, Gosseyn birdenbire durdu. Thorson'un muhafızlarının cesetleri her yana yayılmıştı. Bir masanın yanındaki bir koltuğa çökmüş yaşlı, sakallı bir adam vardı. Adam parıltılı gözlerle Gosseyn'e baktı, gülümsemeyi becerdi ve “Evet, başardık!” dedi.

Sesi derin, güçlü ve tanıdıktı. Gosseyn, bu bas sesi daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışarak, ona baktı. Tanımanın şaşkınlığı, tepkisini tek bir kelimeye indirgedi.

“X!” dedi yüksek sesle.

OTUZ BEŞ

Ben ailenin yüzüyüm Et çürür, ben yaşarım Özellikleri ve izleri yansıtarak Zamandan, zaman sonrasına Ve mekândan mekâna sıçrayarak Unutmanın ötesine. T.H

Yaşlı adam öksürdü. Hoş bir ses değildi, çünkü adam acı içinde kıvranıyordu. Hareketi, kavrulmuş bir kumaş katının yana çekilmesine neden oldu ve altındaki su toplamış eti gözler önüne serdi. Sağ tarafında, yukarıda, yumruk büyüklüğünde bir delik vardı. Yaradan, kalın kan pınarları dökülüyordu.

“Sorun değil,” diye mırıldandı adam. “Öksürdüğüm zamanlar dışında acıyı oldukça iyi bastırabiliyorum. Kendi-kendine hipnoz, bilirsin ya.”

Kaskatı bir şekilde biraz doğruldu. “X” dedi sonra. “Evet, sanırım o benim, eğer bu şekilde bakmak istersen. “X”i, en tepelerdeki çevrelerde ajanım olması için çıkardım. Ama tabii ki o bunu bilmiyordu. Benim mükemmelleştirdiğim ölümsüzlük sisteminin güzel tarafı da bu. Aktif bedeninin tüm düşünceleri, aynı, uuh, kültürden gelen diğer pasif bedenler tarafından, telepatik olarak algılanıyor. Doğal olarak, o ortaya çıkınca, benim ortadan çekilmem gerekiyordu. Ortalıkta iki Lavoisseur dolanamazdı, biliyosun ya.” Yorgun bir şekilde arkasına yaslandı, sonra içini çekerek: “‘X’in vakasında, düşünceleri, bilinçli olduğum zaman bana geri gelecek birini istedim, bu yüzden ona hasar verdim ve hayati süreçlerini hızlandırdım. Bu acımasızcaydı, ama onu “Daha çok” ve beni “daha az” kıldı-böylece düşüncelerini algılayabildim. Bunun dışında bağımsızdı. Aslında gerçekten de, olduğunu düşündüğü serseri herif.”

Adamın başı düştü, gözleri kapandı ve Gosseyn onun komaya girdiğini düşündü. Yapabilecei hiçbir şey olmadığı için, kendini çaresiz hissetti. Oyuncu ölüyordu ve hâlâ Gilbert Gosseyn kendi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Endişe içinde, “Ondan zorla da olsa bilgi almalıyım,” diye düşündü. Eğildi ve adamı sarstı.

“Uyan!” diye bağıırıyordu.

Beden sarsıldı. Yorgun gözler açıldı ve ona düşünceli bir şekilde baktı. Bas ses, “Bu bedeni öldürmek için, bir enerji kasesini kullanmaya çalışıyordum.” dedi. “Yapamadım... Anlıyor musun, amacım hep Thorson'un öldüğü anda ölmektir... Savunmalarımı açar açmaz öldürülmeyi bekliyordum. Askerler kötü iş çıkardı.” Kafasını salladı. “Tabii ki, mantıklı. İlk zayıflayan şey beden, sonra korteks ve sonra-” gözleri parladı. “Bana şu askerlerden birinden bir silah getirir misin? Acıyla savaşmakta gittikçe zorlanıyorum.”

Gosseyn bir alev makinesi kaptı, ama beyni korkunç bir şekilde çalışmaktaydı. “Ümitsizce yaralanmış bir adamı, hayatta kalıp sorularımı cevaplamaya ve acı çekmeye mi zorlayacağım?” Çelişki onu fiziksel olarak altüst etti, ama sonuçta, kasvetli bir şekilde, bunu yapacağını biliyordu. Lavoisseur elini uzattığında, başını olumsuzca salladı. Yaşlı adam keskince ona baktı.

“Bilgi istiyorsun, ha?” diye mırıldandı. Garip, keyifli bir şekilde güldü. “Tamam. Ne istiyorsun?”

“Bedenlerim. Nasıl-”

Sözü yarıda kesildi. Yaşlı adam, “Ölümsüzlüğün sırrı,” diyordu, “Bir bireyin, ailesinden miras aldu eş potansiyellerin, izole edilmesiyle ilgilidir. İkizler ya da birbirinin aynı olan kardeşler gibi. Teorik olarak, benzerlik normal bir doğumla da sağlanabilirdi. Ama aslında, sadece laboratuvar şartları altında, bedenlerin, elektronik bir kuluçka makinesinde, otomatik hipno- uyuşturucularla bilinçleri yerinde olmayan bir şekilde tutulmalarıyla, uygun bir çevre sağlanabilir. Orada, hiçbir kendilerine ait düşünceleri olmadan, makineler tarafından masaj yapılırken, sıvı yiyeceklerle beslenirken, bedenleri orjinalden hafifçe sapabilir, ama akılları sadece, dışarıda, dünyada olan alter egolarından algıladıkları düşüncelere göre değişir. Pratikte, süreç içinde, bir ayaıbozucu ve bazı gereksiz düşünceleri elemek için, yalan tarayıcısı tipi bir alet gerekir; senin vakanda, neredeyse tüm düşünceler, çok fazla şey bilmemen için silinmişti. Ama bu düşünce benzerliğinden dolayı, ölüm ardarda bedenlere vursa bile, aynı kişilik devam edip gider.”

Adamın aslana benzeyen kafası çöktü. “İşte bu kadar. Hepsi bu. Crang sana nedenlerden çoğunu açıkladı zaten, doğrudan ya da dolaylı olarak. Saldırımı saptırmamız gerekti.”

Gosseyn, “Fazla beyin dokusu mu?” dedi.

Yaşlı adam iç çekti ve başını kaldırdı. “Bu, embriyo olarak, her normal insan beyninde mevcuttur. Ama bilinçli hayatın gerginlikleri altında gelişemez. Nasıl hayvan çocuk George'un korteksi, bir köpekle yaşamının getirdiği anormal şartlar altında gelişemediyse, sadece aktif var oluşun gerginlikleri bile, erken döneminde, fazladan beyine çok gelir... tabii ki, çok güçlenebilir, eğer... “

Adam sessizleşti ve beyni, söylenenlerin üzerinden bir kez daha geçerken, Gosseyn adama dinlenmesi için biraz zaman tanıdı. Eş potansiyeller. Bu menide bulunan özellikler üzerine kurulu bir kültür olmalıydı; bu işi düzenleyen bilim, yüzlerce yıllık olmalıydı. Kuluçka makinesinde hayatın geliştirilmesi metodu, daha da eskiydi. Gerisi ayrıntıydı. Önemli olan, bedenlerin nerede tutulduğunu bulmaktı.

Soruyu gergin bir şekilde sordu ve cevap gelmeyince, adamın o-muzunu yakaladı. Dokunuşuyla, beden gevşekçe öne düştü. Gosseyn, heyecanla, bedeni yere yatırdı. Ani bir hareketle, Gosseyn eğilip adamın sessiz kalbini dinledi. Yavaşça ayağa kalktı. Ve düşünürken, dudakları konuşulamayan kelimeleri oluşturuyordu: “Ama bana yeterince anlatmadın. Tüm esas noktalar hakkında hâlâ karanlıktayım.”

Düşünce, isteksizce yatıştı. Şu anda yaşamakta olduğunu, hayatın kendisi olduğunu hissetti. Hiçbir şeyin sonuna kadar açıklanmadığı hayat. Özgürdü ve zafer de buydu.

Eğilip yaşlı adamın ceplerini karıştırmaya başladı. Boş tular. Tam yeniden ayaa kalkacakken:

“O silahı bana ver! ”

Gosseyn donakaldı ve bir ar da, hiçbir şey duymamış olduğunu, ölü bir adamın düşüncesini algıladı niş olduğunu anladı. Önce kararsızca, sonra artan bir kararlılıkla, bt deni hafifçe sarsmaya başladı. İnsan beyninin hücreleri son derece ölü nlüydü, ama kalp atışları durur, durmaz, anında ölmüyorlardı. Eğer 1 ir düşünce gelebildiyse, diğerleri de ulaşılabilir durumda olmalıydı. Dakikalar uçup gitti. Gecikmeyi yaratan, diye düşündü Gosseyn, ölüm sürecinin karmaşıklığıydı. Lavois-seur'ün

aralarında oluşturduğu benzerliğin bir kısmını, ölüm kısmen yok etmişti bile.

"Bir süre daha canlı kalsam da olur, Gosseyn. Diğer grup bedenler yaklaşık on sekiz yaşında. Onlar otuzlarına gelene dek bekle-işte böyle, otuz— "

Hepsi buydu, ama Gosseyn heyecanla titredi. Küçük bir hücre kütesini harekete geçirmiş olmalıydı. Bir kez daha, dakikalar uçup gitti ve sonra:

"-Hafıza kesinlikle dikkate şayan bir... ama senin grubunla benimkisi arasında, süreklilik kopmuştu. Benim geçirdiğim kaza, sürece fazla geldi. Ne kötü-ama yine de, belli ki, bir birey olarak hayatta kalmanı sağlayacak deneyimi belli ki edinmiştin, yani nasıl tamamlayacağım biliyorsun- "

Bu sefer, çok kısa bir ara oldu, sonra bir sonraki düşünce geldi:

"Ben de başka biri var mı acaba diye merak ederdim. Kendimi o-yunda, bir vezir olarak görürdüm-böyle bir düzenlemede, sen tam vezir olmanın eşiğindeki, yedinci sıraya gelmiş bir piyon olurdun. Ama o zaman ben manasız bir noktaya varmış olurdum, çünkü bir vezir, ne kadar güçlü olursa olsun, sadece oyunun bir parçasıdır. Öyleyse, o-yuncu kim? Tüm bunlar nerede başladı? Bir kez daha... (Bütünlüksüz)... daire tamamlanıyor ve biz bir adım bile ileri gitmiş değiliz. "

Gosseyn bağlantıyı çılgınca sürdürmeye çalıştı, ama önce bir belirsizlik oldu, sonra da hiçbir şey. Daha fazla düşünce için kendini sıktıkça, yaptığı şeyin olağanüstülüğünün daha çok farkına vardı. Kendini, bu parçalanmış, mücevherlerle bezeli binada, ölü bir adamın düşüncelerini okumaya çalışırken, gözünde canlandırdı. Muhakkak ki tüm evrende, bu eşine rastlanmamış bir durumdu. Kişisel düşünce soldu, çü. 'di bir kez daha-bağlantı.

"Gosseyn, beş yüzyıldan daha fazla bir zaman önce... ben başka birinin başlatmış olduğu null-A'yı geliştirdim. Yerleşecek bir yer arıyordum, sadece süreklilikten öte olacak bir şey için; ve bana, Aristo-telesci olmayan Adam, aradığım şeymiş gibi geldi... .bizim ölümsüzlük sırrımız, tabii ki, Thorson gibi, onu sadece iistün gücün bir aleti olarak görecektik, bütünleşmemiş birine teslim edilemezdi- "

Bulanıklık geri geldi ve bunu takip eden dakikalar boyunca, hücrelerin, kişilik birliklerini kaybetmekte oldukları belliydi. Vahşi hücreler kalmıştı, vahşi gruplar, yaklaşan ölüme karşı, kopuk resimlerini düzensizce birarada tutan nöron kitleleri.

"Galaktik üssü keşfettim ve evreni dolaştım... geri gelip, Oyun Makinesinin yapımını yönettim-sadece bir bilgisayar, başlangıçta, dünyada yaşayan disiplinsiz sürüleri kontrol edebilirdi. Ve null-A insanların özgür olabileceği gezegen olarak, Venüs'ü seçen de bendim. Ve sonra, hafıza kaybıma rağmen-geçirdiğim kazaya rağmen-yeniden bedenler üretmeyi başardım, kendi kuşağımın ötesi- ötesin- "

Bütün alabildiği bu kadardı. Dakikalar geçti, sadece ara sıra oluşan belirsizlikten başka bir şey yoktu. Gosseyn nihayet ayaa kalktı. Ö-lümü yenmiş bir adamın, pırıltılı heyecanını duyuyordu. Ama

beden çoğaltımının can alıcı bilgisinin ortaya çıkmamış olması çok kötüydü. Bunun ve bir başka şeyin dışında, tatmin olmuştu. Diğer şey: Bir anlamın elinden kaçmasına izin vermişti. Ama şimdi, tüm sonucuyla beraber, ön plana çıkmıştı: “...*Senin ve benim grubum arasında, süreklilik kopmuştu!* ”

Bütün bu dakikalar boyunca, bunu anlamamış olması garipti. Bir bağlantının olabileceği fikri, aklında o kadar yoktu ki; “X”e karşı duyduğu o ilk reddetme hissi, o kadar eksiksizdi. Ve yine de-süreklilik sadece,... anılarla ilgili olabilirdi. Ayrıca, başka kim olabilirdi ki?

Çılgınca, bir traş merhemi aradı. Koridorun ucundaki banyoda, bir kutu buldu. Titreyen parmaklarla, merhemi ölü adamın hareketsiz yüzündeki sakala sürdü.

Sakal kolayca, bir havluyla çıktı. Gosseyn, orada öylece, diz çökmüş bir şekilde, ortaya çıkan, düşündüğünden daha yaşlı olan yüze baktı, yetmiş beş, belki de seksen yaşındaydı. Bu, yanlışa yer bırakmayacak derecede bariz bir yüzdü ve pek çok soruyu, kendi kendine cevaplıyordu. Burada, söylenebilecek her şeyin ötesinde, arayışının nihai gerçeği, gözle görülür bir şekilde duruyordu.

Yüz, kendi yüzüydü.

Ölmemek için ölmek mümkün müdür?

Ya da

her soru cevabını içinde mi taşır?

Altıkırkbeş yayın bol şans dileyerek sunar.

Okuyucu,
ellerinizde tuttuğunuz bu kitap tüm
bilimkurgu edebiyatının üzerinde
en çok tartışılan -ve en başarılı- romanlarından biridir.

ISBN 975846762-X

9 799758 467623

645
SİLİM
KURGU

www.altikirkbes.com